

ՀԱՅՈՒԹ

எஸ்.ஏ.இ.தயன்

80 ПИШУ

எஸ்.ஏ.இ.தயன்

— ४ —

எண்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னான
கதையொன்றே 'லோமியா'வாக இங்கே
விரிகின்றது. இதில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்து
சேர்ந்த குடும்பத்திற்கும் அந்தக் குடும்பம்
குடியேறிய ஊராருக்கும் இடையேயான
உறவுச் சிக்கலையே இந்நாவல் விவரிக்கின்றது.
இந்தப் பின்னணியில் கடல்வாழ்க்கையும்,
தொழில் முறைமையும், கடற்கரையோர
பண்பாட்டு சூறுகளும் நுணுக்கமாக
எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. அந்தப்
பிராந்தியத்திற்கே உரித்தான பேச்சுமொழியும்,
சொற்றொடர்களும் நாவல் முழுதும்
விரவிக்கிடக்கின்றன. அவையே இந்த
நாவலுக்கான உயிர்ப்பையும் அளிக்கின்றது.
அழக்தின் நெய்தல் நில வாழ்க்கையின்
பரிமாணத்தை, பச்சையாக பகிர்வதால்
இந்நாவல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.
மன்னாரில் இருந்து வரும் முதல் அழக்தேசிய
இலக்கியத்திற்கான மன்னாரின் பங்களிப்பாக
இந்நாவலைக் கொள்ளலாம்.

வைமியா

புதிர்வாசி

கலை, திரும்பு

எஸ்.ஏ.இ.தயன்

பி 2002 முத்து கலை

001 4 முறை

நடவடிக்கை

87 முறை

நாடக நிலைமை

பிள நிலைமை

உருவாக்கம்

நிலைமை

பிள நிலைமை

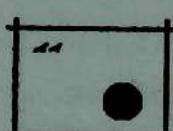
நாடக நிலைமை (TBC நிலைமை) 200

2000 முத்து கலை நாடக நிலைமை

நாடக நிலைமை

நாடக நிலைமை

நாடக நிலைமை

சாளரம்

854, (ப.எண். 387) அண்ணாசாலை,

செதாப்பேட்டை, சென்னை-600 015.

கைபேசி: 9444739524

பாடமின்டை

கோமியா

எஸ்.டி.உ.தயன்

முதல் பதிப்பு, 2008 மே

விலை: ரூ. 100

நூல் விவரம்:

டெம்பி 1/8

வெள்ளைந்தாள்

சாதாரண கட்டு

பக்கங்கள்: 144

வெளியீடு:

சாளரம்

834 (ப.எண்.387), அண்ணாசலை

செதாப்பேட்டை, சென்னை-600 015.

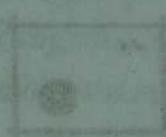
அச்சங்கம்:

பொன்னி அச்சகம்

சென்னை

இளையசீ

குமரேசன்

தீருவள்ளுவராண்டு 2039 சிற்தியே மாதம்
இந்நூலை சாளரத்துக்காக வெளியீடுபவர்: பா. செப்பான்

அஞ்சுவம்
அஞ்சமையும்
அறிவும் தந்த
அன்புமிக்க என்
அயி அப்பனுக்குச்
சமர்ப்பணம்

நன்றி

'அப்பால் தமிழ் குழுமம்'
www.appaal-tamil.com

தூத்துக்குடி ரீதை
மாணவர்கள்

பந்திபுரை

சமுத்தீன் நெய்தல் நில வாழ்க்கை

83ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தீவில் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தின்போது நான் சென்னையில் தங்கியிருந்தேன். இலங்கையில் இருந்து தமிழ்மக்கள் பலரும் தமிழ்நாடு வந்தார்கள். கள்ளத்தோணிகளாக, அகதிகளாக அவர்கள் தமிழ்நாட்டுக் கரையை வந்தடைந்தனர். இப்படியான தோணிகளில் உயிர்வாழ போராட வேண்டுமென்ற அவாவில் பல இளைஞர் களும் தமிழ்நாட்டு கரைகளை வந்தடைந்தனர். அவர்களில் திட்டமிட்டு வந்தவர்களும் உண்டு. திட்டமிடாமல் வந்தவர்களும் உண்டு.

இவ்வகையாக மன்னாரில் இருந்து வந்த இளைஞர் தொகுதியில் ஒருவராக எனக்கு அறிமுகமானவர்தான் இந்நாவலின் ஆசிரியர் உதயா.

அவரது கலையார்வம் காரணமாக உருவானது தான் மன்னார்க் கூத்து மரபை அடிப்படையாகக் கொண்ட “துயர இரவுகள்” கலைநிகழ்வு. அது 1984ல் சென்னை கலைவானர் அரங்கில் மேடையேற்றம் கண்டது. அப்போது நாடக கலைஞராக வளர்ந்த அவர் தற்போது நாவலாசிரியராக எனக்கு அறிமுகமாகி ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தினார். நீண்டகாலமாக விடு பட்ட எங்களது தொடர்பு நண்பர் வை. ஜெயமுருகன் மூலம் மீளவும் இணைக்கப்பட்டது. அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

தற்போது இந்த நாவலின் எழுத்துப் பிரதியுடன் ஒன்றாக பணியாற்றத் தொடங்கி உள்ளோம். அவர் ஒரு

நாவலாசிரியராக பரிணமித்திருப்பது மகிழ்ச்சி அளிக் கின்றது. தொழில் முறையில் அவர் அரங்கவியல் ஆசிரியராக பணியாற்றி வருகிறார்.

மன்னாரின் இலக்கிய மரபாக அண்ணாவிமார்கள் எழுதிய பல சூத்துப்பிரதிகள் உள்ளன. நவீன இலக்கியப் படைப்பாளிகளாக அடையாளங்காட்டிய சிலரைச் சுட்டமுடியும். அவர்களில் நாவண்ணன், கலைவாதி கலீல், அன்பு ஐவஹர்சா, நினைவுக்கு வருகின்றனர். இவர்கள் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை களை எழுதி ஈழத்திலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்தனர்.

இலங்கைத்தீவின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில், மன்னார் முக்கிய பங்கு வகிப்பதாக வரலாற்றாசிரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். மன்னார் வளைகுடா முத்துக்குளிப்புக்கு முக்கிய மையமாக விளங்கியது. அத்துடன் மாதோட்டம் தொன்மையான வரலாற்றைக் கொண்ட துறைமுகமாக விளங்கியது. மன்னார் மாவட்டத்தில் உள்ள நானாட்டான் என்பது நால்வகை தேசத்தார்களின் குடியிருப்புகள் கொண்ட இடம் எனவும் சுட்டப்படுகின்றது. கத்தோலிக்க மதம் இலங்கைத் தமிழரிடையே காலுங்றியதில் மன்னார் முதலிடம் வகிக்கின்றது. யாழ்ப்பாண அரசனான சங்கிலியனால் மன்னாரில் கத்தோலிக்கர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட வரலாறும் உண்டு. ஆங்கி லேயர்கள் காலத்தில் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்காக தமிழ்நாட்டில் இருந்து மக்கள் ஏமாற்றி அழைத்து வரப்பட்டதும், பின்னர் சிறிமா-சாத்திரி ஒப்பந்தத்தில் அவர்களில் பலர் திருப்பி அனுப்பப் பட்டதும் மன்னார் வழியாகத்தான்.

என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னான கதை யொன்றே 'லோமியா'வாக இங்கே விரிகின்றது. இதில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்து சேர்ந்த குடும்பத்திற்கும் அந்தக் குடும்பம் குடியேறிய ஊராருக்கும்

இடையோன உறவுச் சிக்கலையே இந்நாவல் விவரிக்கின்றது. இந்தப் பின்னணியில் கடல்வாழ்க்கையும், தொழில் முறையையும், கடற்கரையோர பண்பாட்டு கூறுகளும் நுணுக்கமாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. அந்தப் பிராந்தியத்திற்கே உரித்தான பேச்சுமொழியும், சொற்றொடர்களும் நாவல் முழுதும் விரவிக்கிடக்கின்றன. அவையே இந்த நாவலுக்கான உயிர்ப்பையும் அளிக்கின்றது. ஈழத்தின் நெய்தல் நில வாழ்க்கையின் பரிமாணத்தை, பச்சையாக பகிர்வதால் இந்நாவல் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மன்னாரில் இருந்து வரும் முதல் ஈழத்தேசிய இலக்கியத்திற்கான மன்னாரின் பங்களிப்பாக இந்நாவலைக் கொள்ளலாம். இதனை சாளரத்தின் வெளியீடாக கொணர்வதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். தொடர்ந்தும் உதயா அவர்கள் எழுதவேண்டுமென்பதே எங்கள் விருப்பம்.

கி.பி.அரவிந்தன்
சாளரத்திற்காக

அணீந்துரை

உதயன் மண்பற்று மிக்கக் காத்திரமான - படைப்பாளி

'லோமியா' என்ற நெய்தல்நில வாடை கமழும் இந்த நவீனத்தின் படைப்பாளன் திரு.எஸ்.ஏ. உதயன் அவர்கள் வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க மன்னார் மாவட்டத்தின் கலை இலக்கிய களத்தில் இளைய கலை இலக்கியவாதிகளின் முதன்மை நிலையில் வைத்து கணிக்கப்படத்தகுதியானவர். எனது நெஞ்சுக்கு மிகவும் நெருக்கமான உதயனின் கலை இலக்கிய ஆளுமைபற்றியும் தனித்துவமான ஆற்றல்களைப் பற்றியும் நான் நன்கு தெரிந்து வைத்திருப்பவன் என்ற அடிப்படையில் இவரைப்பற்றிய அறிமுக முன் ணோட்டத்தை உணர்வுபூர்வமாக வார்த்தை வரிகளில் உரிமையுடன் எழுத வேண்டிய தார்மீகக்கடப்பாடு எனக்கு உண்டு.

எமது மன்னில் மூன்று தசாப்தங்களாக நிகழும் யுத்த அனர்த்தங்களுக்கு மத்தியிலும் மன்னார் மாவட்டத்தில் கலை இலக்கிய பாரம்பரியங்களை உயிர்ப்புடன் தக்க வைத்துள்ள மன்னார் தீவில் அமைந்துள்ள பல பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்கு உரித்தான பேசாலை மன்னைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.எஸ்.ஏ. உதயன் அவர்கள் 23.01.1964இல் பிறந்தவர்.

திரு.எஸ். ஆரோக்கியநாதர் யோன் கெனடி துரம் என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்ட இவர், சமுதாயத் தளத்திலும் இலக்கியப் பரப்பிலும் 'உதயா' என்ற செல்லப் பெயரால் நன்கு அறியப்பட்டவர். அதுவே இவரது இலக்கிய நாமமாகவும் அமைந்துவிட்டது. தாம் கல்வி கற்ற பேசாலை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் பணியாற்றும் திரு.உதயன் அவர்கள் பயிற்றப்பட்ட ஓவியத்துறை ஆசிரியர். தான் சார்ந்த சூழலிலிருந்து சர்வதேச பரப்பு வரை விசாலித்த மானிட வர்க்கத்தின் வரலாற்று இயங்

கியல் நகர்வுகளையும் மாற்றங்களையும் சமகால நிகழ்வுகளையும் உணர்வுகளையும் உறவுகளையும் முரண்பாடுகளையும் முன்னேற்றங்களையும் நிஜங்களையும் போலித்தனங்களையும் அநீதிகளையும் அடக்குமுறைகளையும் அறிவியல் ரீதியாகவும் கலைத்துவக் கண்ணோட்டத்துடனும் அலசி ஆராயும் நுண்திறன் படைத்த உதயனின் கலை இலக்கிய ஆளுமையும் ஆற்றல்களும் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டவை.

இவர் ஓவியத்துறை ஆசிரியர் எனினும் நாடக அரங்கியல் துறையிலேயே இவரது நாட்டமும் நாமமும் பிரகாசமானதாக வெளித் தெரிகின்றது. நவீன நாடகங்கள், நாட்டுக்கூத்து, நகைச்சவை நாடகங்கள், தெருக்கூத்து, சிறுவர் நாடகங்கள், வாணோலி நாடகங்கள், சிறுகதைகள், திரைக்கதைகள் என்ற பலதுறை படைப்பாற்றல் திறன் படைத்த திரு.உதயன் அவர்கள் நீண்டகாலமாக தனது நெஞ்சாங்கூட்டுக்குள் உருண்டுகொண்டிருந்த தான் சார்ந்த சமுதாய வரலாற்றின் வெட்டுமுகம் ஒன்றை லோமியா என்ற நாவல் வடிவத்தில் துணிச்சலுடன் எழுதியுள்ளார். நாவல் எழுதும் முனைப்பில் இது இவரது கண்ணி முயற்சியாகும். மேலும் மன்னாரில் அச்சுருவாக நூல் வடிவில் வெளிவரும் முதல் நாவலும் இதுவேயாகும்.

இதுவரை முப்பது நவீன நாடகங்களையும் நான்கு நாட்டுக்கூத்துக்களையும் நான்கு சிறுவர் நாடகங்களையும் ஆறு வாணோலி நாடகங்களையும் ஏழு நகைச்சவை நாடகங்களையும் ஒரு வீதி நாடகத்தையும் எழுதி அரங்கேற்றியுள்ள உதயன் அவர்கள் சிறந்த நடிகர், நாடகத்தயாரிப்பாளர், நெறியாளர், ஒப்பனைக்கலைஞர். இவரது பாடசாலை நாடகங்கள் சில வலய மாவட்ட மாகாண மட்டங்களில் பரிசு பெற்றுள்ளன. மேலும் சில நாடகங்கள் தேசிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ளன. திரு.உதயன் அவர்கள் தனது கலைத்துவ வாழ்வின் உருவாக்கத்தில் தனது தந்தையாரையும் குறிப்பிடத்தக்க சில கல்லூரி ஆசான்களையும் நன்றியுடன்

நினைவு சூர்வதுடன் தனது நாடக அரங்கியல் துறையின் வளர்ச்சிக்குக் காத்திரமான வலிமையுட்டியவராக தமிழ்நாட்டின் நாடக அரங்கியல்துறை மேதையும் சபமங்களா என்ற முற்போக்கு கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் அமரர் கோமல் சுவாமிநாதன் அவர்களை அடிக்கடி நன்றியுடனும் பெருமையுடனும் நினைவு சூர்வார்.

புலம்பெயர் வாழ்வின்போது தமிழகத்தில் இவர் தங்கியிருந்த காலப்பகுதியில் சிறந்த தென்னிந்திய நாடக திரைப்படக் கலைஞர்களுடன் அறிமுகமாகி அவர் களுடன் இணைந்து செயற்படும் சந்தர்ப்பங்களை நன்கு பயன்படுத்தி அரங்கியல் திரைப்படத்துறை நுட்பங்களையறிந்து அவற்றின் அனுபவங்களை உள்வாங்கிக் கொண்டார். இவர் 1984ஆம் ஆண்டு சென்னை கலைவாணர் அரங்கில் மேடையேற்றிய ‘துயர இரவுகள்’ எனும் நவீன நாட்டுக்கூத்து ஈழவரின் துயரை பறைசாற்றிய புதுப்படைப்பாகும். இக்கலை வெளிப்பாட்டிற்கு கவிப்பேரசூ வைரமுத்து அவர்கள் முன்னுரை வழங்கிச் சிறப்பித்தார்கள். எசேயு என்ற புனை பெயரில் மறைந்து நின்று இவர் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட மன்னார் மாவட்ட பத்திரிகையான காலநதியில் சிறுக்கதைகள், கட்டுரைகள் என்பனவற்றையும் எழுதியுள்ளார். எமது தேசத்தில் போலியான சமாதானக் காற்று வீசிய மிக அண்மைய ஆண்டுகளில் காலநதி என்ற பத்திரிகையின் பிரதமப் பதிப்பாசிரியராக இருந்ததால் பல சவால் களுக்கும் சிரமங்களுக்கும் பொருளாதார நெருக்கடிக்கும் மத்தியில் இரண்டு வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக அதனை வெளியிட்ட பெருமைக்குரியவர். பொதுவாக ஒரு மனிதனின் சாதாரண வாழ்வுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு என்று கூறுவர். ஆனால் உதயனின் கலைத்துவ வாழ்வுக்கு பல பக்கங்கள் உண்டு என்பதை அவரை நன்கு அறிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்த பட்டவர்த்தமான உண்மையாகும். இதுபற்றி இவரது கல்லூரி வாழ்க்கையில் கலைத்துவ வளர்ச்சிக்கு வடிகாலமைத்த இவரது ஆசானும்

பேசாலை மண்ணின் மூத்த கலைஞருமான கலாடூசணம் திரு.எஸ்.ஏ.மிராண்டா அவர்கள் அண்மையில் எழுதி வெளியிட்ட, ‘பேசாலை மண்ணின் பண்பாட்டு வேர்கள்’ என்ற நூலில் உதயனின் கலைத்துவ ஆளுமை ஆற்றல்களைப்பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

இயல்பான கலை இரசனையும் சுகமான சுதந்தர நடையும் நவரசங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே திரட்டி எக்கதாபாத்திரத்தையும் எச்சந்தரப்பத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய ஆற்றலும் திறமையும் கலை வல்லமையும் பெற்ற சகலகலா வல்லவன் உதயன் எனப்படும் ஓவிய ஆசிரியன் திரு.எஸ்.ஏ.உதயன் தூரம் அவர்கள் அற்புதமான குறியீட்டு நாடகங்களான அர்த்தமுள்ள அபஸ்வரம்; நம்ம வீட்டு ஆக்திகுடி, ஒரு மரணத்தின் விளிம்பில் என்பனவற்றை மேடையேற்றி ரசிகர்களுக்கு நல்விருந்து படைத்தார். எங்கும் எக்காளமாய் முழங்கும் இக்கலைஞரின் சங்கநாதம் என்ற நவீன நாட்டுக்கூத்து கலை உலகில் கொடிகட்டிப் பறந்தது. சடினையில்லாத புகழைத் தமக்கே உரித்தாக்கிக் கொண்ட இக்கலைஞரின் நாடகப் படைப்புக்களும் மேற்கொண்ட நெறியாள்கையும் தேசிய விருதுகளையும் சான்றிதழ்களையும் பெற்றுள்ளன.

உதயன் மண்பற்றுமிக்க காத்திரமான படைப் பிலக்கியவாதி இவரது பல படைப்புக்களில் சமுதாய அவலங்களையும் துயரங்களையும் போலித் தனங்களையும் அந்திகளையும் அடக்குமுறைகளையும் தரிசிக்கலாம். உதயனின் சிந்தனைகளும் எழுத்துக்களும் அந்திகளுக்கெதிராக எறியப்படும் குறிதவறாத வேல்கள் என நாக்குப்பிறழாமல் கூறமுடியும். தனக்காக வாழ வேண்டும் என்ற குறுகிய வட்டத்திற்கப்பால் தாம் பிறந்த மண்ணுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் தன்னலமற்ற மனப்பாங்குடன் காலநேரம் பார்க்காது பசிதாகங்களைப் பொருட்படுத்தாது ஓடிஓடி சேவை செய்யும் பண்பியல்பு இவரிடம் இயல்பாக உண்டு. பேசாலையின் வெற்றி இன் ரிதம் எனும் இசைக்குழுவின் உருவாக்கத்தின்

முன்னோடிகளில் இவர் முக்கியமானவர். உதயனின் பல்துறை ஆற்றல்களை ஊக்குவிக்கக்கூடிய காத்திரமான கலை இலக்கிய அமைப்புகளோ, ஊடக வசதிகளோ, களவாய்ப்புகளோ, பதிப்பகங்களோ மன்னாரில் பெரிதாக இல்லை என்றுதான் நான் கூறுவேன். இந்த மந்தமான இயங்கியல் நிலைமையினை பிளந்து ஏறிந்து கொண்டு உதயனின் இதய தாகங்கள் கலையிலக்கியத்துறையில் பல பரிமாணங்களில் பீறிட்டுச் சொரிவது ஆச்சரியமானதுதான். இந்நிலையில் உதயனின் நாவல் எழுதும் முனைப்பில் கன்னி வடிவமான, 'லோமியா' என்ற இந்த நவீனத்தைப் பற்றி தேசிய மட்டத்திலும் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் எமது தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியிலும் பல்வேறு ஊடகங்களிலும் பரவலாகவும் பரபரப்பாகவும் பேசப்படவிருப்பதை நாம் பொறுத்திருந்து பார்க்கலாம்.

இவரது 'லோமியா' என்ற இந்த நாவலுக்கு இலக்கிய வாசகார்கள் வழங்கும் உற்சாகமும் விமர்சனமும் ஆகரவும் இதுபோன்ற மேலும் பல நாவல்களை அவர் வெளிக் கொணர உந்துவிசையாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை. உதயனின் கலை இலக்கியப் பயணம் நிதானமாகவும் காத்திரமாகவும் சமுதாயப்பற்றுடனும் முன்னோக்கி நகர எனது நல்லாசிகள் உரித்தாகுக.

அன்புடன்,
எஸ். டேவிட் B.A (SP.PO), B.ED. MED.
கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர், முசலி

முனினாரை

அடையாளம் மறக்கப்பட்டவர்களின் அடையாளம்

வணக்கம்! ‘லோமியா’ எனப்பெயரிடப்பட்ட இந்தப் படைப்பில் உலவிவரும் கதாபாத்திரங்கள் காலத்தால் இந்த மன்னில் வாழவிடப்பட்ட நிலங்கள். காலம் மாறினாலும் காட்சிகள் மாறினாலும் ஏதோ ஓர் உயிர்ப்புடன் காலம் கடந்து இன்றும் சடையனும், செல்வியும், மோசேயும், தொபியாகும் இந்த சமூகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

மன்னார் தீவின் நீண்ட கடற்கரையோரங்களில் கூடு கட்டி வாழும் பண்பாட்டுக் கோலங்கள்தான் இந்தக் கதாபாத்திரங்கள். தொன்மைக் கலாசாரத்தின் காவலரண்களாய் அவர்கள் கட்டிய கட்டுமானம் இன்று இல்லை. அந்தச் சிறகடிப்பு இன்று இல்லை.

போரும் காலமும் அவர்கள் முயன்று கட்டிய மரபுகளைக் கரைத்தும் சிறைத்தும் விட்டன. ஆனால் அவர்களின் கட்டுமானத்தின் தடமும் வெராக்கியமும் நம்மை நெக்குருக வைக்கும். அவர்கள் நடந்து திரிந்த பரப்பெல்லாம் உருமாறிப் போனாலும், அந்த வாழ்க்கையின் வசந்தம் நெஞ்சில் நின்று கதை பேசி அகலும்.

ஆடி முடித்த கூத்துப் போல நினைவுகள் இன்னும் மிஞ்சியிருப்பதால் அந்த உண்மை நிகழ்வுகளைக் கொஞ்சம் கற்பனை கலந்து நாவல் வடிவில் தந்திருக்கின்றேன். 1926, 1927களில் பேசாலை வெற்றி மாங்குடியிருப்புப் பட்டினத்தைச் சீரழித்த காலராக் கொள்ளை நோயும் 1931இல் மன்னார் தீவை பலமாகத் தாக்கிய சூறாவளியும் இக்கதையின் பின்புல மாக்கப்பட்ட நிலையில் வாய்மொழி வழியாகச்

சொல்லப்பட்டு வரும் சுவையான சம்பவங்களோடு கற்பனை கலந்திருக்கிறேன். இந்தியக் கரையோரப் பட்டினங்களில் இருந்து மீன் பிடிப்பதற்காக பேசாலை சம்மாட்டிமாரால் அழைத்து வரப்பட்ட கூலித் தொழிலாளிகள் இன்றும் அடையாளம் மறக்கப்பட்ட நிலையில் வரலாற்றுத் தடங்களாக பேசாலையில் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். சம்பவங்கள், ஆட்கள், காலங்கள் வேறுவேறாக இருந்தாலும் அவற்றை ஒரு கதைக்களத்துக்குள்ளே வழிநடத்தி எழுதியிருக்கிறேன். இருபது வயதிலிருந்து நாடகங்கள், குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், திரைக்கதை எனப்பல எழுதியிருந்தாலும் பயன்படுத்தப்பட்டு என் வீட்டு அலுமாரிக்குள் எல்லாம் முடங்கிப் போயின. ஒன்றுகூட இதுவரைக்கும் புத்தக உருப்பெறவில்லை. நாலுரு வேண்டும் என்று என்னை ஊக்கப்படுத்திய என் நண்பர்களுக்கும் இந்தக் கதையை நாவல் வடிவில் கொண்டுவர ஆலோசனை தந்து பதிப்பித்த அப்பால் தமிழ் பதிப்பகத்தாருக்கும் குறிப்பாக திரு.கி.பி. அரவிந்தன், திரு.ஜெயமுருகன் உள்ளும் புறமுமாய் என்னோடு பயணித்த அன்புத் தம்பி லியோன் அவர்களுக்கும் கதை நாவலாய் வளர்ந்தபோது ஆலோசனை தந்த ஆசிரியர்கள் திரு.ப.செல்வேந்திரன், திரு.ஏ.ஜேரி பீரிஸ் அவர்களுக்கும் என் கையெழுத் தினைக் கணினிப்படுத்திய திரு.எம்.சிவானந்தன், கணினித்தொகுப்பில் பணியாற்றிய திரு.ப.கனிசியஸ் டயஸ் அவர்களுக்கும் என்னை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவென முனைந்த என் மதிப்பிற்குரிய கல்லூரி அதிபர் திரு.சி.எம்.எக்ஸ்.பெர்னாண்டோ அவர்களுக்கும் என் கலைப்பணிக்கு ஊக்கமளிக்கும் முசலி கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.எஸ்.டேவிற் அவர்களுக்கும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இது மன்னார் மாவட்டத்தின் முதல் நாவல். இன்னும் இதுபோன்ற முயற்சிகளுக்கு ஊக்கமளிக்கக் கோரும்.

அன்புடன்,
எஸ்.ஏ.உதயன்

1

கடற்கரையின் நீண்ட தூரத்திற்குக் கண்ணுக்கெட்டிய கானல் வயல். பூமி வெப்பத்தில் அனல் பறக்கும் முன்கோடை. அந்த மனிதர்கள் வெயிலில் குளித்துப் பழகியதால் கறுத்துப் போயிருந்தனர். நார்பூட்டி சாய்ந்து அம்பாவுக்கு ஏற்ற மாதிரி தாளத்திற்கு இழுக்க கொஞ்சங் கொஞ்சமாக வலை கரையேறிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு பக்கமும் பத்துப் பத்து ஆட்களாக சீவனத்திற்காக மாய்கின்ற பொழைப்பு இது. அடைத்த மீன் செவ்வலை¹ சிதறவிடாமல் பிடிக்க அவசரப்படாமல் இழுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இருபது கம்பான் கொடுத்து உயர்த்தி வளைச்ச வலை. கம்பான்² வந்து இப்போ கயித்து வலை வரத் துவங்கிற்று இழுவையின் வேகத்தைக் கூட்ட அம்பாவை மாத்திப் போட்டான் அரசு.

செம்மல் ஏறி நின்று செவ்வந்திப் பூ வச்ச புள்ள...

மண்டாடி மாய்ச்சல் பாத்து தட்டுப் பாய விரிச்ச புள்ள

வாய் வயிரா நிக்கறா பாரு.

அம்பாட வீச்சத்துக்கு ஏத்தமாதிரி சர சரன்னு கயித்து வலை மேலேறிச்ச.

சடையன் என்கிற பேதுரு தொண்டை கிழியக் கத்தினான். “டேய் வலை மாறுது.” அடங்கு பொறுப்பான ஆள் கடலில் வளைத்த வலையைச் சேதாரமில்லாம கரைக்கு கொண்டு

1. செவ்வல் - மீன் கூட்டம்

2. கம்பான் - கயிறு

வருகிறபோது மூடிய மீன் அவ்வளவையும் பிடிக்க வேணும்... இதுக்காக மண்டாடி படிற பாடு...

கணியம்¹ பார்த்து வள்ளத்தைத் தள்ளி ரெண்டு பக்கமும் ஆறு தண்டுக்கு வலிமையான தண்டுக்காரனையும்² உள்வலைகாரன் ரெண்டு பேரையும் ஏத்திக் கொண்டு செவ்வல் பாத்து ஆணையிடத்தானுமாகி மொத்தம் ஒன்பது பேரு வள்ளத்தில் போகணும். சிவப்பாக் கிடந்த செவ்வலை குழப்பாமல் மூடிக்டைக்யிறு³ எடுத்து இழுக்கச் சொல்லி மடக்க மத்தப் பக்கம் வேகமாக கரைய வந்து இழுக்கத் துவங்க அந்த வலை குறுகுறதுக்கு எப்படியும் இரண்டு மணி நேரம் எடுக்கும்.

கயித்து வலை விந்தவுடன் சல்வாயோடு⁴ பூட்டுற மடியைச் சரிபாத்து எடுத்து மேலுக்குப் போக வள்ளத்தை இடுப்பால் முண்டு கொடுத்துத் தள்ளி ஏறிய சடையன், நேரத்தைக் கணிக்கிறதுக்கு கிலுவைப் பத்தையோட நின்ட பனைமரத்து நிழலைத் தேடினான். பனை மர நிழல் மணி இரண்டரை இருக்கும் என காட்டிற்று.

மேலுக்குப் போறது⁵ கரைவலைத் தொழிலில் மண்டாடி செய்யுற வேலை. மீன் பிடியில் அனுபவமும் ஞானமும் உள்ளவன்தான் மண்டாடி⁶. மறுக்கோடு இழுபட்டு வாற சல்வாயோட மடியைத் தொடுக்கும்போது அதுக்குரிய நுட்பம் கைவர வேணும்.

மேலுக்குப் போன சடையன் வளைப்புக்குள் அச்சுப்பாரைப் புழக்கம் இருக்கிறதைக் கண்டு, ஒக்காலி அம்புட்டியா வா இன்டைக்கு சம்பல்தான். அவன் உற்சாகமாய் மீனோடு கதைச்சுக் கொண்டான். முகத்துல் சந்தோசம் துள்ளியது. வலை வளைப்பெண்டா கடற்கரையில் சடையனின் ஆர்ப்பாட்டம் பனைக்கூத்து ஆடுறது போல இருக்கும். சடையன் நல்ல உயரம். தலைப்பாகையோடு ஆறரை அடி உயரம். இருபத்தேட்டுக்குள்ளதான்

-
1. கணியம்- மீன்படும் நேரம்
 2. தண்டுகாரர் - துடுப்பு போடுவோர்
 3. கடைக்யிறு - மீன் வளைக்கும் போது போடும் முதல் கயிறு
 4. சல்வாய்-கடலில் முதல்வளைப்புக்காகப் போடப்படும் வலை
 5. மேலுக்குப் போதல் - மடி மறுக்கை இணைக்க கடலுக்குள் செல்வது
 6. மண்டாடி - படகுமீன் பிழத்தொழிலுக்கு தலைமைப் பொறுப்பாள்

வயசு. முறுக்கேறி கறுத்த தேகம். மீசைக்கும் புருவக் கட்டுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது. உயர்ந்த நெற்றி மேட்டில் இருந்து சடுகியாக இறங்குற குழியில் ஓளிவீசும் தீட்சண்யக் கண்கள். அவன் பார்வைக்கும் குரலுக்கும் புள்ளுப்¹ பறவைக் கூட்டம் சிலிர்த்து சிறகடிச்சு அடங்கும்.

பதினாலு வயசல் படிப்பேறயில்லயென்டு சாமிநாதன் மாஸ்ரர் குண்டிப்பக்கம் பாம்பு வடலி மட்டையால் இழுத்த இழுப்பில் ஓடிப்போன இடம்தான் கடற்கரை. பேதுருவாக இருந்தவன் தொம்மை நாவிதன் கத்தரி படாமல் வளர்ந்த சடையோடு திரிஞ்ச படியால் அவனை சடையன் என்டு கூப்பிடப் போய் அது அவன்ர பேரா நிலைச்சுருச்சு. இன்டைக்குப் பெரிய மண்டாடி. கடலும் கரையும் அத்துப்படி... அவனுட கடல் ஞானம்... கேட்போரை ஆச்சரியப்பட வைக்கும். தூரத்தில் பறக்குற காவாக் கூட்டத்துப் பாத்து எந்தப் பாட்டில் என்ன மீன் பட்டிருக்குனு சுத்தமாய்ச் சொல்லுவான். கடல் நுரையைப் பாத்து கடலில் என்ன மீன் பழக்கம் என்டு அவன் சொல்லுற ஆருடம் தப்பாது. இயற்கையோடு ஒன்றிப்போன சடையனுக்குக் கடல் என்றால் உயிர்.

அம்பா² உற்சாகம் கொட்டத் தொடங்கியது. விட்டு விட்டுப் பாடிய அம்பாவுக்கு சுதியேத்தி மறுக்கு வரை இழுத்து வந்த பாட்டு வரிகளுக்கு இப்ப வேற மெட்டு...

வளைச்ச வலை இழுத்துட்டோம். பனை மீனைப் புடிச்சுட்டோம்.

பங்கு பாகம் பிரிச்சுட்டோம்.

பந்தி வச்சுப் படைச்சுட்டோம்.

புதுத்தாளமும் வேகமும் சேர்ந்து அந்த மனுசங்க ஓடினாங்க என்கிறதவிட தாவினாங்க, துள்ளினாங்க என்கறதவிட பறந்தாங்க என்ட கதியில் மறுக்கு இழுத்து சல்வாய் வரிச்சு மடியைத் தொட்டு இழுக்கும் போது பூரிச்சுப் புதுப்புனலாய் உயிர் சிரித்தது.

வெடி வெடிச்சு மகுழி³ உமிழும் பாரையோட கும்பலா...

1. புள்ளு - கடற்பறவை

2. அம்பா - மீனவர்களின் உற்சாகப்பாட்டு

3. மகுழி - மீன் உமிழும் எச்சில்

வோமியா

மன்னை கிளைக்கன் வாவல் என்டு பலதும் கிடந்தது. மடி கொள்ளாத கனம்.

இரண்டரை மணி நேர வாட்டத்திற்குப் பிறகு புதுசா அந்த மனிதர்கள் சிரிச்சாங்க. சடையனுக்கு உற்சாகம் பிடிப்பவில்லை. அவன் அனுபவத்தில் இப்படி மடி கொள்ளாத மீனைக் கண்டது பல தடவை எண்டாலும் ஒவ்வொரு தடவையும் புதுசாய் சிலிர்த்துப் போகிறான். வயசைத் தாண்டி குறும்போடு துள்ளுறான்.

விடுவலைகாரருக்கும்¹ நல்ல மீன். அவங்களும் கரையேறி சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவசர அவசரமாய் தொழி லாளிகளுக்கு அடுத்தடுத்த வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்திட்டு கறுப்பைக் கூப்பிட்டான். “டேய் கறுப்பா. ஓடு சம்மாட்டி யூனியன் வாடியில் நிப்பாரு சொல்லு... நூத்தம்பது பெட்டிக்கு வருமாம். பாரை ஐசும் பெட்டியும் எடுத்து வைக்கட்டும்... நான் காவில மீன் அனுப்பறன் ஓடு.” கறுப்பன் அலுப்பப் பாராம சிட்டாய்ப் பறந்தான்.

சல்வாய் மறுக்கு எல்லாம் சீராய்ப் பார்த்து மடியைத் திறந்து பட்ட மீனின் முதல் பிடியை எடுத்து கோயில் குத்தகைக்காரனுக்குக் கூடையில் போடுறதுக்காக எடுத்த சடையன் கண்ணை மூடி வானத்தப் பாத்து ‘வெற்றி மாதாவே’ என்டு பிரார்த்தித்தான்.

‘டேய் அள்ளிப் போடுங்கடா.’ சடையனின் குரலுக்குக் கூடைகள் மாறி மாறி சரசரவென நிறைய காவுகளை எடுத்து ஓட்டமும் நடையுமாய் கரவலைக்காரன் போவது கண்கொள்ளாக் காட்சி.

மண்டாடி சடையன் வலையடிக்கு கறி மீன் பார்க்க வந்தவங்களுக்கு பாத்தும் பாராமலும் வஞ்சகமில்லாம எடுத்துப் போட... அவர்கள் அவனை ஒரு மரியாதையோடு பார்த்துப் புன்முறுவல் பூக்குறது சடையனுக்குப் பெருமை.

சின்ன மண் பாட்டிலிருந்து பேசாலைக்கு கடற்கரையோர மாகப் பார்த்தாலும் கிட்டத்தட்ட மூன்று கல் தூரமாவது இருக்கும். அந்த விண் வெய்பிலில் காவுதடியில்² இரண்டு பக்கமும் கூடையைக்

1. விடுவலை - கரையில் மீன்பிடிக்க உதவும் வலை

2. காவுதடி - மீன்காவும் கூடையும் தடியும்

கொழுவி இரண்டு கூடையிலும் அம்பது அம்பது றாத்தல் மீனைப்போட்டு நடக்கும்போது மன்னை பிளக்கற வெயில் கால் கொதுச்சால் அலுவாக்கரைத்¹ தண்ணியில கால நனைச்சு ஆறியபடி நடந்து வருவதென்றால்... அந்த மீன் பிடிகாரனுக்கு ஆம்பளை என்ற மிடுக்கு... கல்யாணத்திற்கு முன்னாடி நல்ல இளந்தாரி எண்டா காவுதடி தூக்கும் தோரணையும் இலாவகமும் ஒரு அளவுகோல்.

கிறிச் கிறிச்செண்டு தன் பாட்டுக்கு காவுதடி போடும் சத்தத்தை கேட்டு வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் பொண்டுகள் காவுதடி தூக்கிப் போறது எந்த ஆம்பளை என்டு சொல்லி விடுவா.

காவுதடி கூடையோட சடையன் போறான் என்றால் மட்டை வேலி இடுக்கால் காதலோடு பாக்கிற குமரிகளின் கதை வேறு.

யூனியன் வாடியில காவா விழுந்தாப் போல கூட்டம் மோசே சம்மாட்டிக்கு மீன் பட்டிருக்கு. இருநூறு பெட்டியாவது வருமாம் என்ற கதை ஊருக்குள்ள பரவ மீனுக்கு ஐஸ் போடும் காட்சி பாக்குறதுக்கும் கறி மீன் எடுக்கறதுக்குமென்டு பெரிசு, சிறிசு என்டு இருபது இருபத்தைந்து பேரு வந்திருந்தாங்க.

மீன் பிடித்த சடையனுக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை. தெனாவெட்டா முகமெல்லாம் பல்லாகத் தெரிஞ்சான். சம்மாட்டி மோசே வாடியில ஐஸ் பெட்டிய நெட்டாகப் போட்டு சண்டிக்கட்டோட குந்தியிருக்க சடையன்தான் தொழிலாளிகளை வைச்சு உற்சாகமாக எல்லா வேலைகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறான். சம்மாட்டி மோசேக்கு மனக் கணக்கு ஒன்று ஒடிக்கிட்டிருந்தது. கொழும்புல ஒரு இறாத்தல் ஆறு ரூபாய் எண்டாலும் சேதாரம் இல்லாம பத்தாயிரம் இறாத்தலுக்கு அறுபதாயிரம் ரூபா என்று போட்ட கணக்கு அவரை மலர வைச்சது. இந்த முறை வாற காசில சடையனுக்குப் பாத்தும் பாராமலும் குடுக்கணும்... பாவம் வெயில்ல கிடந்து மாயுறான்.

ஒரு பெட்டிக்கு இருபது இறாத்தல் என்ற கணக்கில் பத்தாயிரம் இறாத்தல் மீனையும் பெட்டிக்கு ஐஸ்போட்டு மட்டையடித்து இழைக் கயிற்றால் கட்டிப் பொதி செய்து கொழும்பு வியாபாரியின்

1. அலுவாக்கரை - கடலும் கரையும் இணையும் பறப்பு

സൈമിഡ്

வேபினில் பேரெழுதி ஆணியடித்து கந்தசாமியின் ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் ஏத்தி கோச்சு¹ ஸ்டேசனுக்கு இருபது இருபதாக் கொண்டு சேர்க்க இருட்டுப்பட்டுப் போச்சு.

1. කොස්ස ස්ටෝසන්-රයිල්වේ ස්ටෝසන්

2

ஞாயிற்றுக்கிழமை... கிழமைக் காசு வாங்குகிற நாள். மோசே சம்மாட்டிட வீட்டு முத்தம் பெரிசாக இருந்தது. காரை வீடு... அயோனிக் தூண் தாங்குகிற பெரிய கூரையும் கூடமும் விசாலமாய் இருந்தது. சடையனையும் யேசுவையும் அந்தோணியையும் தவிர சம்சாரிகளாக இருந்த எல்லாத் தொழிலாளிகளும் அங்கு வந்திருந்தாங்க. கிழமைக் காசு நாற்பத்திரண்டு ரூவாவும் ஏழு சுண்டு அரிசியும் சம்மாட்டி கொடுப்பாரு... பொங்கலாண்டி பெருமாள் அரிசி மூட்டையோட் அரிசி அளக்கிறதுக்கு சுண்டோட தயாரா இருந்தான். இந்தக் கிழமை பாரை பிடிக்க, கைவளம் பாக்க தொழிலாளிகள் எல்லாம் காத்திருந்தாங்க. மாயழகு வரவேணும். அவன்தான் சாமான் கொண்டு வருவான்... முற்றத்தில் நட்டுமரத்தில் கொளுவியிருந்த லோமியா¹ வெளிச்சம் இருட்டை விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. வலையடியில் நேத்து நடந்த கூத்துக்களை வீர பிரதாபங்களாக ஆளுக்காள் கதைத்துக் கொண்டிருக்க, மாயழகு பையோடு வந்தான். பை கனத்திருந்தது. சாய்வுக் கதிரையில் இருந்த சம்மாட்டியாரிடம் மாயழகு பையைக் கொடுக்க, அவர் அதை வாங்கி ஒவ்வொன்னாக ஆறு போத்தலையும் வெளியே எடுத்தாரு. மிலிட்டரி சாராயம்.

மோசே சம்மாட்டிக்கு பெருப்பமாக மீன்பட்டால் அந்தக் கிழமை பெரிய எடுப்பா தொழிலாளிகளைக் கவனிப்பாரு. சாராயத்தக் கொடுத்திட்டு வெளிக்கிட்ட மாயழக சம்மாட்டி நிப்பாட்டினார். “மாயழகு நீயும் இரு...”

1. லோமியா - கடலில் காற்றுக்கும் அணையாமல் வெளிச்சம் கொடுக்கும் விளக்கு

மாயழகு தலையைச் சொறிந்தான்.

“இல்ல சம்மாட்டி வீட்டிலையும் வியாபாரம் நடக்குது... முத்தம்மாவ தனிய விட்டுட்டு வந்தன்.” சம்மாட்டி சாராயக் காசு அம்பது ரூபாயோட கூட அஞ்ச ரூவாயையும் சேத்து அவன்ற சட்டைப் பையில திணிச்சாரு. அவன் கூழைக் கும்பிடு போட்டுக்கிண்டு வெளிய போனான்.

மாயழகு இந்தியாவிலிருந்து பஞ்சம் பொழைக்க வந்தவன். தொபியாசு சம்மாட்டி சேத்துப்பாட்டுக் காணியில் மாயழகு வீடு போட இடம் கொடுத்ததுக்கு காரணம் இருந்திச்சு. மாயழகின் பொண்டாட்டி முத்தம்மா.

மாயழகு நல்ல தொழிலாளி... அவனைக் கேடிப் போற சாக்கிலு தொபியாசு சம்மாட்டி முத்தம்மாவப் பாக்கிறதும் கதைக்கிறதும் ஊருக்குள்ள அரசல் புரசலாகத் தெரியும். முத்தம்மா நல்ல சிவப்பி. வாய் நிறைய வெத்திலையப் போட்டுக்கிட்டு அள்ளி முடிச்ச ஏறு கொண்டையோட அலுவாக்கரையில கெண்டைக் கால் தெரிய கூடையோட நடந்து வாற வடிவ பாக்காத ஆம்பளைகளே இல்ல. தெனாவட்டும் திமிரும்தான் அவ உடம்பு... தொபியாசு சம்மாட்டியோடு முத்தம்மாவுக்கு ஒரு இதுண்ணு மாயழகிட காதக் கடிச்ச வலைகாரனோட பிடிச்ச சண்டையில அநியாயத்திற்கு வெட்டுப்பட்டான். அரிவாள் வெட்டு விலாப் பக்கத்தில விழுந்தது. மன்னாருக்கேத்தி இருபத்தியேழு தையல் போட்டு ஆளாக்கியபோது... தொழிலுக்குப் போகாம வீட்டிலேயே தங்கிட்டான். முத்தம்மாதான் அவனுக்கு எல்லாமாய்ப் போன்பிறகு இந்த சாராயம் விக்கிற தொழில்தான் அவனுக்கு. இதுவும் முத்தம்மா கேட்டு தொபியாசு சம்மாட்டி தன்னிட செல்வாக்கில ஆர்டிஷலிடம் கதைத்து வைசன்ஸ் சாராயம் விக்கிறதுக்கு அனுமதி எடுத்துக் கொடுத்திருக்காரு.

மாயழகு பாடு பரவால்ல... நல்ல காசு... இடைக்கிடையே பட்டைச் சாராயப் புழக்கமும் இருக்கறதாக் கேள்வி... மாயழகு சாராயம் விக்கத் துவங்கியதில் இருந்து ஊர்வாயால் அவன் வாங்காத திட்டு இல்ல. தம் பொண்டாட்டி தொபியாசு சம்மாட்டியோடு

வச்சிருந்த கள்ளத் தொடர்பு மாயழகுக்கு வெட்ட வெளிச்சமான போது, அவளத் தண்டிக்கவும் தெரியமில்லாது தொபியாக சம்மாட்டிய தடுக்கவும் வார்த்த இல்லாம அவன் நாறிப் போனான். மாயழகு மன நிலையை நாடி பிடிச்ச மோசே சம்மாட்டி மாயழகக் கூப்பிட்டு ஆறுதல் சொல்வாரு.

மீன்பட்ட சந்தோசத்துல சம்மாட்டி வழக்கம்போல இன்டைக்கு தொழிலாளிகளுக்கு கவனிப்புக் கொடுப்பாரு என்பது சடையனுக்குத் தெரியும். சம்மாட்டி வீட்டிற்கு வரும்படி சொல்லியிருந்தாலும்... இப்படி சாராயம் புழங்குகிற இடத்திற்கு இளவட்டமான சடையனும் கள்ளப்பிறாந்து அந்தோணியும் காவோலை ஏசவும் போற்றில்ல. அவங்களுக்கு ஊருக்குள்ளே பேர் கெட்டுவிடக் கூடாது என்ற ஜாக்கிரதை உணர்வு.

சம்மாட்டி அழைப்ப இவர்கள் நிராகரித்தாலும் சம்மாட்டி இவங்களை வற்புறுத்திற்கில்ல. பதிலாக ஐந்தாறு ரூவாவ இந்த முனை பேருக்கும் பாத்தும் பாராமக் கொடுத்திடுவாரு.

இருட்டுவழி. சடையனும் கூட்டாளிகளும் சந்தடியில்லாமல் காலவாய் வைரவன் வீட்டிற்கு தனிப்பனைக் கள்ளுக் குடிக்கறதுக்கு வந்தாங்க. கோட காலத்து பின்னேரக் கள்ளு தித்திப்பாய் இருக்கும். பனங்கிழங்கோடு ஐந்து பட்டைக் கள்ளைக் குடித்து ஏவற¹ விட்டபடி அவர்கள் கதைச்ச கதையில இளமை இருந்தது. போதை ஏற தனிப்பட்ட கதைகளையும் ஆளுக்காளாக் கதைச்சாங்க.

ஏசவுக்கு இராக்கேல் மீது காதல். இராக்கேலப் பாக்க சுமாரா இருப்பா... கோச்ச ஸ்டேசன் நல்ல தண்ணிக் கிணத்துக்கு தன் சிநேகிதிகளோட போகும்போது இவனும் போவான். சும்மா பாத்துக் கொள்ளுவார்கள். ரெண்டு பேர் முகத்துலயும் சிரிப்புத் ததும்பும். அவ்வளவுதான். இந்த இன்ப அனுபவத்தைச் சொல்லி சந்தோஷப்படுறது ஏசவுக்கு அலாதி இன்பம்.

வைரவனுக்கு ஒரு ரூபாயக் கைக்குள்ள தினிச்ச அந்தோணி தாங்கள் இங்கு வந்து போறத அதாவது இந்த ரகசியக் குடிய

1. ஏவற-ஏப்பம்

லோபியா

வெளியில் சொல்ல வேணாமென்டு வாயைப் பூட்டினான். மூவரும் தெருவுக்கு ஏறினார்கள்.

எதிரே தொபியாச சம்மாட்டியின் கையான் யோசேப்பு வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தடுமாறித் தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்தான். சண்டிக்கட்டு பெருந்துடையில இருந்தது. யோசேப்பு சடையனையும் சூட வந்தவர்களையும் கண்டவுடன் தூசணமாய் ஏசத் துவங்கினான். அவர்கள் கடந்து போனார்கள். யோசேப்பு கழுத்து நரம்பு தெறிக்க விசுத்தைக் கக்கினான்.

‘பேய்க்குப் பாத்து மீன் பிடிக்கிறான். ஒக்காலி நேர்மையா உழைங்கடா.’

வெற்றி மாதாவே... சடையனுக்கு கோவம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. ஆக்தாளப் போட்டு... இரைந்தபடி ஓடியவன் யோசேப்பின் சட்டையைப்பிடித்து மறுகையால ஓங்கி அவன் முகத்தில் குத்தினான். யோசேப்புக்குப் பொன் முக்குடைந்து ரத்தம் வழிந்தது.

சடையன் படலையைத் திறந்து சுத்தம் வைத்தான். வீட்டுக்குள்ளிருந்து அம்மா லாம்போடு வந்து முகத்துக்கு மேல அதை தூக்கி வாசலில் வந்து நிக்கற சடையனை கண்ணேச் சுருக்கிப் பார்த்தா...

ம்.. மைனரு எங்க போயிட்டு வாராறாம். ஞாயிற்றுக் கிழமையிலாவது வீட்டில இருக்கமாட்டாரு. சடையனின் அம்மா அவனை ஏசுவதென்பது அழூர்வம். இன்டைக்கு சூடாக இருக்கறாள் என்டால் ஏதோ நடந்திருக்க வேணும் என மனசுக்குள் நினைச்சவன் ஒன்றும் கதைக்காம வீட்டுப் பின்பக்கக் கிணற்றிக்குப் போனான். குடிச்ச கள்ளு வாசம் வரக்கூடாது என்டதுக்காக கொய்யா இலையில ரெண்ட பியச்ச வாயில் போட்டு சப்பினான். இரண்டு கைகளையும் வாய்க்கு முன்னே வச்சு காத்தை ஊதி நாசியில் வச்சு மோந்து பாத்தான். வாசனை இருந்தது. ஒக்காலி லேசில் போகாது என்று வைதவன், இன்னுமொரு இலையை சப்பித் துப்பிவிட்டு துலாவில் தண்ணி அள்ளி முகத்தையும் கைகால்களையும்

அலம்பிவிட்டு சாரத்தை அவிழ்த்து துடைத்துக் கொண்டே வீட்டிற்குள் வர, அம்மா பீங்கானில் சோற்றைப்போட்டு வைத்திருந்தாள். அவன் வழமையா சாப்பிட உட்காரும் வாங்குக் கட்டையும் அருகிருந்தது. சோத்தைப் பிசைந்து வாய்க்கு அருகில் கொண்டு போகும்போது வீட்டுத் திண்ணையில் சாய்ந்து இருக்கும் அக்கா செளந்தரி தெரிந்தாள்.

“அக்கா நீ எப்பட்டி வந்தா?”

செளந்தரி பதில் சொல்லவில்லை. பதிலாக விசும்பல் சுத்தம்தான் கேட்டது..

“அக்கா ஏண்டி அழுகிறா சொல்லு.”

அம்மாதான் சொன்னாள் அவ புருசனோட சண்டை புடிச்சுக்கிண்டு வந்துட்டா.. சங்கீதம் வாடிக் காணிய எழுதித் தரணுமாம்.

சடையனுக்கு முட்டிக் கொண்டு வந்தது கோவம். “ஓக்காவி... உனக்கு வடலிப் பாட்டுல இருக்கற காணியும் கோயிலடியில வீடும் தாறனின்டு சொன்னந்தான்.”

எனக்கு மூணு பொட்டக் குட்டியாப் போச்சு. என்னத்த வச்சிருக்கன் முக்குச் சிந்தி அழுதாள்.

உம்புருசன் என்னத்த கிழிச்சாரு. சரி.. சரிவிடு.. காலமைக்கு கதைப்பம். சாப்பிட்டியா?

செளந்தரி உம் கொட்டினாள். சடையன் சாப்பிட்டு எழும்பும்வரை அங்கு ஒரு கதையும் இருக்கயில்ல.

நினைவுகள் மட்டும் மூவருக்குள்ளும் பேசிற்று.

சேமாலை புள்ளகுட்டிகளோட இந்த ஊருக்கு வந்து சேந்தத நினைச்சா. யுகந்தோறும் இயற்கையின் போதனை மனுசனின் இருப்பு பற்றித்தான் சொல்லுது... நமக்குப் புத்தி சொல்ல இயற்கையைத் தவிர வேறு ஆசான் இல்ல என்பது போல இந்த

லோபியா

மீன்பிடிக்கிற சமூகத்திற்குப் பாடம் நடத்திய காலத்த சேமால மனசில வச்சு உருட்டினாள்.

பொழுது விடிஞ்சா கடல்ல உடம்பக் கழுவிவிட்டு உப்புத் தண்ணியக் குடிச்சிட்டு ராவல பாயில சாயுற கூட்டம் இது. கண்கெட்ட தனமா கொள்ள நோய் வந்துட்டுதே.

இன்னும் அந்தப் பொண்டுகளும் பிள்ளைகளும் வைச்ச ஒப்பாரி பச்சயாய் மனசலயிருந்தது. ஐயோ ஈந்தியாக்காரன் வந்து வயித்தால் போற வருத்தத்த இறைச்சிட்டுப் போய்ட்டானே... ஐயோ குஞ்சுகளெல்லாம் செத்துச் செத்துப் பொத்துப் பொத்தெண்டு விழுகுதே.

கதறிய கூட்டம் தப்பியிருக்க மார்க்கம் தேடி.. வெற்றிமாங் குடியிருப்புக்குத் தெற்கால பேசாலையில் அழிஞ்சது போக மிஞ்சியதுகள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்தது. காட்டாஸ்பத்திரியில் இந்தியாக்காரருக்கு காலரா தடுப்பு போட்டுத்தான் மலைநாட்டுக்கு அனுப்பியது அரசாங்கம். போகிற போக்கில பாழாய்ப்போன காலரா இங்கிருந்த சாமிகளையும் தின்னுட்டுத்தான் மலையேறிச்சு.

புருசனைப் பறிகொடுத்த சேமாலை தன் மூன்று குஞ்சுகளோடு பேசாலைக்கு வந்தபோது எல்லாம் சூனியமா இருந்துச்சது.

முத்தவள் சௌந்தரி. இளையவள் மேரி... இரண்டு பொட்டைக் குட்டிகளுக்கு அடுத்து பேதுரு ஆம்பிள்ளை. பேதுரு கைக்குழந்தை.

சேமாலையின் புருசன் பாக்கியம் நல்ல மண்டாடி... பீரிசுச் சம்மாட்டிக்கு விசுவாசமாக இருந்து உழைச்சவன். சம்மாட்டி பரோபகாரி... சேமாலைக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் மட்டுமல்ல. தப்பிப்பிழைச்சதுகள் எல்லாத்துக்கும் அவருதான் கஞ்சி ஊத்தினாரு. மனுசன் இப்போது தெய்வமாகிட்டாரு.

சேமாலை நல்ல கைகாரி.. அவ பிள்ளைகளோடு பேசாலைக்கு வரும்போது அவளுக்கு இங்கு காணி நிலம் என்டு ஒன்டுமில்ல. அண்ணன் பொண்டாட்டி புள்ள குட்டியோட அந்தரிச்சுப் போயிட்டானே... என்ட கழிவிரக்கத்தில் ஒண்டிக்கட்டையான

சந்தாம்பிள்ளை தான் குடியிருந்த கோயிலடி குச்சு வீட்டு சேமாலையிடம் கொடுத்துட்டு காலராவுக்குப் பயத்துல இன்னும் தூரமாய் பிரிட்டிஸ்காரன் குதிரை லாயம் வச்சிருந்த துறைமுகம் விரானாவிற்குப் போய்ட்டாரு. அங்கே சம்பேதுருப் பட்டணத்துல வீடு போட்டு உப்பளத்தில் வேலை செய்த பொம்பளை வச்சிருந்து.. செத்துப் போனாரு என்று கேள்விப்பட்டாள் சேமாலை. சந்தாம்பிள்ளை விட்டுப்போன கோயிலடி வீட்டு நிலத்தில் சேமாலையும் பிள்ளைகளும் குடியிருந்தார்கள். சேமாலைக்குக் கோயில் நெசவுக் கூடத்துல வேலை.

காலரா என்கிற சுழிக்காத்து ஆம்பளைகளைத்தான் கூட வாரிக்கொண்டு போயிற்று. ஊரில் இருந்த கரைவலைகளுக்கு இழுவைக்கு ஆளில்லாமல் சம்மாட்டிமார் குந்தவச்சு உட்காந்துட்டாங்க. வலையெல்லாம் குமிச்சாச்சு. தொபியாசுச் சம்மாட்டி கொஞ்சம் விவரமா யோசிச்சாரு.

“தேய் யோசேப்பு இந்தியாவுல இருந்து கொண்டு வாற ஆக்கள் எங்கடா போறான்க.”

“சம்மாட்டி மலைநாட்டுக்கு... தேயிலைத் தோட்டத்துக்கு.”

“ஏந்டா அவன்க மீன் பிடிக்க வரமாட்டான்களா?”

“இல்ல அதுக்கு ராமேஸ்வரம் பக்கம் மீன் பிடிக்கிற பயல்களக் கேட்டுப் பாக்கணும்...”

“கேளு.”

அடுத்த நாளே இபோம்¹ எழுத கச்சேரியில அனுமதி கேட்டாரு தொபியாசு சம்மாட்டி. பதினெந்து பேரக் கொண்டு வாறதுக்கு அனுமதி கிடைத்தது. விசுவாசமான கையாள் யோசேப்புடன் இந்தியாவுக்குப் போக வள்ளம் தள்ளியது யாருக்கும் தெரியாது. ஏழாவது நாள் பத்துப் பதினெந்து பேரோடு வந்து இறங்கினார் தொபியாசு சம்மாட்டி.

1. இபோம் - இந்தியாவிலிருந்து கல்விக்கு ஆளை அழைத்து வருவதற்கான அனுமதி பத்திரம்

தொடை பெருத்தவன் சண்டித்தனம் சந்தையில் என்றமாதிரி தொபியாசு சம்மாட்டி இந்தியாக்காரனை வச்சு படுத்திய பாடு...

பேசாலையான் மாதிரி இந்தியாக்காரர் இல்ல. சம்மாட்டிக்கு முன் கூழைக்கும்பிடு என்ன, தலையில் இருக்கும் துண்டு கம்மக்கட்டுக்கு வாற சுருக்கு என்ன சம்மாட்டியும் யோசேப்பும் இராச நடையும் திமிரும்தான். மற்றச் சம்மாட்டிமாருக்குப் பொறுக்க முடியல.

இந்தியா ஒப்பிலான் ஊரில் இருந்து வந்த சாகுல் ஹமீதுதான் அங்கிருந்து வந்த பதினாலு பேருக்கும் பொறுப்பு. ஆறுமாதம் முடிய ஒன்று திரும்ப இந்தியர் போகணும் இல்லையெண்டா இபோமில் மறு உத்தரவு பெற வேணும். இந்தியாக்காரர் வரத் துவங்கிய பிறகு கரவலைகளுக்கு நல்ல தொழில். பதினாலு வயசில சடையனும் பீரிசுச் சம்மாட்டியின் வலையில் சும்மா இழுப்புக்குப் போய் கிடைக்கிற மீனை ஆரியதாஸ் வாடியில் கொடுத்து விடுவான். பின்னை பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகவில்லையெண்டாலும் பண்போடுதான் வளர்ந்தான். கடக்கரையில துரு துருவென்டு ஓடியாடி உழைக்கிற சடையன் மேல மோசே சம்மாட்டிக்கு ஒரு கண். எதிர்காலத்தில் நல்ல தொழிலாளியாய் அவன் வருவான் என்று கணக்குப் போட்டார் மோசே.

தேய் தம்பி இழுப்புக்குப் போய் பொறுப்பில்லாம இருக்கறத விட்டுட்டு வலைக்கு வந்து நாரப்பூட்டு¹ சம்பளமும் அரிசியும் சமயத்துக்கு சந்தோஷமும் செய்வந்தான். சம்மாட்டியே நேரில் கூப்பிட்டத தட்ட முடியாம அவர் வலையில நாரைப் பூட்டினான். அவன் வலைக்கு வந்த ராசி மீன்பாடு கொழித்தது.

சடையனின் உழைப்பை மிச்சம் பிடிச்சு சேமாலை கோயிலடிக் காணி குச்சி வீட்ட காரை வீடாகக் கட்டி முடித்துவிட்டாள். கரைவலை மாய்ச்சலுக்குப் பயந்து அலுவாக்கரையில் கெழுறு பிடிச்சு பிழைப்பவனுக்கும் குடும்பம் குட்டி இருந்தது.

“எலே வெவரம் கெட்ட பயலுகளா.. இப்படிப் பொழுதுக்கும்

1. நார் - கரைவலை கீழுப்போர் இடுப்பில் கட்டும் பண்நாரால் ஆன படி

பொழைப்புக்கும் தண்ணியல் கெடப்பீகளா. வலையில் கம்பு குத்தி கால்ப் பொறுப்புல் இழுத்துவச்சு வலை பிடிச்சிகண்ணா கொள்ளள மீன் கெடைக்குமில்ல.”

இந்தியாக்காரன் சொல்லியதைச் செய்து காட்டினான். இழுபடுகிற கரைவலை குறுகி கரைக்கு மறுக்கு வரும்போது கடலில் வலையோடு இறங்க பாடு பக்கம் எனப் பிரிந்து கரைவலையிலிருந்து அரிந்து தப்பப் போகும் அல்லது மடியில் கிடந்து இழுபடுகிற மாதிரி சுழியில் வாற மீன்களைப் பிடிக்கிற உபாயம் இந்த விடுவலை.

கெழுறு பிடிச்ச சின்ன வலைக்காரனெல்லாம் விடுவலை காரனாகிட்டான். நல்ல தொழில் கையில் காசு மிச்சமாகும் தொழில். முதலும் இல்ல. இழப்பும் இல்ல என்றபடியால் சந்தோசம் மிஞ்சக் கிடக்கும்.

சடையனின் மூத்த அக்காள் சௌந்தரிக்கு விடுவலைக்காரன் சூசையை கல்யாணம் கேட்டுப்போன்போது ஊர்க் கட்டளைகாரர் யாக்கோபுவை எல்லாத்துக்கும் சாட்சியாக வரச் சொல்லி யிருந்தார்கள்.

தம்பி... பேதுரு உன் அக்காவுக்கு என்ன குடுப்பியென்டு இப்பவே சொல்லிடப்பா.

சடையன் தாமதிக்காமல் சொன்னான். ஐயா நாங்க இருக்கிற வீட்ட குடுத்திடுறோம். அம்மாட காலத்துக்குப்பிறகு என்டு எழுதிடுவோம்.. அதோட வடவிப்பாட்டில் இருக்கற காணியக் குடுக்கறன்.. மூன்று சவரன் நகை. அவ்வளவுதான் ஏலும்.

‘சூசை.. நீ மாப்பள சொல்லு. சடையன் சொல்றது சரிதானே.’

சூசை அதை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக தலைய மேலும் தீழும் ஆட்டினான்.

சடையன் வாக்குக் கொடுத்தான் என்பதற்கு அடையாளமாய் வெற்றிலையில் காசு பத்துச்சதம் வைத்து மடித்துக் கட்டளைகாரர் யாக்கோபு சூசையின் கையில் கொடுத்தார். அம்மாவின் காலத்துக்குப் பிறகு காரை வீடு சௌந்தரிக்கு என்ற பேச்சுக்கு மாற்று

லோமியா

இல்லையென்ற பிறகு சின்ன அக்கா மேரிக்கு கொடுக்கவிருந்த சங்கீதத்தும் வாடிக்காணியில் இந்தக் குட்டிக்கு கண் போயிட்டுதே. சூசை இப்ப குடிக்கிறானாம். கலயானத்துக்கு சடையன் போட்ட மூன்று சவரன் நகையையும் வித்துப் போட்டானாம். அடி செருப்பால். சேமாலை திட்டிக் கொண்டு புரண்டு படுத்தாள். அக்கா செளந்தரியை விடுவலைகாரன் சூசைக்கு செய்து கொடுக்குமுன் அவன் மட்டில் சடையனுக்கிருந்த மரியாதை இப்போது சுத்தமாக இல்லை.

“ஓக்காலி முனு புள்ளையப் பெத்ததுக்குப் பிறகு சீதனம் கேக்கறான் ச்ச.” என்ன மனுஷன். வாய்க்குள் கறுவிக் கொண்ட சடையன் அரைக்கயிற்றில் சுருட்டியிருந்த ஒலைப்பாயை விரித்து தலகாணியொன்றைப் போட்டு கைகளைத் தலைக்கு வைத்து மோட்டு வளையைப் பார்த்தபடி உறங்கிப் போனான்.

3

திங்கட்கிழமை.

காத்தால் வெள்ளென வாத்தியார் கடைச்சந்தியில் கரவலைகாரன் கூட்டம் அமளி துமளிப்பட்டது. டேய். சடையன் புடிச்ச மீன இன்டைக்கு நாம புடிக்கணும் ஒக்காலி. மண்டாடியென்டா மானத்தக் காப்பாத்து... போ.... சம்மாட்டிமார் மண்டாடிமாருக்கு உசப்பேத்தி களமிறக்கியிருந்தாங்க.

கடைக்குப் பின்புறமா பேக்கரியும் இருந்தது... சுடச்சுட பாணும் சீனிச்சம்பலும் கட்டிக் கொண்டார்கள். வெத்தல பாக்கு சுருட்டி பீடி வாங்கிக்கிண்டு பாலப்பழும் தேத்தண்ணியும் குடிச்சுக் கொண்டிருந்த தொபியாசு சம்மாட்டி வலைகாரரை சரீபு மண்டாடி விரட்டினான்.

“வட்டுடையில் வள்ளம் இருக்கு ஒக்காலி கதைச்சுக்கண்டு என்னடா செய்றீக.” சரீவு மண்டாடியன் சத்தம் பெரிசு. காத்தால் கூவ மறந்த சேவலையும் கூவச் செய்கிற சத்தம் சரீவின் சத்தம் கேட்டுத்தான் பொழுது விடியும்.

சரீவு நல்லவன். சரீவிடம் இருந்து சடையன் கற்றுக் கொண்டது ஏராளம். ரக்கடல்¹ வளைக்கும் போது மண்டாடி இருட்டுக் கடலில் வெச்சடிக்கற செவ்வல் இன்னதென்று தெரியணும். கணியம் பார்க்க வேணும். வெள்ளியப் பாத்து வள்ளம் ஓட்டணும். இந்த நுட்பத்தையெல்லாம் சரீவிட்ட இருந்துதான் சடையன் படிச்சான்.

“ந்தா அவன் யோசேப்பு சாராயத்தக் குடிச்சுட்டு தெம்மாட்டுத் தனத்துல கதைச்சானென்டு மூக்குடைச்சுப் போட்டியாமில்.”

ரக்கடல் - இரவில் கடலில் செய்யும் தொழில்

லோமியா

“மறுவா. பேய்க்குப் பாத்து பாரை புடிச்சமென்டு சொன்னா.”

“அந்தக் கிறுக்குப் புன்.. மகனுக்கு கடல்ல மாறடிக்கறவன் தெறம் தெரியாது சும்மா விடுல்ல... மீன் பிடிக்கிறவனுக்கு வாயில் தூசணம் படக்கென வந்துவிடும்.”

சரீவு நல்லவன். ஆனா யோசேப்பு லேசப்பட்டவன் இல்ல. அவன் சங்கு முள்ளு மாதிரி.

சரீபு இந்தியாக்காரன். இப்போது கள்ளத்தோணி, இபோம் நடைமுறை இல்லாமப் போன பிறகு கூலிக்காக வந்தவர்கள் நிரந்தரமாய் தங்கிவிட்டார்கள்.

ஒரு நாடற்றவர் கூப்பன் இல்லாதவன். சம்மாட்டிமார் தயவில் வாழும் உஞ்ச விருத்திகள் சோனகர் என்ட அடையாளத்தையும் தொலைச்சுக்கிட்டு நிற்கறாங்க.

“டேய் சரீவு சோனவன் என்டு சொல்றா... தொப்பியுமில்ல. தொழுகையுமில்ல.”

சம்மாருங்க தம்பி. பேருதான் சரீவு. வெற்றிமாதாதான் நமக்கு எல்லாம்.

அவன் இப்படிச் சொல்லும்போது பாவமாயிருக்கும். இலங்கைச் சோனகரும் அங்கீகரிக்காமல் தகப்பன் வழி இந்தியாவும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தொங்கி நிற்கற வேதனை அனுபவிப்பவனுக்குத்தான் தெரியும். அன்றைக்குத் தொழில் வாய்க்கவில்லை. நேரத்தோடு வலையை ஏத்தி வைச்சுட்டு ஆட்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஊர்ப்பக்கமிருந்து சின்னவன் அரக்கப்பறக்க ஓடிவந்தான்.

“அண்ணே! சடையன்னே. இராசனுக்கு முள்ளுப்பட்டிட்டது. கிடந்து அவதிப்படுறான். சோதிச்சு மருந்து வைக்க கூட்டிக்கிண்டு வரச் சொல்லி விட்டுது.”

“யாரு.”

“செல்வியக்கா.”

“சரி... போ. ந்தா வாறன்.”

சடையன் வலைகாரருக்கு விவரம் சொல்லிட்டு விரசாக நடந்தான். அலுவாக்கரையால் போனா நேரஞ் செல்லுமென்டு பணியக் கரையாலே ஏறி குறுக்கால வேக விரசா நடக்க பத்து பதினெஞ்சு நிமிசத்துக்குள் ஊர் தெரிஞ்சுது.

இராசன் அரைக்கண் போட்டு முனகிக் கொண்டிருந்தான். மூன்றுப்பட்டவனை வலையடியில் இருந்து வீட்டுக்குத் தூக்கி வருவதற்கிடையில் பெரும்பாடு படுத்திட்டான். ‘ஜேயோ, அம்மாடி... உயிர் போகுதே. அவன் கத்திக் கதறி அழுதான். வலைகாரர் தூக்கிவந்து இராசன வீட்டு முற்றத்தில் படுக்க வைத்தார்கள்.

“ந்தா.. தங்கச்சி. மூன்று நல்ல வாராப் பட்டுட்டுப் போல. துடிக்கறான். சோதிச்சு பார்வ பாக்கற ஆளுக்கு சொல்லிவிடு.”

ஊருக்குள் சோதித்து பார்வை பார்க்கிறவர்கள் மூன்று நாலு பேர் இருக்கறார்கள். இராசனின் அப்பா சினிப்பரிகாரி செத்த பிறகு செல்லப்பர் பரிகாரி, பாய்வா, குருசு முத்துக்கிழவர் அந்த நாளையில் கெட்டிக்காரர்கள். ஆனால் இப்ப சடையன்தான் கைராசிக்காரன் என்டு சொல்லுறாங்க என்று யாரோ சொன்னது இராசனின் தங்கச்சி செல்விக்கு நினைவு வந்தது. பக்கத்து வீட்டுப் பொடியனைக் கூப்பிட்டு வலைப்பாட்டுக்கு அனுப்பினாள்.

இராசன் ஒரு நிலையில் படுக்கறானில்ல. குப்புறப்படுத்து ஏலாம மல்லாக்கப் படுக்கிறான். பிறகு குனிஞ்சு தரையில் தலைய வைச்சு அமத்துறான்.

“ஜேயோ அம்மா வெற்றிமாதாவே” அவனது முனகல் விடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

சடையன் வரும்போது செல்வி படலையடியிலேயே நின்று பாத்துக் கொண்டிருந்தாள். வாங்க... சரியாக்கிடந்து அவதிப்படுது பாருங்க.

சடையன் பார்த்தான். வலது கால் குதிப்பக்கம் மேலேறி கறுப்புத் தோலில் மூன்றுப்பட்டிருந்தது. வலுத்த இடம் கடுப்பு வேசில் அடங்காது. செந்திருக்கதான் ஆங்காரமா அடிச்சருக்கு.

இராசன் அரைக்கண் போட்டு முனகிக்கிட்டிருந்தான்.

கடலில் இறங்கித் தொழில் செய்யறவனுக்கு திருக்க முள்ளு அடிக்கறது பயங்கரம்தான். களத்தில் கிடக்கிற சேத்துல கால் வைக்கும் போதெல்லாம் மனசில பயம் வந்து ஓட்டிக் கொள்ளும். வேறு ஆபத்துக்களில் இருந்து தப்புறதுக்கு உபாயம் சொல்ல ஏலும். ஆனா திருக்க அடிக்கனுமின்டு இருந்தா என்ன செய்யறது?

சற்று நேரத்துல சடையன் வைத்தியத்துக்கு அலுவல் பார்த்தான். வெள்ளை வேப்பங்குச்சு காய்ஞ்ச மிளகா வெள்ளைத் துணி கையிலெடுத்துக் கொண்டான். ஏசவையும் அந்தோணியையும் கூப்பிட்டு பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான்.

செல்வி கொஞ்சம் தூரத்தில் போய் உரலின் மேல் இருந்தான். அவளுக்கு அண்ணனின் வலியும் இரத்தமும் பாக்க ஏலாம இருந்தது.

வலியெடுத்த பொம்பளைக்கு பிரசவம் பார்க்கறது போலத்தான் முள்ளுப்பட்டவனுக்கு சோதித்துப் பார்வை பாக்கறது.

“நோவில திமிருவான். வுட்றாதீங்கடா...” என்டு ஏசவுக்கும் அந்தோணிக்கும் சொல்ல, அவர்கள் இராசனின் கையையும் காலையும் கெட்டியாப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். சடையன் வேப்பிலைக் காம்பைப் பதமாக வில்லுக்கத்தியால் சீவினான். காம்பில் வெள்ளையைத் தடவி, அதனை முள்ளுப்பட்ட வாய்த்துவாரத்தைக் கண்டுபிடிச்சு அதுக்குள்ள காம்பை மெதுவா நிதானமா செலுத்தினான். ஒன்றரை அங்குலம் மட்டும் தடுக்காமல் போன காம்பு உள்ளே சதையில் முட்டினவுடனே ‘ஆ’ வென்று அலறினான் இராசன். அவனுக்கு உச்சியில் குத்தியது போலிருந்தது.

‘ஆங் ஆங். பொறு. அலுவல் முடிஞ்சது’ என்டு சொன்ன சடையன் காம்பை சதைக்குள் வைத்துக் கொண்டு ஒரு திருகு திருக்.

ஐயோ.. சடையா விடுடா. போதுண்டா விடுடா ஆ.. ஊ.. உச்சென்று குழறி ஊரைக்கூட்ட, தெருவுல போனவங்க படலையால் எட்டிப் பாத்தாங்க. வேப்பிலைக் காம்ப உருவிவிட குபுக்கென மகுழியும் இரத்தமும் பாஞ்சது. சர சரவென எடுத்து வைச்ச வெள்ளைத் துணியால அமுக்கி அமுக்கி இரத்தத்த துடைச்சு எடுத்தான் சடையன். எடே இரத்தத்தோட வாற மகுழிய முழுக்க எடுத்திறனும். இல்லாட்டிப் பழுத்துறுண்டா என்டு சொல்லிக்

கொண்டு சடையன் காரியம் பார்க்க, இராசன் களைச்சு சோர்ந்து முச்சுப் பேச்சில்லாமக் கிடந்தான். “செல்வி முட்டையடிச்சு கோப்பி போட்டுக் குடு” என்று சொல்ல. காய்ந்த மிளகாய வில்லுக்கத்தியால் நெடுக்காகப் பிளந்து எடுத்து வச்ச உப்புக் தண்ணியில் நனைச்சு சீராக கட்டுத் துணியில் அதனை வைச்சு பார்வ பாத்தான்.

மிக்கேல் சம்மனசு மந்திரத்த ஒதி, முள்ளு வாயில் வைச்சுக் கட்டி முடிக்கும் வரை சடையனின் வைத்திய நுட்பத்தை பாத்துக் கொண்டிருந்தாள் செல்வி. பரிகாரமெல்லாம் முடிஞ்சு எழும்பக் கிணற்றிக்குப் போனவனை நில்லுங்க தண்ணி கொண்டு வாறன் என்று நிறுத்திய செல்வி வாளியில் தண்ணியும் சவுக்காரமும் துவாயும், ஒரே முறையில் கொண்டு வந்தாள். சடையன் கையை நீட்ட செல்வி தண்ணிய ஊத்தினாள். மஞ்சள் பூசின தங்கம் அவட கை ஊத்தின கைக்கும் நீட்டின கைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். உழைச்சு உரம் பாஞ்ச சடையனின் முரட்டுக் கைக்கிட்ட மூல்லைப் பூ மாதிரி செல்வியோட கை. அவ குனிஞ்சு ஊத்தும்போது அவ தலை முடி கத்தையாய் முன்னுக்கு விழுந்து அழகு காட்டினத சடையன் ரசித்தான்.

சடையன் தேச்சுக்கிண்டே இருந்தான். செல்வி
ஊத்திக்கொண்டே இருந்தா. செம்புல தண்ணியில்லாம போனது தெரியாம ரெண்டு பேரும் பாத்துக்கிண்டு நின்டாங்க.

மனசுக்குள்ள மின்னல் குடி வந்த மாதிரி சூரீர் சூரீரென்று என்னவோ இழுக்குது.

வெளிக்கிட்டான் சடையன்.

“தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போங்க” என்றவள் அவன் முகத்தைப் பாத்துச் சிரிச்ச சிரிப்பில் அவள் கண்களுக்குள் காதல் இருந்தது.

இந்தியாவில் இருந்து பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீனிபரிகாரியட பிள்ளைகள்தான் இராசனும் செல்வியும். சீனிபரிகாரி விசக்கடி வைத்தியரு. செத்துப் போனாரு. அவரு மகன் இராசன். மாயழகு பொண்டாட்டி முத்தம்மாட தங்கச்சிய முடிச்சு, வாழவும் ஏலாம சேரவும் முடியாம பிரிஞ்சு போய் இருக்கறான். இராசனும் தங்கச்சி

செல்வியும் வெற்றிமாங் குடியிருப்புக் காரங்களோட புழங்குற புழக்கமும் நெருக்கமும் நல்லா ஒட்டிப் போனதால வேதத்திற்கு மாறி ஞானஸ்நானம் வாங்கி இப்ப கோயிலுக்கு வாறாங்கள் என்டாலும் அதுகள் இந்தியாக்காரர், வடக்கத்தியார் என்டுதான் எல்லாரும் பாக்கறாங்க.

இப்ப சடையனுக்கு வரக்கூடாத இடத்தில காதல் வந்திட்டுது.

ஆம்பள மனசும் பொம்பள மனசும் சேர்ந்து உடம்போட உரசினா காதல் என்டுதானே உலக நியாயம் சொல்லுது. இதுக்கென்ன சாதியும் சமயமும். பாப்பம் கடைசி மட்டும் பாப்பம் என்டு சடையன் நடந்தான்.

4

அம்மா வயித்தில் பிறந்தது முனு. முனும் முன்டு சாயலிலே வளந்திட்டுதுகள். சடையன் தலையெடுத்து முத்தவளுக்கு கல்யாணம் கட்டிக் கொடுத்துட்டு அம்மாவையும் சின்னக்காவை யும் வைச்ச பார்க்கிறான். சின்ன அக்கா மேரிக்கு ஒரு காணி நிலத்த தாறனென்டு இனஞ்சனத்துக்கிட்ட சொல்லி ஒரு மாப்பிள்ளை தேடிட்டுத்தான் இருக்கான். என்ன கிரகமோ தெரியல்ல ஒன்னும் வந்து வாய்க்க மாட்டேன்குது.

கோயில் குத்தகக்காரர் குருசிட மனுசி யசிந்தாக்கா வீடு தேடி வந்திருந்தா அவவிட அக்கா மகன் சின்னத்துரைக்கு மேரியக்காவ ரெண்டாந்தாரமா கேட்டு வந்திருக்கா.

ரெண்டு புள்ளகளப் பெத்துப் போட்டு மூணாவது பிரசவத்தல செத்துப்போன அன்னமேரியோட புருசன் சின்னத்துரை பொஞ்சாதி செத்து ஒரு வருசமாயிட்டுது புள்ளகள் வளர்க்கணும்மென்டு வாக்கப்படக் கேட்டு விட்டிருந்தான்.

சடையன் படலை தாண்டி வீட்டுக்குள் வந்தபோது அம்மாவும் பெரியக்காவும் வந்தவளோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்க, சின்னக்கா குசினிக்குள் வேலையாயிருந்தாள்.

“ந்தா வந்துட்டான். அவனிட்டக் கேட்டுத்தான் நான் என்னத்தையும் சொல்லுவன்.” சடையனுக்கு ஒன்னும் விளங்க வில்லை. புரியாது நின்றான்.

இந்த வீட்டில் சடையன் எடுக்கிறதுதான் முடிவு.

பெரியக்காவும் தன்னையே சுட்டிக்காட்டுவது ஏன்னு தெரியல்ல.

“தம்பி அக்காவுக்கு கலியானம் பேச வந்திருக்காக.”

சடையனின் முகத்தில் சிரிப்பு பூக்தது.

“யாரு?”

“சின்னத்துரை பொண்டாட்டி பிரசவத்துல் செத்து...”

“ரெண்டாந்தாரமாவா?”

சடையனின் முகத்தில் பூக்க சிரிப்பு சட்டென்று கருகிப் போச்சு.

ச்சீ ஒரு குமரு காரியத்த சட்டுப்புட்டென்று எப்படித் தீர்மானம் செய்யறது அவனுக்குள் கிரகரணம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மேரிக்கு முப்பது வயசு எண்டாலும் பாக்கிறதுக்கு வடிவாத்தான் இருக்கறா. சடையனுக்கு ரெண்டு வயது மூத்தவ. அவ்வளவுதான்.. மத்தப்படி பெரிய வயசென்டு காளவாயில் போடேலாது எண்டாலும் இனி ஒருபய வீட்டுப்பக்கம் பொம்பள கேட்டு வருவானா? கூடத்தில் அங்கயும் இங்கயும் நடந்தான். சடையன் அறிந்த மட்டில் சின்னத்துரை நல்லவன். பெரியக்கா புருசன் குசை மாதிரி பிக்கல் புடுங்கல் இல்லாதவன். ரெண்டாந்தாரமா கேட்கறான். சீதனமென்டு குண்டக்க மண்டக்க கேட்கவும் மாட்டான். பல பக்கத்தாலும் யோசித்த சடையன் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டான். எதுக்கும் சின்னக்காட்ட கேட்டிட்டு வாயத்திறப்போம் என்று யோசித்தவன் சின்னக்கா இருந்த குசினிக்குள் போனான்.

குசினிக்குள் வேலை செய்வது போல பாவனை செய்து கொண்டு கூடத்தில் இருந்து வாற கதைக்கு காதை நீட்டிக் கொண்டிருந்த மேரி சடையனைக் கண்டு, தம்பி தேத்தண்ணி குடி என்று ஊத்தி வைத்த தேத்தண்ணிய சடையனிடம் நீட்டியபடி சொன்னாள்.

“ஓமென்டு சொல்லு தம்பி. இனி புதுசா ஒரு ஆம்பள படி மிதிச்சு வருவானென்டு நான் நினைக்கயில்ல.”

சின்னக்கா இதைச் சொன்னபோது கண் கலங்கியிருந்துச்சு.

வீட்டுக்குள் கட்டளைகாரர் வந்திருந்தார். காலமையே

கட்டளைகாரர் வீட்டில் வெத்தல் பாக்கு வைச்சு அழைத்திருந்தான் சடையன். சின்னத்துரையும் கூடத்தில் இருந்தான். மற்றபடி இனஞ்சனத்தில் மூன்று பேர் இருந்தார்கள்.

“என்னப்பா சடையா மாப்பிள்ளைக்கு என்னத்தக் குடுக்கப் போறீகன்னு சொல்லுவியா?”

முறைப்படி குரல் கொடுத்தார் கட்டளைகாரர்.

சடையன் எழும்பி நின்று அக்காவுக்கு சங்கீததம் வாடியில் காணியிருக்கு. பெரியக்காவுக்கு குடுத்ததவிட ரெண்டு சவரன் கூடக் கொடுக்கறன் என்று சத்தமாக வாக்குக் கொடுத்தான்.

“சரி... என்னப்பா சின்னத்துரை குமரு காரியத்த ரெண்டாந்தாரமாக் கேக்கற நீ அனுசரிச்சுப் போவியா?”

இதையும் முறைப்படி கட்டளைகாரர் கேட்டார்.

“எனக்கு ரெண்டு புள்ளக் குமரும் பெண்ணுமா இருக்குதுகள். பார்க்கறதுக்கு எடுக்கறதுக்கு வீட்டில் பொம்பள வேணும். புதுசா புள்ளகளாப் பெத்தாலும் மூத்தவ புள்ளகள் தானென்னு அதுகளாப் பாக்கக் கூடாது.. அவன் விவரம் சொல்ல, கட்டளைகாரர் சின்னக்கா மேரியைப் பார்த்தார். அவன் எல்லாத்துக்கும் சரிதான் என்ட போக்கில் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். சாகிற மீனுக்கு வலையென்ன கரையென்ன.”

“சரியப்பா அப்ப நான் வெளிக்கிடப் போறன்.” கட்டளைகாரர் புறப்பட்டார். சடையன் படலையைத் தாண்டி தெருவரை அவரைக் கொண்டு போய் விட்டு வந்தான். வீட்டுக்கு வந்தவர்கள் சின்னக்கா ஊத்திக் கொடுத்த தேத்தண்ணியக் குடிச்சிட்டு புறப்பட்டு விட்டார்கள். பெரியக்கா இரைந்தாள்.

வடலிப் பாட்டுக் காணிய விட்டுத்தாறன். சங்கீததம் வாடிக் காணிய எனக்குத் தரச் சொல்லு.

சடையனுக்கு நெருடிக் கொண்டு மனசில ஒரு புது மூளை தெத்தத்து.

வெள்ளிக்கிழமை தொழில் முடிஞ்சு ரெண்டு வாளித் தண்ணிய

மேலுக்கு ஊத்திக் குளிச்சுப் போட்டு சம்மாட்டி வீட்டுக்கு வெளிக்கிட்டான் சடையன். மணி ஏழு, ஏழரையிருக்கும்.

சடையன் உடுத்திப்படுத்தி வெளிக்கிட்டால் கம்பீரமாக இருப்பான். மூவிராசா வாசாப்பு படிச்சால் சடையன்தான் ஏரோது ராசாவுக்கு படிப்பான். மரக்கட்டையில் செய்த பெரிய ராச முடிய தலையில் வைச்சிக்கின்று ஆடுற ஆட்டம் வாளையும் கழட்டிக் கொண்டு

எப்படியடா பொறுப்பேனோ-கொடிய செயல்

**எப்படியடா பொறுப்பேனோ.. சக்கை சக்கையா வாக்கி
சக்கரத்திலே பூட்டி**

வெஞ்சினங் கொண்டிட—

வீணரேயும்மை என்று பாய்ந்து போடுகிற கூத்து ஐயோ பாக்கப் பதினாயிரம் கண் வேணும்.

நாலு வண்டிப்பாதை கடந்து முடக்கால வாற எருக்கலம் பத்தையால முடங்கி, ஐந்தாவது வண்டிப்பாதைக்கு ஏறினால் முதல் காரை வீடு சம்மாட்டியுடையது. பெரிய வீடு. மோசே சம்மாட்டி லேசுப்பட்டவரில்ல. ஊருக்கு சிறாப்பர் அவர்தான். முக்கியமான ஆள். மூப்பர், கட்டளைகாரர், அடப்பனார், காத்தார், மொடுதகம், பெரிசந்தி என்ற ஆறுபேரோடு ஏழாவதாக சிறாப்பரும் ஒருவர்... மனுசன் பெருமைக்காக எதையும் செய்வாரு.

போனமாதம் சஞ்சோனுக்கு அஞ்சாளை கடிச்சு குதறிட்டு. பயலுக்கு உருண்டு திரண்டுப் போன தேகம் நீச்சலில் கிடந்து வலை புடிச்சிருக்கான். சனியன் குதியில் கடிச்சது.. வாராக் கடிச்சத உதறியிருக்கான். சதையோடு அள்ளிற்றுப் போயிற்று. ரெத்தம் பீறிட்டு பரவ தண்ணியெல்லாம் ரெத்தம். மனிசனிட ரெத்தம் நல்ல ருசியாமே ருசி கண்டது விடுமா... மாறி மாறிப் பாஞ்சு தேகம் முழுவதும் கடிச்சிருக்கு. தண்ணிக்குள்ள தாண்டுட்டான். கடல்ல வலையோட இறங்கினவன் காண்யல காண்யில என்று தேடினா கடலடியல புரண்டு வந்து கிடக்கிறான் பிரேதமா. பாவம் புள்ள குட்டிக்காரன். பொஞ்சாதி மண்ணில விழுந்து புரண்டு புரண்டு

வைச்ச ஓப்பாரி இருதயத்த நொறுக்கிட்டுது. அந்தரிச்சுப் போனாளே நாலுபுள்ளகள் வைச்சுக்கிட்டு எப்படித்தான் காலத்த ஒட்டப் போறாளோவென்டு கலங்காத சனமேயில்ல. கோயில்ல கூட்டத்தக் கூடி வளர்ற புள்ளகளுக்கு என்னத்தையாவது செய்வோம்பா என்டு கேட்க... ஆளாளுக்கு எதப் போடுறது என்னத்தச் செய்றது... என்டு கதைபேசிக் கொண்டிருக்க கூட்டத்தில எழும்பி நின்டு நான் ஆயிரம் ரூபா போடுறன். அதுகட சீவியத்துக்கு உதவட்டும் என்டு சொல்ல, நிமிர்ந்து நின்டவரு சம்மாட்டி மோசே.

அதுக்குப் பிறகு மோசே சம்மாட்டியளவுக்கு இல்லை யென்டாலும் பத்தும் பதினெஞ்சும் போட்டு ஆறாயிரம் ரூவா சொச்சம் சேர்த்து கோயில்ல சிறாப்பர் நிதியில் சேத்து சஞ்சோன் குடும்ப தாபரிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தவரு மோசே சம்மாட்டிதான்.

அது மட்டுமா தொழிலுக்கு நிக்கற இந்தியாக்காரனுக குடியிருக்க துறப்பாட்டில நிலம் குடுக்க வேணுமென்டு கோயில்ல கதைச்ச ஏற்பாடு செய்தவரும் சம்மாட்டிதான்.

தொபியாசு சம்மாட்டிக்கு மோசே சம்மாட்டி என்ன செய்தாலும் பிடிக்காது. இடக்கு முடக்கா என்னத்தையாவது செய்து கொண்டிருப்பான். பாவம் துறப்பாட்டில ஒற்றுமையா குடியிருந்த இந்தியாக்காரன் பிரிச்ச தன்னட வலைகாரனை மட்டும் தொபியாசு சம்மாட்டி அவரிட தென்னந்தோப்புக்கு கிழக்கால குடிவைச்சிட்டாரு.

மோசே சம்மாட்டி பெருமைக்காக நல்லது செய்றவருன்னு ஊருக்கே தெரியும். வெள்ளக்காரன் பாவிச்சு ரீகண்டின் பண்ணின லேண்ட் ரோவர் விலைக்கு வருதென்டு வாங்கிப் போட்டாரு. நடுக்குடா சீசனுக்கு நல்ல ஒட்டம். ஊர்ல வாயும் வயிறுமா இருக்கற புள்ளத்தாச்சிகள் காட்டாஸ்பத்திரிக்கு ஏத்திக் கொண்டு போய் விடுறதும் ஏத்திக்கண்டு வாறதும் அதுட வேலை.

மோசே சம்மாட்டி வீட்டுப் படியை மிதிச்ச சடையனை வாப்பா வா என்டு கையை நீட்டிக் கூப்பிட்டார். “சம்மாட்டி... சின்னக்காவுக்கு கல்யாணம்.”

“யாரு மேரிக்கா. யாருப்பா பொடியன்.”

“சின்னத்துரை. ரெண்டாந்தாரமாக் கேட்கறான்.”

யாரு. யோசித்தார். “அடடே வெம்பட வலையல நிக்கற பயதான முடிச்சுடு என்ன காசு வேணுமோ.”

“ஓஞ் சம்மாட்டி”

சம்மாட்டி வீட்டுக்குள் ஒரு அறைக்குள்ள போனார். சடையனுக்குத் தெரியும். சம்மாட்டி காசு வைக்கிற அயன் சேவ். திண்டுக்கல்லில் இருந்து வாங்கி வந்த சேவு மோசே சம்மாட்டி வாங்கினதப் பாத்து மத்தச் சம்மாட்டிமாரும் அயன் சேவ் வாங்கி வைச்சிருக்காங்க.

சம்மாட்டி கையில் காசுக்கட்டு வைச்சிருந்தார்.

“ந்தா. சடையா ஆயிரம் ரூபா இருக்கு காணாட்டிக் கேளு.”

காசை வாங்கிய சடையன், வாறன் சம்மாட்டி என்டு நடக்க வெளிக்கிட்டவனை சம்மாட்டி நிப்பாட்டினார்.

சடையா மாயழக வீட்டுக்கு வரச் சொல்லு.

சரி சம்மாட்டி... அவன் புறப்பட்டான். அவனுக்கு சம்மாட்டிக்கும் மாயழகுக்கும் இருக்குற நெருக்கம் என்ன என்ற கேள்வி மனசுக்குள்ள ஓடியது.

5

ரெண்டாந்தாரமாக் கல்யாணம் முடிக்கிறவன் சந்ததியில்லாம் முடிக்கிறதுக்குத்தான் பாப்பான். அதுக்காக குமரக் குடுக்கற நாம நாலு இனஞ்சனத்துக்கு சொல்லாமக் கில்லாமவிருந்து வைக்காம் விட ஏலாது. சடையனுக்கு வேண்டப்பட்டவர்கள் சொன்னார்கள்.

“சரி.. சரி” தலையாட்டினவன் பெரிசா இல்லாட்டாலும் ஓரளவுக்காகவது சிலவு செய்யத்தான் வேணும் என்டு நினைத்துக் கொண்டான்.

சின்னக்காவின் கல்யாணத்திற்கு இன்னும் ஒரு கிழமை இருந்தது. கல்யாணத்திற்கு வேண்டிய சாமான் சட்டு முட்டுக்கள் வாங்கிறதுக்கு அம்மாவையும் பெரியக்காவையும் கூட்டிக்கொண்டு சந்தியாப் பாய்வ பேட்டைக்கு வந்திருந்தான் சடையன். இன்டைக்குச் சந்தை கூடுற நாள்.. சுத்துப்பட்டுல இருக்கிற துள்ளுக்குடியிருப்பு, நடுக்குடா பாவிலு பட்டங்கட்டிக் குடியிருப்பு, கீளியன் குடியிருப்பு, பருத்திப்பண்ணை கட்டுக்காரன் குடியிருப்பு, கவையன் குடியிருப்பு, கிழக்கால கோட்டைமன்னார் பக்கம் எல்லா சாதிக்காரனும் வண்டி கட்டி வந்து சாமான் வாங்குறதுக்கும் விக்கறதுக்கும் அது பெரிய அங்காடி. தேங்காய மாங்காய குமிச்சுப் போட்டு விப்பானுக. இந்தியா யாவாரிகள் இங்கதான் கடை விரிப்பாங்க. ராமேஸ்வரம் கோயில்ல கிடைக்கற மஞ்சளும் குங்குமமும் பேசாலைப் பேட்டையில கிடைக்குதென்டு மலைநாட்டுல தேயிலைத் தோட்டத்து இந்தியாக்கார தமிழ்ப் பொம்பளைகள் சொல்லுதுகளாம்.

அத்தரு செண்டு விக்கற யாவாக்காரனுகளும் பேட்டையிலே தான் இருக்கானுக. இவனுகளத் தேடி கொழும்புப் பக்கமிருந்து

கோச்சியிலே வாரவனுகளுக்கும் ஏதோ ஒரு கள்ள யாவாரம் நடக்குதென்டு ஊருக்குள்ளே பேச்க.

பேட்டையிலே வேலுச்சாமின்னு ஒருத்தன் புடவை வியாபாரம் செய்றான். வெள்ளனயே சொல்லி வச்சா சீமப்பட்டு காஞ்சிபுரம் பட்டுன்னு கொண்டு வந்து குடுப்பான். சடையனும் சொல்லி வச்சபடி அக்காட நிறத்துக்கு தோதா ஒரு சீலை அமைஞ்சது. நூத்தி அம்பது ரூவா பெரியக்கா கலியாணச் சமையலுக்கு வேண்டிய கறிபுளி சாமான் லிஸ்டையும் முன்பணத்தையும் மளிகைக் கடைக்காரர் யாக்கோவிடம் கொடுத்தா... கல்யாணத்துக்கு இனக்கமா சாமானப் போட்டு அனுப்புங்க என்டா, மாட்டு வண்டியில் சாமான் வந்து சேர்ந்திடும்.

சின்னக்காகிட்ட இருக்கிற நகையோட மாப்பிள்ளைக்கு சடையன் வாக்கு குடுத்தபடி ஐஞ்ச சவரன் சங்கிலி ஒன்டுக்கு அருளானந்தப் பத்தரிட்ட ஓடரக் குடுத்தான் சடையன்.

விடிஞ்சாக் கல்யாணம். வீடு களை கட்டத்தொடந்கியது. பெட்டிரோமக்ஸ்லைட் ஸ்னனு இரைந்து கொண்டு வெளிச்சம் காட்டியது. ஏசுவும் அந்தோணியும் மெலிஞ்சியும் எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் இழுத்துப் போட்டுச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கல்யாணத்துக்கு கால் நாட்டின போன ஞாயிற்றுக்கிழமை சடையனும் மாப்பிள சின்னத்துரையும் கட்டளைகாரர் வீட்டுக்கு போனார்கள்.

“ஐயா இது ரெண்டாந்தாரமாப் பொண்ணெண்டுக்கற விசயம் எண்டதால் நாலாஞ்சடங்கு ஐஞ்சாஞ் சடங்கு தேவையில்ல... ஒருநாள் தெருலாத்தோட மடிச்சில பாக்கலாமென்டு நினைக்கறம் என்று கேட்க, இங்கே எல்லாரும் நினைச்சபடி அலுவல் பார்க்க ஏலாது... விளங்கிச்சா. ஊருக்கென்டு முறையிருக்கு” என்ற கட்டளைகாரர் யோசித்துவிட்டு... “சரி... நான் சொன்னமின்டு மத்தளைகாரரிட்ட சொல்லி மூணு நாளில சடங்கெல்லாத்தையும் முடிக்கச் சொல்லு.”

“ஐயா அப்ப வாறோம்.”

அவர்கள் அனுமதி எடுத்தவிதமா காரியம் பார்த்தார்கள்.

கல்யாணத்துக்காக கால் நாட்டியதில் இருந்து பந்தல் போட்டு வெள்ள கட்டி சோடிச்சு. விருந்து ஏற்பாடுகள் சடையனோடு சேர்ந்து கூட்டாளிமார்தான் செய்தார்கள்.

வழமையாக பேசாலைக் கலியாணமென்டால் எட்டு நாள் கொண்டாட்டமும் விருந்தும் இனஞ்சனம் அறிஞ்சவுக் தெரிஞ்சவுக் என்டு தலைமன்னார் கொடங்கி முள்ளிக்குளம் வரையிலும் உள்ள இனபந்துகள் எல்லாம் வண்டி கட்டி வந்துட்டுப் போவாங்க ஒரு நாளைக்கு ஒரு சடங்கு என்ட மாதிரி எட்டு நாளும் கலியாணம் தான்.

ஆனா சடையனுக்கு சின்னக்கா கல்யாணத்த எட்டு நாள் விருந்து வைச்சுக் கொண்டாட ஏலாமப் போனது மனவருத்தம்தான். ஊருக்குள்ள சடையன் வீட்டுக் கல்யாணம் மூனு நாள் விருந்துதானாம் என்று எல்லாரும் கதைக்கிறாங்க எண்டு கவலை. சின்னக்காவ ரெண்டாந்தாரமாக் குடுக்கறது பெரிய துக்கம். மாடு கொண்டு வந்து வீட்டுக்குப் பின்னால் முருங்க மரத்தில ஏசு கட்டினான். அந்தோணி சமையல் பாத்திர பண்டம் விருந்துக்குப் பாய் விரிப்பு பெட்ரோமாக்ஸ் லைட் என்று தேடித் தேடிச் சேர்த்தான்.

வண்ணானுக்கு வெள்ள விரிப்புக்கு வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பியாச்சு. பாக்கி இருந்த கோயில் காச சடையனே போய்க் கட்டினான். அம்மாவும் பெரியக்காவும் கடைசி நேரத்தில கூப்பிட வேண்டிய ஆக்களக் கூப்பிடுறதுக்கு ஊருக்குள்ள ஒரு நடை போயிருந்தார்கள்.

இனஞ்சனம் ஒன்று ஒன்றாய் வந்து கூடிவிட்டது. பெருஞ் சமையலுக்கு அடுப்பு. பொண்டுகள் ஊர்க்கதை கதைச்சுக்கிண்டு வேலை பாத்துக் கொண்டிருக்க, சின்னப்புள்ளகள் குறும்பாக விளையாடி ஓடித்திரிய பெரிச ஒன்று கத்தியது.

“சனியன்களா துலைஞ்ச போங்கடா அந்தப்பக்கம் மன் விழுந்திறப் போகுது.”

கல்யாணத்துக்கு வரமாட்டன் எண்டு அடம்பிடிச்ச பெரியக்கா புருசன் சூசையை ஆளுக்கு மேல் ஆள் அனுப்பி வரவச்சது

பிழையாய்ப் போச்சு. வந்ததில் இருந்து வெறிதான். வாயில் வந்த மாதிரி எல்லாரையும் பேசிக் கொண்டிருந்தான். டேய். அம்மா ஓ.. சடையா? ரெண்டாந்தரமா கட்டுறவனுக்கு சங்கீத்தம் வாடிக் காணியாடா. டேய் உன்னக் கொல்லாம் விடமாட்டன். அடியே சௌந்தரி காணிய வாங்கிக்கிண்டு வாடி என்டு அனுப்ப. தங்கச்சிக்கு கல்யாணம் முடிச்சு வைக்கிறியாடி.. பேசியதுமில்லாம் ஆட்களைக் கூப்பிட்டு கட்டைப் பஞ்சாயத்தும் செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஓக்காலி. நல்லது நடக்கற நேரத்தல ச்சீ என்று பேசாத ஊர்க்காரன் ஒருத்தனுமில்ல.

வெளியில் நடக்கற கூத்து ஒன்டிலையும் மனச போகாம கல்யாணப் பெண்ணாக மாறப் போற அடுத்த நாளை நினைத்தபடி அறைக்குள்ளே கிடந்தா மேரி.

வெற்றிமாதா கோயில் மணிச் சுத்தம் கிழக்கால சிறுத்தோப்புக் கும் மேற்கால துள்ளுகுடியிருப்பு வரைக்கும் கேட்குது.

சின்னக்கா மேரிக்கு கல்யாணம் என்டு மோசே சம்மாட்டி லேண்ட் ரோவரில் ழூபரதன் சினிமாக் கொட்டகை வெட்ட ஸ்பீக்கரைக் கட்டி பாட்டுப் போட்டுக் காட்டினான். அருளடி அமலன் தியாகராஜ பாகவதர் பாட்டுத்தான் பேமஸ்.

கல்யாண ஊர்வலத்தில் இனஞ்சனம் சூழவர பொன் கோலத்தில் சின்னக்கா மேரி நல்லவடிவா இருந்தா. மாப்பிள்ள சின்னத்துரை தலைப்பாகை கட்டி ஜிப்பா வேட்டியோட பூமாலை போட்டு வந்த வரத்து ச... முதல் கல்யாணத்துல கூட இப்படிக் களையா அவன் இருக்கயில்ல.

சின்னக்கா கழுத்தில் தாலி ஏறின போது சடையன் நெஞ்சில் நீர் வார்த்தது போல இருந்தது. பொன் வீட்டில் மட்டும் விருந்து என்டபடியால் வீடு கொள்ளாத சனம்.. ரெண்டு நாளிலையும் ஆடிப் போனான் சடையன்.

முனாவது நாள் சீனிச் சோறு, மடிச்சிலை¹, மறுவீடு முனு சடங்கையும் முடிக்கணும் என்டபடியால நேரத்தோட கட்டளை

1. மடிச்சிலை - கவியாண வீட்டில் பணக்கடங்கு (மொய்)

காரரும் மத்தளகாரரும் வந்திருந்தார்கள். ஒத்த வீட்டு மடிச்சிலை முடியுறதுக்கு சாமமாகும். பெட்றோமாக்ஸ் வெளிச்சமும் குத்துவிளக்கு வெளிச்சமும் பந்தலுக்குள்ள பரவியிருந்தது.

சீனிச் சோறு பொரிச் கோழி ரெண்டும் வாசமா இருக்கும்.

மத்தளகாரரிட பாட்டும் பகிடியும் எழுப்பமாய் இருந்தது. தெருலாத்து என்டு ரெண்டு தெரு சுத்தி வந்தாங்க. பாட்டு அமர்க்களமாய் ஊர்க் கோடி வரை கேட்டது. தெருலாத்து முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வர குத்துவிளக்கு தேங்கா எண்ணெய்ப் போத்தல் வட்டுவம் வைத்து எழுத டிரங்குப் பெட்டி அதுக்குமேல சி ஆர் கொப்பிப் பேப்பர். பந்தலுக்கு மாப்பிள்ளையக் கூட்டிக்கிண்டு வந்த கட்டளைகாரரும் மத்தளகாரர்களும் இனர்சனமும் மடிச்சிலை பார்க்கத் தயாரானபோது.

மாப்பிள்ளை குத்துவிளக்குக்குப் பக்கத்தில் பாயில இருக்காரு.
*மடிச்சிலை எழுத வாத்தியாரு தயாராகிறாரு.

“என்ன பொன் வீட்டாரே மடிச்சிலை பாப்பமா” என்ற கட்டளைகாரர் குரலுக்கு ஆமா என்டு மத்தளகாரர் கோரசாகச் சொல்ல. மடிச்சிலைச் சடங்கு ஆரம்பிச்சது. மடிச்சிலை ஏறிப்போனது.

6

தொபியாக சம்மாட்டி வீட்டு முற்றத்தில் கயித்துக் கட்டில் போட்டு படுத்திருந்தார். தூரத்தில் மடிச்சிலை கோரும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தொபியாக்கு கொஞ்சநாளா மனுசியையும் பிடிக்கயில்ல. மக்களையும் பிடிக்கயில்ல. சாப்பிடவும் பிடிக்காம மனுசன் மெலிஞ்ச போயிட்டாரு.

தொழிலாளிகள் மேல எரிஞ்ச விழுறான் பாவி.

மோசே என்னத்த செய்து மீன் பிடிக்கிறானோ தெரியலையே... என்று மனசுக்குள்ள பொருமிப் பொருமி செத்துவொரு போல. யோசேப்ப வரச் சோல்லி சாராயம் வாங்கின்று வர காசு குடுத்தனுப்பிட்டு குட்டி போட்ட பூன மாதிரி அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலைஞ்சிட்டு கயித்துக் கட்டில்ல விழுந்து கிடக்காரு. சம்மாட்டிட ஆட்டத்துக்கு தாளம் போடுறவன் யோசேப்புத்தான். சாராயத்தோட வந்தான். வாங்கிக் குடிக்கறதுக்காக எந்தப் பாதகத்தையும் செய்யக்கூடியவன்.

கனநேரமா முற்றத்தில் சம்மாட்டியும் யோசேப்பும் சாராயத்தக் குடிச்சுக் குடிச்ச இருந்தார்கள்.

“ஹேய் அவன் மோசே என்ன மாயத்தடா செய்யுறான். அவன் பாரையடைச்சுப் புடிக்கறான். நம்மாளுங்க சிரைக்கறானுகளாடா.”

“அதில்ல சம்மாட்டி மோசேயிட மண்டாடி சடையனிட்ட என்னமோ விசயம் இருக்கு சம்மாட்டி.”

உன்ன அடிச்சும் போட்டான். என்ன? அவன் வீட்டு மடிச்சிலை? காதுல விழுதா?

யோசேப்புக்கு மூக்குடைப்பட்ட ஞாபகம் வர, ஒருக்கா மூக்கைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

சம்மாட்டி என்ன சொன்னாலும் சடையன் கையில் என்னவோ மந்திர மாயம் இருக்குது.

நேரம் செல்ல... போதையேறியது.

“தேய் சாவனும், மோசே சாவனும் கொல்லனுண்டா.”

“இப்ப போறேன் சம்மாட்டி அந்த கல்யாண வீட்ட செத்த வீடாக்கிட்டு வாறன் ந்தா வாறன்.”

யோசேப்பு எழும்பி தள்ளாடி நடந்தான்.

சாமமாப் போய்ச்சுது... மடிச்சிலை சடங்கு இழுபட்டுக்கிண்டே போகுது. சின்னதுகள் எல்லாம் பந்தலுக்குள்ளேயே படுத்திட்டுக்கிண்டு... பெரிசுகள் தூங்கி வழியுதுகள் பெட்டறோமாக்ஸ் வைட்டும் கரண்டுகிட்டு போகுது.

“அருளானந்தம் போடுறது... இருபது ரூபா.”

“யாக்கோபிள்ளை போடுறது பதினெஞ்சு ரூபா”

“கரிசல் சாகுல் ஹமீது போடுறது பத்து ரூவா என்று போகிற போக்கில்லெம்பட்டு சம்மாட்டி போடுறது எழுபத்தைந்து ரூவா என்று கொஞ்சம் அதிகமாய் சத்தம் வலுக்க தூங்கி வழிந்ததுகள் எழும்பிப் பார்க்கறதும் படுக்கறதுமா இருக்குதுகள். சடையனும் முழித்துக் கொண்டிருந்தான். மடிச்சிலை முடிந்தால் மறுவீடு கொண்டு போய் விடனும். மத்தளகாரர்... மத்தளத்தை அடிச்சுப் படுத்துக்களையெல்லாம் எழுப்பி விட்ருவாங்க. மடிச்சிலை மொத்தம் கட்டிச் சொன்னவுடன் அது நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்தபடி இருக்க அந்த அனர்த்தம் நடந்தது.

பந்தலில் நெருப்பு பத்தினத யாரும் கவனிக்கயில்ல. சோழக்க காத்துக்கு தாவிப் பிடிச்சப்பிறகுதான் யாரோ சத்தம் போட்டான். ஐயோ. நெருப்பு, நெருப்பு அரக்கப் பரக்க எழும்பினதுகள். பந்தல விட்டு வெளிய ஓடினதும் முழிக்காத சின்னதுகள் தூக்கி எடுத்துப் பாய்ந்ததும் கிணற்றிடிக்கு ஓடிப்போய் கிடைச்ச ஏனத்திலயெல்லாம்

வோமியா

தண்ணி கொண்டு ஊத்தினதுமாய் இருக்க ஒருவன் சொன்னான் ஓடு. கோயில் மணிய அடிங்கடா. சத்து வேளையில் கோயில் மணிச் சத்தம் சாமத்துல கேட்டது. ஊரெல்லாம் எழும்பிப் பாக்குது சடையன் வீட்டுக் கல்யாணப் பந்தலில் பிடிச்ச நெருப்பு வானத்துக்கு எழும்புது.

கிராமம் முழுக்கப் போராடி நெருப்போடு மல்லுக்கட்டி நெருப்பு அணைஞ்ச போது கல்யாண வீட்டில் ஏகத்துக்கும் கருப்பும் சாம்பலும் பிள்ளைகுட்டிகள் சரிபார்த்தபோதுதான் ரெண்டு குஞ்சுகளக் காணயில்ல. தேடிப்பாத்தா “ஜேயோ... அந்தக் கொடுமையை எப்படியப்பா சொல்லுவன். பந்தலுக்கும் வேலிக்குமிடையல இருந்த சின்ன ஒழுங்கையில அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த பிஞ்சுகள் ரெண்டு நெருப்புல வெந்து கருகிப் போய்ச்சுதுகளய்யோ ஆம்பளையா பொம்பளையாப்பா. ஜேயோ அடையாளமே தெரியலப்பா” மரண ஓலம் வெளிப்பட்டுக் கேட்க.

ஜேயோ, என்னட பிள்ளையோ என்னட பிள்ளையோ வென்டு பதறித் துடிச்சுப் போய்ப் பாக்குதுகள் பெத்ததுக. சாக்கு ரெண்டப் போட்டு தூக்கின்னு வாங்கடா இங்கால விதானையார் சொல்ல, தூக்கிக்கொண்டு வந்து தெருவில பாய் விரிச்சுப் போட்டாக பாருங்க அம்மாடி.

ஜேயோ... எம்புள்ளதாப்பா எம்புள்ளதாப்பா படுக்கப் போறனென்டு கேட்டுதுகள் போய்ப்படுங்கடி... போறபோது சூட்டிக்கின்டு போறனென்டுதானே யாத்தே சொன்னான்.

சடையனிட இனஞ்சனத்தில ஒன்னு கல்யாண விருந்துக்கு வந்து இழந்திட்டு நிக்குது. சடையன் மனச ஓயுதில்ல மாய்ஞ்ச மாய்ஞ்ச அழுகுது... என் வீட்டுக்கு வந்ததுகளுக்கா இப்படி மாதாவே. விடியுமட்டும் ஓப்பாரிச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

இந்தக் கிராமத்துல இப்படிக் கல்யாண வீட்டில் இழவு விழுந்ததில்லையே.

அதிர்ச்சியும் மலைப்பும் கலையாம இருந்தார்கள் ஊரவர்கள்.

“நெருப்பு எப்படிப்பா பத்திச்ச. சிகரட்டு பீடி குடிச்சவனுக நெருப்பத் தூக்கிப் போட்டானுகளா?

இல்லப்பா. எவனோ வேச மகன் பத்த வைச்சிட்டுப் போய்ட்டாண்டா மவனே.

ஐயோ கையில கிடைச்சா உயிரோட காளவாயில போட்டுச் சாவடிக்கணுமடா டோய்.

அவர்கள் தங்கள் ஊகத்திற்கு கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பொழுது ஒப்பாரியோடவே விடிஞ்சது.

கடலும் கரையும்... எல்லாத் துக்கத்தையும் ஜீரணிச்சுக் கொண்ட மாதிரி அமைதியா வெப்பல்¹ பூத்துக் கிடந்தது. ஒரு பயபுள்ள தொழிலுக்கென பறி கட்டுறானில்ல. மனசுக்குள்ள கல்லு வைச்சுப் புதைச்ச மாதிரி பாரமா இருக்குதய்யா.

காத்தால் கோயில்ல பூசைய முடிச்ச கையோட சுவாமி வந்திட்டாரு. விதானையாரும் முதல் வேலையா மன்னாருக்குத் தகவல் அனுப்பிட்டாரு. இனி அதிகாரமும்² உடையாரும்³ காரில வந்து இறங்கப் போறாங்க. பல்தானு டாக்குத்தர் கருகிக் கிடக்கிற பிஞ்சுகளப் பாத்துட்டு ஒ வென அழுத்டுப் போறாரு மனுசன்.

ஊர் வெள்ள வேட்டிக் காரவுகளும் மூப்பர் கட்டளைகாரரும் சூடி செத்த புள்ளிகளிட பிரேதத்த அதுகட வீட்டுக்குக் கொண்டு போறதுக்கு உத்தரவு கொடுக்க, இளசுகள் சேர்ந்து ஒலைப்பாயால பக்குவமாப் பிரேதத்தச் சுத்தித் தூக்கியெடுத்துக்கிட்டு போக புள்ளைகளிட தகப்பன் பொன்னுத்துரை முன்னுக்கு நடந்தான்.

பத்துமணிக்கெல்லாம் மன்னாரில இருந்து அதிகாரமும் உடையாரும் காரில வந்து இறங்கினாங்க.

“என்னப்பா என்னமாவது தடயம் அம்புட்டுதா பாத்திகளா?”

யாரும் ஒண்ணும் கதைக்கயில்ல.

“வீட்டுக்காரன் வா” சடையன் போனான்.

“உனக்கு யாரு மேலைம் சந்தேகம் இருக்குதா? சொல்லு.”

1. வெப்பல் - அலையற்ற அமைதிக்கடல்

2. அதிகாரம் - மாவட்ட அதிகாரி

3. உடையார் - குற்ற விசாரணை அதிகாரி

“இல்ல ஐயா. யாருண்டு சொல்ல.”

“தம்பி யாரோட்டும் நீ பகையைக் கட்டிக்கிட்டியா? அதான். கேக்கறன்.”

சடையன் யோசித்தான்.

“தம்பி... ஆக்களுக்கு முன்னுக்கு சொல்லாத இங்க வா.”

அதிகாரம் சடையனை அவரின் காரை நோக்கித் தனியாகக் கூட்டிக்கண்டு போனாரு.

ஊருஞ்சனமும் அடக்கத்திற்காகக் கூடியிருந்தது. ரெண்டு பிரேதத்தையும் ஓண்ணா வைக்கற மாதிரி கொஞ்சம் பெரிசா பெட்டிய மூட்டியிருந்தாரு மிராந்த தச்சரு. வெள்ளத்துணியால் ரெண்டையும் மூடி வைச்சாச்சு. திறந்து பாக்க ஒருத்தரும் விரும்பயில்ல. வயித்தெரிச்சல் தாங்க ஏலாமப் போச்சு.

சங்கீத்தம் செபத்தச் சொல்லி மூடிய, பெட்டிய மூடினா ஐயோ தாய்க்காரி வைக்கறா பாரு ஒப்பாரி ஈரக்குலையை பிடுங்கிற மாதிரி.

ஐயோ. புள்ளகளப் பெத்திட்டு ஓண்ணாப் பறிகுடுக்கற கொடுமை தாங்க ஏலாதும்மா.

கோயிலுக்கு கொண்டு போனாங்க. சுவாமி செபத்தச் சொல்ல சடங்கு முடிச்சு தூக்கிக்கிண்டு சனம் சவுக்காலைக்குப் போக வெளிக்கிட்டுது நாவிதன் தொம்மைப்புள்ள முன்னுக்கு நடந்தான்.

பேசாலைச் சவுக்காலை பெரிசு சுத்திவர முருகக் கல்லால முதல் கட்டி வைச்சது இந்த மன்னார்ச் சீமையிலயே பெரிய சவுக்கால என்டு சுவாமி சொல்வாரு.

கொள்ளை நோயால் வகை தொகையா சனம் செத்து விழுந்த நேரம் ஓட்டமா ஓடி இங்கதான் கொண்டு வந்து புதைச்சாங்களாம். ஐயோ சனம் இப்படி கொள்ளையில் விழுந்து சாகுதே எங்களுக்கு தப்பறதுக்கு வழியில்லையா. மாதாவே என்டு கேட்டு மூவிராசா சுருபம் செய்து இந்த இடத்தில் வைச்சுக் கோயில் கட்டினாங்க இதுதான் எங்கட சவுக்கலை.

நாவிதன் தொம்மைப் புள்ளைய ஊர்க்குடி மகனா ஏற்று அவனுக்கு வேண்டியதைச் செய்ய ஊர்க்கட்டளைகாரர் சொல்லியிருக்காரு.

இங்க நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்கும் செய்யற சடங்கு எல்லாத்திலேயும் நாவிதன் தொம்மைப்பிள்ளைக்கும் பங்கிருக்கு.

யாரும் செத்துப்போனா அடக்கம் செய்யறதுக்கு சவுக்காலையில இடம் காட்டுறது தொம்மைப்புள்ளதான். சவத்தப் புதைச்சிட்டு இழவு வீட்டுக்கு முன்னுக்குப் போய் சேதி சொல்ல பின்னால் வாற ஆக்களுக்குத் தாம்பலம் குடுக்கறதும் தொம்மைப்புள்ளதான்.

மீன் பிடிக்கிற இந்த ஊரவனுக்கு பிறந்த முடி எடுக்கணும். சம்மாட்டிமார் பெரியாக்கள் வீட்டுக்குப்போய் அவங்களுக்குச் சவரம் செய்து முடிவெட்டனனும். ஊரவன் செத்துப்போனா சவத்துக்குச் சவரம் செய்யோனும். இப்படி தொம்மைப்பிள்ளை இந்த ஊருக்குச் செய்யிறதுக்கு காசு பொருள் பண்டம் குடுக்கணும். இது கட்டளைகாரர் கட்டளை.

7

சடையன் வீட்டுக் கலியாணத்துக்கு வெள்ள விரிப்புக்குப் போய்ட்டு வந்த சுப்பையாவுக்கு என்ன புடிச்சேதோ தெரியல. ராவுல் நித்திரை வராமக் கிடந்து அவதிப்படுறான். பொஞ்சாதி புஸ்பம் ஆனவிட்டக் குமஞ்சான் காட்டி, கோயில் மருந்த தெளிச்சு விட்டாலும் மனுசன் வாய் திறக்கறானில்ல. விடிய விடிய முழிச்சுக்கிண்டு பிரம்ம புடிச்சவன் கணக்கா சாமத்தில குந்திக்கிண்டு இருக்கான்.

அவன் மனசுக்குள்ள இடைவிடாத பயங்கரமொன்டு இருக்குது.

தேவர் தோட்டத்துக் குளத்த அண்டி வீடு போட்டிருக்கான் சுப்பையா. அதனால் இப்ப அந்தக் குளத்த வண்ணான் குளம் என்டுதான் சொல்லுதுகள். அவனுக்கும் பொஞ்சாதிக்கும் அது சீவாதாரக் குளம்.

மாரி காலத்தில தண்ணி முண்டி முண்டிக் கிடக்கும். தண்ணி குடிக்க இறங்கற மாடு சேத்துல புதைஞ்சு சமயத்துக்கு சேத்தும் போயிரும். பச்சையும் பசேலும் அந்த இடம் பாக்கறதுக்கு வடிவுதான்.

சுப்பையா பொஞ்சாதி புஸ்பம் பாக்கிறதுக்கு லட்சணமானவ. நெத்தியில கீத்து மாதிரி விபூதியும் குங்குமமும் பூசிக்கொண்டு வருவா. அவ சிரிப்பும் பேச்சும் ரம்மியமாயிருக்கும். ஊர் நன்மை, தீமை எல்லாத்துக்கும் கடமை செய்ய வந்துருவா புஸ்பம்.

பொம்பிளப்புள்ள சடங்காகிட்டா புஸ்பத்துக்கு ஆள் விடுவாங்க. அவ வந்து புள்ளயப் பாத்து முதல் துடக்குத் துண்ட

எடுத்து நல்லெண்ணெயும் பச்சை முட்டையும் குடிக்க குடுத்திட்டு விசேஷத்துக்கு வாறனென்டு போவா.

சடையன் வீட்டுக் கல்யாணத்துல மறுவீடு போறதுக்கு வெள்ள விரிப்புக்குப் போய் வந்த புருசன். கலங்கிப் போயிருந்தான். அங்க நெருப்பில விழுந்த இழவுக்குத்தான் மனுசன் இப்படியென்டு பாத்தா இதில வேறென்னவோ இருக்கு என்ட மாதிரி.

ஞ்சே புஸ்பம்... இங்க வாபுள்ளன்னு கூப்பிடுறதும் இவ கிட்டப் போனா ஊமையாயிடுறதும் இந்த மூன்று நாளா நடக்கிற கூத்து.

இன்டைக்கு அதிகாரம் சொன்னாரென்டு ஊருக்குள்ள சின்ன மணி வந்தது. அவசரமான அலுவல் என்டாத்தான் சின்ன மணிய அனுப்புவாரு, கட்டளைகாரரு. கல்யாண வீட்டில பத்தின நெருப்புக்கு காரணத்த ஆராயப் போறாகளாம். குற்றவாளியக் கண்டுபிடிக்க தெரிஞ்சவுக தகவல் குடுக்களாமாம்.

இதக் கேட்டதற்குப் பிறகுதான் மூன்று நாளைக்குப் பிறகு பொஞ்சாதியிட்டக் கதைச்சான் சுப்பையா.

“நான் பாத்தன் புஸ்பம். போனியில மண்ணெண்ணெய கொண்ந்து ஊத்திப் பத்த வைச்சத நான் பாத்தன் புஸ்பம்.”

புஸ்பம் அதிர்ந்துப் போய் நின்றாள். புருசனின் இருட்டு மெளனத்திற்கு இதுதான் காரணமா?

“அட மனுசா வாயத் தொறந்திட்டிகளா யாரு... யாரு... அந்த நாய் சொல்லுங்க.”

“யோசேப்பு... குடிகார யோசேப்புத்தான்.”

“யோசேப்பா தொபியாசு சம்மாட்டிட கூவிக்காரன்.”

“ஓம்.”

புஸ்பம் அவன் வாயைப் பொத்தினாள்.

“இஞ்சேருங்க இந்த விசயம் நம்மளோட இருக்கட்டும். வெளிய சொல்லாதிங்க. சம்மாட்டிமாரப் பகைச்சா.. நாம ஊருக்குள்ள இருக்கேலாது.. துரத்திருவாங்க.”

“புஸ்பம் மடிச்சிலை முடிவாப் போற நேரம்.. இருட்டுக்குள்ள இருந்து அவன் பதுங்கிப் பதுங்கி வந்தான் நா ஒண்டுக்குப் போறதுக்கு அந்தப் பக்கம் போனேன். இவன் நா நிக்கறது தெரியாம பத்த வைச்சட்டு ஓடினான். அவன் யோசேப்புத்தான். அவன் பத்த வச்ச வெளிச்சத்தில நான் அவன் நல்லாப் பாத்தன்.”

மனசில தவிச்சுக்கொண்டிருந்த உண்மையைச் சொல்லி முடித்தான்.

போதுமய்யா போதும் யாருட்டயும் சொல்லாதிங்க.

சுப்பையாவுக்கு மனசு இளகியிருந்தது. கிடந்து உறுத்தியதை பொஞ்சாதிக்கு சொல்லிட்டோமென்ட திருப்தியில பெருமுச்ச விட்டான். தூங்கிவிட்டான்.

புஸ்பம் தூக்கம் கெட்டுப் போனாள். கொலைகாரன் யாருன்னு தெரிஞ்ச பிறகு இவளுக்குப் பாரம் ஏறிப்போச்சு.

“ஐயோ அந்தப் பிஞ்சகளக் கொண்டவன சும்மாவிட ஏலாது.. என்ன செய்யறது..” அவள் அங்கலாய்ப்பில அந்த நாள் விடிஞ்சுது.

* * *

தொபியாச சம்மாட்டிக்கு மூன்றுமேல படுக்கிறமாதிரி குத்துது... மனசு கிடந்து அடிச்சிக்குது.

“ந்தப் போக்கத்த பய யோசேப்ப யாரும் கண்டிருப்பானுகளோ யாரும் வாயத் துறந்துற்றா நாமலும் மாட்டிருவோமோ... அட அந்தப் பு... தான் வெறியில உள்றானோ. ரெண்டு சின்னப்புள்ளகள் செத்துப்போனதால கேச, கோர்ட்டு சும்மா விட்ருமா மாதாவே.”

யோசேப்பு தொபியாச சம்மாட்டி வீட்டுக்கு அந்த ராத்திரி வந்துட்டுப் போனதுதான் பிறகு வரயில்ல.. பயந்துட்டான் இந்தக்கதை மன்னார் ராச்சியம் முழுதும் கதைக்கறாங்க... என்டபோது அவன் உள்ளுணர்வே அவனைப் பயந்தாங் கொள்ளியாக்கிற்று. ஆனா.. அவன் வக்கிரமா தனக்குள்ளேயே கதைச்சக்கிட்டான்.

மடிச்சிலை குழப்பி, சடையனுக்கு ஒரு அடி குடுக்கலாமென்டு

நெருப்பு வச்சா இந்த தெம்மாட்டுப் புள்ளகள் அதில கிடந்து சாகுமென்டு நானா பாத்தன். நா என்ன செய்யிறது. கண்டுபிடிச்சிருவானோ ச்சீ யாருக்குத் தெரியும். ஓராளுக்கும் தெரியாது. அந்த இருட்டுக்குள்ள யாரு பாக்கிறது அவனுக்குள்ளேயே அவன் சமாதானம் செய்யுறான்.

பைத்தியக்காரப் பய.... செய்யற பாதகத்தையெல்லாம் செய்து கடவுளுக்கும் பயப்படாம் மனசாட்சிக்கும் பயப்படாம் எப்படித்தான் இருக்கானோ கடவுளே...

தண்ணீத் தாழையில லெம்பட்டுச் சம்மாட்டிட வலை வள்ளத்த எரிச்சவன் இவன்தான். வலையடியில கரவலைகாரனுக்கும் விடுவலைகாரனுக்கும் வாற சண்டை சொல்லி மாளாது. நல்லா மீன்டைச்சு இழுபடுற மடிக்கு கம்பு வைச்சிடுவான் விடுவலைகாரன். என்னடா.. மடியில இல்லாத மீன விடுவலைகாரன் புடிச்சட்டானென்டு பாத்தா மடியில கம்பு வைச்சுக் கிழிச்சது தெரியும். பாட்டுக்காரனா பக்கக்காரனாவென்டு பாத்து பறியில படிச்சுக் கேட்டா அடிபுடிதான் வரும். அவன் இவனுக்கு அடிக்க இவன் அவனுக்கு அடிக்க சண்டை கடக்கரையத் தாண்டி ரோட்டில சந்தியிலூம் தொடரும்.”

இப்படித்தான் ஒருநா. லெம்பட்டு வலைகாரனுக்கும் பாட்டு வலை பிடிச்ச சந்தானுக்கும் பிரச்சனை வலுத்து அடிதடியானபோது சந்தர்ப்பம் பாத்து தொபியாசு சம்மாட்டி ஏவிவிட்டு யோசேப்பு அந்த வலை வள்ளத்த எரிச்சிட்டான். கடைசியில விடுவலைகாரன் தலையில பழி விழுந்து கோர்ட்டு கச்சேரின்னு திரிஞ்சானுக.

தொழில் செய்யுற ஆகனத்த எரிக்கறவன் நல்லா இருப்பானா? ஒரு கரவலைய நம்பி இருபது இருபத்தைஞ்சு குடும்பம் பொழைக்குது. இப்படிப் பாத்தா... பேசாலையில முப்பத்தேழு கரவலை. கணக்கப் போட்டுப் பாருங்க.

ஒரு கரவலைக்கு இருபத்தைஞ்சு வீதம் தொழாயிரத்து இருபத்தைஞ்சு குடும்பம் வாழுதப்பா.

ஒரு கரவலை வள்ளமும் தொழில் ஆகனமும் முப்பதாயிரம் ரூவா பெறுமதியென்டா. முப்பத்தேழு வலை வள்ளத்துக்கும்

பெறுமதி என்னாச்சு. பதினொரு லட்சத்துப் பத்தாயிரமாவதா.

அட காச விடுங்கப்பா திங்கிற சோத்தில மண்ணள்ளிப் போடுறவன் யாரு கொலை செய்றவன்தான். ந்தா யாரையோ அடிக்கப் போய் ரெண்டு பிஞ்சகள் செத்துப் போச்சுதே.

சடையா நல்லா யோசிச்சுச் சொல்லு... யாரோட்யாவது அடிபிடி பட்டியாப்பா சொல்லு என்டு அதிகாரம் சடையனிடம் விசாரித்தபோது அவனுக்கு போன கிழம யோசேப்ப அடிச்சதுதான் சட்டென்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது சொன்னான்.

“ஏன் அடிச்சா?”

“நான் பேய்க்குப் பாத்து மீன் பிடிக்கறன் என்டு சொன்னான் அடிச்சன்.”

அடிச்சது பிழை. மனுசனுக்கு மனுசன் அடிக்கலாமா சரி.. என்னவா இருந்தாலும் கட்டளைகாரர் மூலம் இனக்க சபையில பாத்துக்க வேண்டியதுதான் என்ன? அதிகாரம் கொஞ்சம் மிரட்டலாத்தான் சொன்னார்.

சடையன் மரியாதை கொடுக்கிறதா கையக் கட்டிக்கிண்டு நின்டான். “சரி சடையா சும்மா எடுத்த எடுப்பிலே யோசேப்புத்தான் நெருப்பு வைச்சானென்டு சொல்ல ஏலாது. கண்ணால கண்ட சாட்சி வேணும். நீ போ.” சடையனை அனுப்பிவிட்டு அதிகாரமும் உடையாரும் ரகசியமாக் கதைச்சாங்க. சம்பவம் நடந்து மூணாம் நாள் அதிகாரம் கையொப்பம் வைச்ச கடிதம் வந்தது. கட்டளைகாரர்தான் அதைப் பிரிச்சுப் படிச்சாரு.

நெருப்பில செத்த விசயத்த வழக்காக்கியிருக்காங்களாம். ரகசியமா விசாரணை நடக்குமாம். ஊருல கண் கண்ட சாட்சி இருந்தா நேரடியா தகவல் சொல்லலாமாம். இதைப் பொதுமக்களுக்கு அறிவிக்கலாமாம்.

கட்டளைகாரர் ஊருக்குள்ள சின்ன மணியை விட்டாரு.

ஊருக்குள்ள புஸ்பம் ஊத்த எடுக்க வந்திருந்தா. வெள்ள வேட்டிக்காரவுக வீடுகளுக்குப் போய்த்தான் ஊத்த எடுக்கோணும்.

மத்த ஆக்கள் வீடுகளுக்கு நேரில போகணுமென்டு அவசியமில்ல. ஆனா கூப்பிட்டாப் போவா, பொட்டலத்தக் கட்டி வீட்டுக்குப் போகிறபோது எப்படியும் செல்வி வீட்டுக்குப் போய்த்தான் போவா. புஸ்பத்துக்கு செல்வியப் புடிக்கும். அதிட மரியாதையும் பேச்சும் அதவிட அவ போட்டுத்தாற தேத்தண்ணி சு... அப்படியிருக்கும். ஊருக்குள்ள நடை நடந்தவ செல்வி வீட்டில ஒரு ஐஞ்சு நிமிசம் முஸ்பாத்தியாக் கதைச்சிற்றுப் போக வந்தா புஸ்பம்.

சுப்பையாண்ணன் புதுசா கல்யாணம் முடிச்சு பொஞ்சாதி புஸ்பத்தோட ஊருக்கு வந்த ஐஞ்சாறு நாள் செல்வி சடங்கானதா ஆள்வந்துது. சுப்பையாண்ணன் அம்மாவுக்கு சுகமில்லயென்டு.

“தங்கச்சி நீ போயிற்று வா” என்று விவரம் சொல்லி அனுப்பினாங்க. ஊருக்கு வந்து முதல் சடங்கு பாத்த குமரு செல்விதான். அதுவும் செல்வியோட நெருக்கமாப் புழங்குறதுக்கு காரணம். செல்விட வேற தோழிப் புள்ளகளும் பகிடி பண்ணுங்கள். வண்ணாத்தி யென்டு. செல்வி ஒன்னும் கதைக்காது. புஸ்பத்துக்கு சொந்த ஊர் இசைமாலைத் தாவு. கட்டை அடம்பனுக்கு இங்கால இருக்குது. சுப்பையா இனஞ்சனத்துல பொன்னென்டுத்து இங்க கூட்டிக்கிண்டு வந்திருந்தான். புஸ்பத்துக்கு கைமருந்து விசயமெல்லாம் நல்லாத் தெரியும். ஊருக்குள்ள யாரும் வருத்தம் சொன்னா கொலிஞ்சுக்குள்ள கண்ண ஓடவிட்டு ரெண்டு மூன்று இலையப் பிய்ச்சு இதுதான் மருந்து சப்பித்தின்னு என்டு கையில குடுத்து சொல்லிட்டுப் போவா. செமியாக் குணத்துல அவதிப்பட்டதும் தெளிஞ்சிரும்.

பிரசவமும் பாப்பாளாமே. புஸ்பத்திட அம்மா அந்த ஊர்ல நல்ல மருத்துவச்சியும் கைகாரியமாமே இந்தக் கதையெல்லாம் செல்விக்குத்தான் தெரியும்.

புஸ்பம். செல்வியிட்ட கதைவிட்டுக் கேட்டா.

“பந்தலுக்கு நெருப்பு வைச்சவனக் கண்டு பிடிச்சாச்சா.”

“இல்லக்கா யாரெண்டு தெரியலையே. பத்த வைச்சாங்களோ சும்மா பத்திற்றோ யாரு கண்டது.”

“ச்ச... யாரும் சடையனுக்கு கோபக்காரன் செய்திருப்பான்.”

“வலையடியல் ஆயிரம் சண்ட நடக்குது. யாரச் சொல்லுறது.”

“இல்லடி செல்வி உனக்கொண்ணும் தெரியாது.”

செல்விக்கு ஏதோ புரிவது போல இருக்கு. புஸ்பத்துட மனசுக்குள்ள சேதி ஒண்டு கிடந்து தவிக்குது.

“அக்கா.. நீ... என்ன சொல்லுறா” மெதுவாக் கேட்டா செல்வி.

புஸ்பம் அக்கம் பக்கம் பாத்திட்டு கிட்டவந்து சொன்னா.

* * *

கண்டலோடையில் வலை குறுவிச்சு செத்த வீட்டுக்கு கறி மீன் எடுக்க பொன்னுத்துரையிட மச்சான் அருள் வலையடிக்கு வந்திருந்தான். பிச்சச் சோறு குடுக்கும் வரைக்கும் செத்த வீட்டில இனஞ்சனம் காய்ச்சி மூட்டித் தின்னுங்கள். அந்த வீட்டில கல்யாண சம்பந்தம் எடுத்ததுகள் எட்டு நாளும் சமைக்குங்கள்.

செத்த வீட்டுச் சமையலுக்கு மீன் கேட்டு வந்தா... வலைகாரன் யாரும் முகஞ் சளிக்க மாட்டான். அள்ளிப் போடுவான் தாராளமா.

சடையா.. கடல்ல கல்லுக் கட்டிப் போட்ட மாதிரி ஒண்ணும் வெளிப்படாம இருக்கு. கண்டு புடிக்கணும்டா. அந்தப் புண்... யாருன்னு கண்டு புடிக்கணும்டா ஏச சொல்ல.

கிட்டவா சொல்றன். சடையன் கூப்பிட்டான். ஏசவும் அந்தோணியும் கிட்டப் போனாங்க.

கவனிச்சியா யோசேப்ப.. தொபியாசு சம்மாட்டிட்ட ராவில நக்கிக் குடிக்கிறதுக்குப் போறவன். இப்ப போறானில்ல. ரோட்டுப் பக்கமும் ஆளக் காணயில்ல கவனிச்சியா.

ஞ்சே அத வைச்சக்கிண்டு ஒண்ணும் செய்ய ஏலாதாமடா. கண்ணால பாத்த சாச்சி வேணுமிண்டு சொல்லிட்டாரு... அதிகாரம்.

பிச்சச் சோத்துக்கிடையில் மாதா நமக்கு காட்டாம் விடமாட்டா பாரு.

பிச்சச் சோறு குடுக்க இன்னும் ரெண்டு நாள் இருந்துச்சு.

8

சடையன் தொழில் முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தான். கடக்கரையிலிருந்து வீட்டுக்கு வாற வழியிலதான் செல்வி வீடு. அதால் போறவாற நேரமெல்லாம் சடையன் மனச துள்ளும். செல்வி தரிசனத்துக்காக அலையும்.

இராசனுக்கு முன்னுப்பட்டுக் கிடந்த நேரம் சோதிச்சு பார்வ பாக்கறதுக்கு வந்திட்டுப் போனப் பிறகு சடையன் மனசில செல்வி நிக்கறா. அது காதலா இல்லையென்டா ஏன் இப்படி? அண்டைக்கு நல்ல தண்ணிக் கிணத்தில பிள்ளைகளோட நிக்கற செல்வி மத்தாக்களுக்கு தெரியாம சத்தம் வராம உதட்ட அசைச்சு சுகமா என்டு கேட்டா, அப்ப அவ மனசிலையும் என்னவோ இருக்கு.

செல்வி வீடு படலையைத் தாண்டும்போது.

சடை... ஸ... மெல்லியதா சத்தம் கேட்டு கண்ணால அலைஞ்சான் செல்விதான் சடையனுக்கு திடுக் கெண்டிருந்தது.

“என்ன?”

“கதைக்கணும்.”

“சொல்லு...” யோசித்து ‘ங்க’ என்டு மரியாதை காட்டினான். செல்வியின் கண் அங்கயும் இங்கயும் அலையுது.

ஆக்தே அதுக்குள் அதுட முகம் வேத்துப் போச்சு. நெஞ்சுக்குள் என்னவோ செய்யுது... எச்சிய விழுங்கி விழுங்கிக் கதைக்கறா.

“கனக்க கதைக்கணும்.”

அவ சொல்ல இவன் ஆம்புளயென்டாலும் புதுசா மனசுக்குப் புடிச்ச புள்ளியோட முதல் முதலா கதைக்கிறதுக்கு இந்தப்பாடு. கால் லேசா நடுங்கிறமாதிரி தெரியது.

இந்த ஊரிலே கலியாணம் கேக்கறதுக்கு முன் இளந்தாரிப் பொடியனும் குமர்ப் புள்ளியும் கதைக்கலாம். கல்யாணம் கேட்டாச்சா. கலியாணம் முடிக்கும் வரைக்கும் கதைக்கக் கூடாது. பேசக் கூடாது. சுவாமிட்ட கதை போச்ச... அவ்வளவுதான். கட்டளைகாரர் அனுப்புற ஆள் வீட்டுக்கு வந்துவோன். என்னத்துக்கு அந்த மரியாதைக் கேடு... என்டு கவனமா இருப்பாங்க. இது ஊர் வழக்கம்.

பகிடி என்னென்டா சடையன் தனக்கு செல்வியை கேட்ட பெண்ணாக நினைக்கத் தொடங்கிற்றான். அதுவும் அப்படித்தான் நினைக்குது. அதான் ஊர் வழக்கத்திற்கு மானசீகமாக கட்டுப்படுத்துக.

ஐயோ. எப்படியும் சடையனோட கதைக்கணுமே நா என்ன காதல் கதையா கதைக்கப் போறன். பந்தலுக்கு யோசேப்பு நெருப்பு வைச்சத கண்ணால் பாத்த சாச்சியிருக்கெண்டு தான் சொல்லப் போறன். ரெண்டு பிஞ்சப் புள்ளிகள் சாகடிச்சவன சும்மா விடக் கூடாதே. ரெண்டாந்தாரமா வாக்கப்பட்ட மேரியக்கா மனசு உடைஞ்ச வீட்டுக்குள்ள கிடக்கறாவே. இந்த ஊர் முழுதும் கவலைப்பட்டுத் தவிக்குதே.

புஸ்பக்கா சொன்ன ரகசியத்த சடையனுக்குச் சொல்லி அந்த கொலைகாரப் பாவிக்கு தண்டன கிடைக்கறதுக்கு வழி செய்யணும்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தா செல்வி.

பிச்சச் சோறு குடுக்கறதுக்கு இனஞ்சனமெல்லாம் ஓண்ணாக் கூடி வந்துது.. வசதியுள்ள துக ஆளாளுக்கு ஈவு போட்டு சாமான் சட்டு முட்டெல்லாம் வாங்கிப் போட்டுதுக.. பொம்பிளக கறியக் கூட்டிக் கொடுக்குதுக.. ஆம்புளக அடுப்படியில் நின்டு வேகுறானுக.. இருநாறு இருநாத்தம்பது பேருக்கு சாப்பாடு போடனுமே... ஆடு, மாடு, கோழி, மீன், மரக்கறியென்டு எல்லா வகையாகவும் சமைக்கணும். நடுவீட்டில் பெரிய பண்யோலப் பாய விரிச்ச அதில் சமைச்ச சாப்பாடு எல்லாத்தையும் வைச்சுப் படைக்கணும்.

செத்துப் போன ஆக்துமத்துக்கு விருப்பமான சாப்பாடு செய்து படைக்கணும். இதான் சடங்கு. மூன்று பிச்சக்காரங்களைக் கூப்பிட்டு பெரிய தட்டுல மூன்று பேருக்கும் தனித்தனியா சாப்பாடு போட்டுக் கொடுக்கணும். சங்கீததம் வந்து செபம் சொல்லி ஒதினப்பிறகுதான் சாப்பாட்ட பரிமாறுவாங்க.

ஊருஞ்சனமும் புள்ள குட்டிகளும் வரிசையா தெருவு நீளத்துக்கு சப்பாணிக் கட்டிக்கண்டு தட்டையும் வைச்சிக்கிண்டு இருக்குதுக. இளந்தாரிக... பெரிய ஏனத்துல சோறு கறியெடுத்து பரிமாறுறாங்க. கூ... கூ... என்டு சத்தம் எல்லாப்பக்கமும்.

சடையன்தான் எல்லாத்துக்கும் முன்னுக்கு நிப்பான். இது அவன் வீட்டில விழுந்த இழவு என்டபடியால அவனுக்கு இது கடமை. அழைப்பு வைச்சு இனஞ்சனத்தக் கூட்டி வைச்சு செய்யிற சடங்கு இது. சடையன் மூனா முறிஞ்சான்.

* * *

ஒரு பொம்பள இந்தளவுக்கு துணிவா என்டு ஓராளும் நினைக்கயில்ல. கிறுகிறென்டு எழும்பி புஸ்பக்காவைத் தேடி அவ வீட்டுப்பக்கம் போய்ச்சது செல்வி. இதக் கண்டதும் அதுகளுக்கு ஆச்சரியம்.

“என்ன செல்வி வீடு தேடி வாறா.”

“சுப்பையா அண்ணேனாட ஒரு கதை இருக்கு.”

புஸ்பம் செல்வியைப் பாத்தா. இதுக்கென்னடா கிறுக்குப் புடிச்சிற்றா. நாம ரகசியமாச் சொன்ன கதைய கேட்டு விசாரிக்க வந்துட்டாவோ. பொதுவா அதுகளிட வீட்டுக்கு ஊர்க்காரர்கள் போறதுமில்ல. உறவு கொண்டாடுறதுமில்ல. ஊராக்களுட இழுப்புக்கு அதுகதான் வரணும். தப்பித்தவறி போக வேண்டி வந்துட்டா விசயத்தக் கதைச்சு குடுக்கறதக் குடுத்து எடுக்கறத எடுத்திட்டு வந்தற வேண்டியதுதான். பச்சத் தண்ணிகூட வாங்கிக் குடிக்கக் கூடாது.

செல்வி சொன்னா “அக்கா எதென்டாலும் நியாயம் சாகக் கூடாது. அவன் ரெண்டு உசிர எடுத்திற்று சம்மா திரியுறான். விடக் கூடாது. செல்வியோட குரல்ல உறுதியிருந்தது.”

சுப்பையாண்ணன். பொஞ்சாதியப் பாக்கிறாரு.

ஓட்டவாய்ச் சிறுக்கி வெளியில சொல்லாதிங்கன்னு என்னடவாய் அடைச்சுப்போட்டு. நீ போய் பறையடிச்சியாடி.. என்று அவரின் பார்வை பேசுது.

தங்கச்சி யோசேப்பு யாரு தெரியுமா... தொபியாசு சம்மாட்டிட ஆள். அந்தாள் ஊருக்குள் என்ன அநியாயத்தையும் மனசு கூசாம செய்யும். ஞாசே தங்கச்சி நாளைக்கு எனக்குப் பிரச்சினையென்டா கேக்கறதுக்கும் ஆவில்ல.

செல்வி அவரிட இந்தக் கதைக்கும் ஒரு கத வைச்சிருக்கு.

கோர்ட்டில விசாரிக்கிற நேரம்.. உங்களுக்குப் பிரச்சின வராத மாதிரி உறுதி கேப்பம். ரெண்டு பேருக்குள்ளாயும் இழுபறியாக கிடந்தது. செல்வி தேத்தண்ணி ஊத்துறன் குடிப்பியா? என்டு புஸ்பம் கேட்க சுப்பையா அவசரமாகச் சொன்னாரு. என்ன புள்ள அதுக்கட்ட கேக்கிறா. நம்ம வீட்டுப் பச்சைத் தண்ணியும் அதுகட வாயில படக்கூடாதெண்டு கட்டளைகாரர் சட்டம் தெரியாதா உனக்கு.

புஸ்பம் சீலைத் தலைப்ப எடுத்து வாயில வைச்சிக்கிட்டா.

செல்விக்கு எரிச்சல் மூட்டியது. அண்ணன் அப்படி பார்த்தா நா இந்தியாக்காரி. கட்டளைகாரர் சட்டம் எனக்குச் செல்லாது. அக்கா நீங்க தேத்தண்ணிய ஊத்துங்க. நான் குடிக்கறன். சட்டமாம். சட்டம். யாரு வைச்ச சட்டம். மனுசங்களைப் பிரிச்ச வேதனைப்படுத்துற சட்டத்த என்னிட்டச் சொல்லாதிங்கன்னே. அக்கா நீங்க தேத்தண்ணி தாங்க நான் குடிக்கறன். செல்வி கதைக்கக் கதைக்க சுப்பையாட மனசில அவப் பத்தி ஒரு மரியாத துளிர்விட்டுது. நியாயத்துக்காக ஊர்ச்சட்டத்தையே தூக்கி வீசுற துணிச்சல்காரி செல்விக்கு முன்னால நாம என்னடா இது. ஒரு பொம்பிளப்புள்ள துணிஞ்சு கேக்குது ச்ச பொன்னத்தனமா உண்மைய மறைக்கறோமே என்று நினைத்த சுப்பையாவுக்குள் செல்வி உயர்ந்து நிக்கிறா.

* * *

நெருப்பத் திண்டவன் கரியாத்தான் பேலுவான் என்ட மாதிரி

யோசேப்பிட கத. தொபியாசு சம்மாட்டி வீட்டு வாசப்படிய இப்போதைக்கு மிதிக்க வேணாமென்டு சொல்லிட்டாரு. தன்னியப் போட்டா வெறியில எல்லாத்தையும் உள்றிக் கொட்டிடுவானோ என்டு அவனுக்குள்ளேயே பயம். ஊருஞ்சனமும் செத்த வீட்டில பிச்சச் சோத்துக்குப் போயிருக்கிற நேரம். யோசேப்பு அத வாங்கித் தின்ன போகப் பயந்து போய் கடக்கரை வாடிக்குள்ள படுத்துக் கிடக்கான்.

யோசேப்ப வளர்த்த வளர்ப்புச் சரியில்ல. ஊருக்குள்ள அவன் செய்யாத வேலையில்ல.. கள்ளக் களவானி கடக்கரையில மீன்க் களவெடுத்து ஆரியதாஸ் வாடியில குடுத்துக் காசு வாங்குவான். கோச்சு ஸ்டேசன்ல யாருடைய மீன் பெட்டியில அடிச்ச லேபிளப் பிய்ச்சுட்டு அவன் பேரில லேபில அடிச்சுடுவான். ஊருக்குள்ள அவன் கள்ளப்பட்டம் வாங்கினப்பிறகு யாரும் அவனக்கிட்ட எடுக்கிறதில்ல. கடைசில தொபியாசு சம்மாட்டிட்டப் போய் விழுந்தான். எதுக்கும் அவன் உதவுவான் என்டு அவரு சேத்துப்புடிச்சி வைச்சிருக்காரு.

தொபியாசு சம்மாட்டிட வக்கிரப் புத்திக்கு கூர் தீட்டுகிற சாணக்கல்லு மாதிரி யோசேப்பு இருக்கான். இப்ப யோசேப்ப வெளியில துரத்த ஏலாது. பழியும் பாவமும் செய்து பங்காளியாயிட்டானுக ஏகப்பட்ட அயோக்கியத்தனம்.

கேரளாவில இருந்து கடுக்கன் போட்ட நம்புதிரி ஒருவனைக் கூட்டிக்கிண்டு வந்து படையல் போட்டு மீன் பிடிச்சதில இருந்து இண்டைக்கு வர எல்லாத்துக்கும் யோசேப்புத்தான் கையாள்.

அமாவாசை ராவு நடுச்சாமம் முனியசாமி கோயில் ஆலமரத்தடியில மடை பரப்பினாங்க. சிவப்புச் சேவல், அவல், பொரி, தேசிக்காய், பூசணிக்காய், குங்குமம், சாம்பிராணி, கள்ளு, சாராயம் என்டு கனக்கச் சாமான்.

'லோமியா வெளிச்சத்தில நம்புதிரி தலைய விரிச்சப் போட்டு பேய் மாதிரி இருந்தான். சாராயத்தக் குடிக்கிறான். சாவலப் புடிச்ச வாயில வைச்சக்கடிச்ச தலையைத் துப்புறான். தலையில்லாத முண்டமா சேவல் துடிக்குது. ஒழுகுற ரெத்தத்த பச்சையாக் குடிக்கிறான் நம்புதிரி ஐய. ச்சேக்.

தேசிக்காய உருட்டி வெட்டுறான். சின்னப் போத்தலுக்குள்ள பித்தளத் தகடு ஒன்டச் சுருட்டி வைச்சு மந்திரிக்கிறான். வாய்க்குள்ள என்னவோ மந்திரமெல்லாம் சொல்லி விடுதி அடிச்சிட்டுக் கேக்கறான்.

“யேய் தொபியாசு ஞான் முனி பறையுறன். ஞான் பறைஞ்சது எதுவோ அச்சோலி நீ செய்யணும் என்ன மீனு வேணும் பறையணும். அவன் மலையாளம் கலந்து உறுமினான். அதற்குப் தொபியாசு சம்மாட்டி “பாரை கருங்கண்ணிப் பாரை” பயத்தோடு சொன்னார்.

“ந்தா ஜிலம் ஆகனம் பூரா தொளி போ” என்டு கதைச்சிட்டு கண்ண மூடி மந்திரம் சொல்லிக் குடுத்தான்.

பேய்க்குப் பாத்து மூணு மடி பாய்ஞ்சது கருங்கண்ணிப் பாரை. நம்புதிரிக்கு பனங்கள்ஞும் ஓடியல் புட்டும் கருவாடும் சாப்பாடு.

ஹருக்குள்ள கரவலைகாரன்களுக்குள்ள பரபரப்பு. சம்மாட்டிமாருக்குள்ள லெம்பட்டுதான் வயசில மூத்தவரு. முன்னுக்கு நின்டாரு. கொதிச்செழும்பி கோயில்ல வெள்ளக்காரச் சவாமிகிட்ட முறையிட்டாங்க.

சவாமிக்கு கோபம் பொத்துக்கினு வந்துது. கிறுகிறேண்டு தொபியாசு சம்மாட்டி வீட்டுக்குப் போனாரு.

ஏய் தொபியாஸ் பேய்க்குப் பாத்து மீன் பிடிக்கிறாய். ஆருடா அவன் அண்ணாவி பேய் பேய் அண்ணாவி அவன் அனுப்பு அவன் இங்க இருக்கக் கூடாது. அவன் இருந்தா நீ கோயிலுக்கு ஒன்டுக்கும் வரக்கூடாது. சவாமி கோபப்பட்டு சொல்லிட்டுப் போனப்பிறகு தொபியாசுக்கு மானங்கெட்டுப் போன மாதிரி நம்புதிரி அண்ணாவிக்கு காசக்குடுத்து வள்ளத்தில ஏத்தி இந்தியாவுக்கு அனுப்பிட்டாரு. ஆனா இதுக்குக் காரணம் லெம்பட்டுச் சம்மாட்டிதான் என்டு அவருமேல கடுப்பு ஏறி பழி வாங்கிறதுக்குச் சமயம் பாத்துக்கனு இருந்தாரு தொபியாசு. ஊம்பித் தின்னுற யோசேப்பு ஏவலுக்கு காத்திருக்கிற மாதிரி விடுவலைகாரன் கம்பு வைச்ச பிரச்சனை நடந்த நேரம். தண்ணித் தாழையில இருந்த லெம்பட்டுச் சம்மாட்டிட வலை வள்ளத்த இவன் ஏவல் பிசாசு யோசேப்பு எரிச்சப் போட்டான்.

தொபியாசு சம்மாட்டிக்கு காமம் தலைக்கேறும் போதெல்லாம் மாயழகு பொண்டாட்டிட்டப் போகணும். அதுக்கு காவல் காக்கிறவனும் இந்த நாய் யோசேப்புத்தான்.

பிச்சச் சோறு குடுத்து முடிஞ்சு செத்த வீட்டுப் பந்தல் பிரிச்ச அடுத்தநாள்.

அதிகாரத்துக்கு முன்னுக்கு சுப்பையா சொன்ன வாக்கு மூலத்து பொலீசுப் பதிவுகாரர் எழுதியெடுத்தாரு. உடையார் பொலீசுக்கு கடுதாசி குடுக்க, ஜீப்பில் ஐஞ்சாறு பொலீசுக்காரர் வந்து சேந்தாங்கப்பா விலங்கோட யோசேப்பப் பிடிக்க..

அந்தச் சனியனுக்கு வீடு வாசல் என்டு உருமானமா ஒன்னுமில்ல. சிதைஞ்சு சின்னா பின்னப்பட்டுப் போன குடும்பம். ஆத்தாக்காரி எடுபட்டு புடவை விக்க வந்த யாவாக்காரனோட ஒடிப்போனா. அப்பன்காரன் கோச்சுத் தண்டவாளம் திருத்திற வேலையென்டு வெள்ளக்காரனோட போய்ட்டான்.

சகோதரங்க இவனக் கிட்டத்தலயும் எடுக்காததல ஒட்டுத் தவறணையலயும் கடக்கரை வாடியலயும் கிடப்பான். கடக்கரை வாடிச் சாப்பாடு தொபியாசு குடுக்கற காசுக்கு தண்ணி வெண்ணியென்டு ஒரு பிராணி மாதிரி சீவிக்கிறான்.

பொலீசு அவன் இருக்கற இடமென்டு பேசாலை முழுதும் தேட நேராக கடக்கரை வாடிக்குள்ள வைச்சுப் பிடிச்சாங்க. அவன் வசமா மாட்டிக்கிட்டமென்டு புலம்பாம் அலம்பாம் அவன் பாட்டுக்குப் பொலிசோட போறான். ஊரெல்லாம் பார்க்குது. சூடு பிடிச்ச சூடுபிடிச்சு காய்ச்சிப்போன கம்மாலக்காரன் கை மாதிரி அவன் மனசு காய்ச்சுப் போய்க் கிடந்தது.

9

நீர்க் காகக் கூட்டம் வரிசைகோத்துக்கொண்டு கிழக்கால பறக்குது. வானம் கிடக்கற குணமும் சரியில்ல. அம்மிப் புடிச்சுக்கிண்டு கிடக்குது. சடையனிட கணிப்பு பிசகயில்ல. ரெண்டு மூனு நாளில் காத்து மாறப் போகுது.. என்டு சொன்னபடி நடந்துது. இப்ப வாடை முச்சு நிக்குது. வாடைக்கு மாறினா கச்சானில¹ பேய்மாதிரி இருட்டிக்கொண்டு ஒரு மழை வரும். இந்த மழையோட துவங்கிரும் நடுக்குடா சீசன். வலை வள்ளத்த அங்கால கொண்டு போய் வளைச்சா நல்லா மீன் படும்.

சடையனுக்குப் புதுசா உற்சாகம் தொத்தின மாதிரி ஓடித்திரியறான். வள்ளம் வலைய அங்கால கொண்டுப் போறதுக்கு ரெண்டு வழியிருக்கு. ரோட்டில் அடைக்கட்டை போட்டு இழுத்துக்கொண்டு போறது இல்லையென்டா தண்டுல கடலால போய் ஆக்தப் பொக்கிறது. சில்லத்தல மார்சா² மோசமென்டா அடைக்கட்டை போட்டுத்தான் கொண்டுப் போகணும். தலை மன்னார் கிராமத்துக்காரரனிட்ட விசாரிச்சுப் பாத்தான் சடையன்.

ஒக்காலி சில்லத்துல விழுந்து சாகயாடா போறீக மார்சா நிக்குது என்டு தகவல் வந்தது. ஆக்தப் பொத்துக்கிண்டு போறதெண்டா எவ்வளவு கஸ்டமென்டு சடையனுக்குத் தெரியும். சில்லத்தில்³ ஏழு மார்சா பனை உசரத்துக்கு எழும்பிவரும் மார்சா வரும்போது ஆறிவா... ஆறிவா... என்டு சொல்லி ஏழு தேங்காய அணியத்தில உடைக்கணும். அப்ப கடலம்மா ஆறி அமர்ந்து போவான்னு நம்பிக்கதான்.

-
1. கச்சான் - ஒருவகைக் காற்று
 2. மார்சா - கடலில் எழும்பும் பெரிய அலை
 3. சில்லம் - கடல் மணல்தீட்டுகளிடையே உள்ள அபாயகரமான நீர் கழற்சி.

இப்ப மழைக்கு மச மசவென்டு சில்லம் சூழியில மார்சாவோட கிடக்குதென்டா ஏன் போவான் அந்தப்பக்கம், என்டு யோசித்த சடையன் சுனங்கினா மீன் பிடிக்க ஏலாது. பதினெண்சு அடக்கட்டையையும் வேலா மீன் புலால் எண்ணெயையும் எடுத் துக்கின்டு ஆக்களக் கூட்டிடக்கின்டு ரோட்டால் வெளிக்கிட்டான்.

அடைக்கட்டைகள் ரோட்டில குறுக்கால போட்டு பிலால்¹ எண்ணெய ஊத்தி வள்ளத்தில வட்டுவும் போட்டு தாங்கிப் பிடிச்சு இழுத்தா வள்ளாம் சும்மா புள்ள மாதிரி வரும். நடுக்குடாவுக்குப்² போய்ச் சேர்ந்து வள்ளத்தக் கடலில பாய்ச்சிட்டு அந்தோணியார் கோயில்ல மெழுகுதிரியக் கொருத்திட்டு அண்டைக்கே தொழிலுக்குப் பாடு பிடிச்சான் சடையன்.

சடையினிட வேகத்துக்கு கடல் அடங்கும்.

நடுக்குடாத் தொழிலில் கணியம் பாக்கிறது லேசான காரியம் இல்ல. காத்தால வெள்ளென வெளிக்கிட்டுப் போனா வாய்க்கிற கணியத்துக்கு மீன்பாடு பாத்திட்டு அப்படியே நின்டு அடுத்தபாடு வளைச்சிட்டுத்தான் வரணும். சமயத்துக்கு ரக்கடல் வளைப்பு என்டு தங்கிறணும்.

ஆம்புளகள் நடுக்குடாத் தொழிலுக்கு வெளிக்கிடுறாங்க என்டா துறப்பாட்டு இந்தியாக்காரக் குடியிருப்பு வெள்ளென முழிச்சிரும். பொம்பிளகளும் காத்தால வெள்ளென நாலுமணிக்கெல்லாம் எழும்பி ஓடியல் புட்டு பனங்காப் பணியாரம் அரிசிமாக் கஞ்சியென்டு செஞ்சு தூக்குக் கிண்ணியல போட்டுக் குடுத்து விடுங்கள்.

அந்த வெள்ளெனயில கோனாரு சடையத் திறந்து யாவாரம் நடத்துவாரு. மண்டாடிமார் போடுற சத்தத்தில வெளிக்கிட்டு வெளிய வாற கரவலக்காரன் சடையில என்னத்தையும் வாங்கி எடுத்துக்கின்டு ரோட்டுக்கேறி நடக்கத் துவங்கிறவன் பொழுது பொலு பொலுவென்டு விடியக் கடக்கரையில நிப்பான்.

“டேய் சடையன் முந்திடுவான் போல இருக்கு... ஒடுங்கடாவென்டு சம்மாட்டிமார் சத்தம் வைச்சி மத்த

1. நடுக்குடா - ஒரு சிற்றூர்

2. பிலால் - மீனின் கவிச்சி வாசனை

மண்டாடிமார உசுப்பேத்திவிட இந்த முறை நடுக்குடா சீசன் உற்சாகமாத் துவங்கிறது.

மோசே சம்மாட்டி தன்னட வலைகாரனுகள் தாய்புள்ளையா வைச்சுப் புழங்குறான் என்டது மத்த சம்மாட்டிமாருக்கு எரிச்சல்.

ஊருக்குள்ள எட்டுச் சம்மாட்டிமார் முப்பத்தேழுகரவலை... மோசே சம்மாட்டிக்கு நாலு வள்ளம் சடையன் மண்டாடியா இருக்கற வள்ளம் போக மிச்ச மூணு வள்ளத்தையும் இந்தியாக்காரன் செய்யறான். சாகுலு, அமீன், செல்லையா மூணு பேரும் மண்டாடிமார் வாலிநோக்கத்துக்காரனுக நல்லவன்கள். சாகுலுக்கு வயது அம்பத்தாறு இருக்கும். சாகுலு அடிக்கடி சடையனிடம் சொல்லுவாரு.

“எலே சடைத்தம்பி போட்டி போடனும். பொறாம வேணாம்பா நம்ம சம்மாட்டி தொழில்காரன் நாலுபேத்துக்கும் அடுத்த வலைகாரன் பயப்படனும். ஊர்க்காரனுகளேல்லாம் சேந்து பஞ்சம் பொழைக்க வந்த இந்தியாக்காரனுகள் மிதிச்சுப் போட்டுராதிங்கப்பா நா அம்புட்டுத்தான் சொல்லுவன்.”

அது மாதிரியே மோசே சம்மாட்டியும் சொல்வாரு.

சடையா இது நம்மட தொழிலுகூட உழைக்கறவங்க யாரு தெரியுமா? இந்தியாக்காரங்க பாவம். தொழிலாளியென்ட முறையில அவனுகள் நாமதான் பாக்கனும். ஒதுக்கிடக் கூடாது. நம்ம தொழிலாளி ஓராளுக்கு ஒன்றுண்டா நாம துடிக்கனும். அடுத்த வலைகாரனைப் பத்தி உங்களுக்கு ஒன்னும் தேவையில்ல. நீங்க யாரும் வம்புதும்புக்குப் போகாதீக.

மோசே சம்மாட்டி தன்னட வலைகாரனுகள் இந்தியாக்காரன் கள்ளத் தோணியென்டு பாக்காம தாய்புள்ளையா வைச்சுப் புழங்குறான் என்டது மத்த சம்மாட்டிமாருக்கு எரிச்சல். ஊர்ப் பஞ்சம் பட்டினி கிடந்த நேரம் இவனுகதான் ஊருக்கு உயிர் குடுத்த மெண்டத மறந்துட்டாங்க சம்மாட்டிமார்கள்.

இப்ப இருக்கற மாதிரி முப்பத்தேழு கரவலை அப்ப இல்ல. எல்லாம் ஒரு பத்துக்குள்ளதான் இருக்கும்.

கொள்ளையில ஊர் விழுந்து ஒரு பாடாய் எழும்பினதுக்குப் பிறகு ஊருக்குள்ள சனம் குறைஞ்சு போய்ச்சு. இப்படியே விட்டா வம்ச விருத்தியல்லாம் அழிஞ்சு போயிடப் போறமேயென்டு கோயில்ல சூட்டம் போட்டுக் கதைச்சாங்க.

நானும் பொழுதும் உப்புக் கண்ணி குடிச்சி மாய்ஞ்சிட்டு வாற கரவலைகாரன் ராவில எப்புடிடா பொண்டாட்டிக்குப் பக்கத்தில படுப்பான். எப்படிடா புள்ளப் பெறுவான். வம்சம் அழிஞ்சு போயிருமடா... சாம்பிராணிகளா.. என்டு மொடுதகம் எழும்பிக் கதைக்க.

சூட்டத்தில பல பேரு யோசன சொல்லிக் கதைச்சானுக.

கட்டளைகாரர் கையை அமத்தி எல்லாரிட வாயும் பொத்திட்டு

“ஊர்க்காரன் யாரும் கரவலைத் தொழிலுக்குப் போகாதிக” என்டு ஒரே போடாய்ப் போட, சூட்டம் சலசலத்துப் போய்ச்சு.

சம்மாட்டிமாரு மூஞ்சிய மூஞ்சியப் பாக்கறாக.

லெம்பட்டுச் சம்மாட்டிதான் கேக்கறாரு.

“அப்ப வலை வள்ளத்த தண்ணியில தாட்டுறச் சொல்றீகளா? சொல்லுங்கப்பா.”

“பொறும் பொறும் இந்திரியங் கெட்டு மூணா முறியற தொழில் வேணாம்பா... ஊர்க்காரன் தூண்டிலப் போட்டு மீன்பிடி கடை கண்ணிய வைச்சுப் புழைச்சுக்க” என்று குரல் குடுத்து சூட்டத்த முடிச்சுட்டாரு.

கட்டளைகாரர் கட்டளை மீற முடியாது. என்ன சொன்னாலும் ஊர் அவருக்குப் பின்னால நிக்கணும்.

கரவலை எல்லாத்தையும் குமிச்சாச்சு.

ஊருக்குள்ள பஞ்சம் தலைகாட்டத் துவங்கியிருந்தது.

வெற்றி மாதாதான் ஒரு வழியக் காட்டணுமின்டு ஊருஞ்சனமும் கோயில்ல பழியாக்கிடக்குது. புள்ளகுட்டிகார ஆம்புளக சீவனத்துக்குக் காடு கரையெல்லாம் திரியறானுக.

தூண்டிலுக்கு போறவனும் வெள்ளாம வெட்ட நாட்டுப் பக்கம் சாயுறவனுமா.. ஆக்தாடி கொஞ்ச நாள் ஊர் பாழ் விழுந்து போச்சு.

தொபியாசு சம்மாட்டிதான் குறுக்கால யோசிச்சாரு. இபோமில இந்தியாக்காரனுகள் தொழிலுக்குக் கொண்டு வந்து சேத்தாரு. அதுக்குப் பிறகு எல்லாச் சம்மாட்டிமாரும் இந்தியாவுக்குப் போய் ஆக்களக் கொண்டு வந்து குமிச்ச கரவலையெல்லாம் கடல்ல தள்ளியாச்சு. நல்ல தொழில்.

காச வைச்சிருந்தவன் புதுசாக் கரவலை செய்து இறக்கினவன் புதுச்சம்மாட்டி. தொழில் நுட்பம் தெரிஞ்சவன் மண்டாடி. மத்தவனெல்லாம் விடுவலைகாரனா மாறிட்டான். கரவலை இழுவக்காரனாக் கிடந்து மாயுறதுக்கு இந்தியாக்காரன்.

அதுக்குப்பிறகு பேசாலையில செல்வம் கொழிச்சதுப்பா எல்லாத் தொழிலும் நடந்துது. இந்தியாக்காரன் வந்தப்பிறகு சம்மாட்டிமாருக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் கூடிப் போய்ச்சு.

அரைக்கை ஜிப்பாவும் வேட்டியும் இடுப்பில தடிச்ச பை வைச்ச பட்டி ஜிப்பாவுல மூனு தங்கப் பொத்தான்கள். தோளில சவுக்கம். காதில கடுக்கண். என்னென்ற வைச்சு வாரியிழுத்துப் பின்னால கட்டின குடும்பி. கையில குடை; காலில வானம் பாத்து முன் வளைஞ்ச தோல் செருப்பு. வில்வண்டி பூட்டி மிடுக்கா வார வரத்து பாக்கிறவன் கண்ணுக்கு அநாகரட்சகன் போல இருக்கும். தோளில் கிடக்கற துண்டக் கையில எடுத்து ஓரத்தில நிப்பான் தொழிலாளி. வாயில போட்டுச் சப்பின வெத்தல பாக்க கொடுக்குக்குள்ள ஒதுக்கிட்டு வாய அசைக்காம மரியாதைக் காட்டுவான்.

எலே இந்தியாவில கா வயிறு அரை வயிறுக்கு வழியில்லாம சாகக் கிடந்த எங்களுக்கு மூனு வேளை அரிசிச் சோறு போட்ட புண்ணியவான் சம்மாட்டி. அவரு கை நீட்ற இடத்தில விழுந்து சாவோம்யா என்டு நன்றியோட வாழற கூட்டம் இது.

சடையனுக்கு இந்தியாக்காரத் தொழிலாளிகள் மீதிருந்த அனுதாபம் அன்பு இதெல்லாம்தான் செல்வியின் மீது காதலாய் வந்ததோ தெரியல்ல.

லோமியா

செல்வியப் பாக்கும்போது மனசுக்கு மயிலிறகு தடவுற மாதிரி ஒரு சுகம்.

யோசேப்பு செய்த குற்றத்துக்குத் தண்டனை வாங்கித் தரணுமென்டு அவ செய்த வேலை சடையன் வீட்டில் நடந்த துக்கத்த தன்னோட துக்கமா நெணச்சு அவ பட்ட பாடு சடையனுக்கு அவமேல் இன்னும் இன்னும் ஆசையக் கூட்டிக்கிண்டே போய்ச்சுது.

10

தப்பு தவறு பிழை சரியெல்லாமே மனுசனுக்குத்தான். மிருகத்துக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. பிழை விடுறவன் யாராயிருந்தாலும் திருந்தி நடக்கணும். பொதுவா மனுசனுக்கு ஒரு குணம். தன்னட பிழையச் சொல்லாம். அடுத்தவன் பிழையையே சொல்லித் திரியறது. அதில் ஒரு சுகம்.

சங்கித்தம் வாடியில் இருந்து சவுக்காலைத் தெருவால் இலுப்பையடிக்குப் போய் பணிய இறங்கினா ஊத்தங்கரைப் பாடு. ராவில் கடற்கரைக்கு அந்த ரோட்டில் தனியப் போறதெண்டா சவுக்காலைப் பேய மனசில நினைச்சுக்கிட்டு பெரிசா சத்தம் போட்டு பாட்டுப் படிச்சுக்கிண்டு விரசா ஓட்டமும் நடையுமா போறமாதிரித்தான். அடுத்தவன் பிழைய பெரிசா சொல்லித் திரியறது. இது பாதுகாப்பு உணர்வு.

இது சுத்துப்புறத்தில் இருக்கற எல்லா ஊர்க்காரனுக்கும் இருக்கத்தான் செய்யுது.

இப்புதுசா சடையன் செல்வி கறைதான் ஊருக்குள்ளன.

பனவாடிக்குள்ள... கடக்கரையில்.. நல்ல தண்ணீக் கிணத்துல்.. கோயில்ல... எண்டு எல்லா இடத்திலேயும் இதே கறைதான்.

இந்தியக் கார வடக்கத்தியா. சிறுக்கிக்கு இங்க ஆம்புள கேக்குதா.

இதுக்குத்தான் மினுக்கு மினுக்கிக்கிண்டு திரிஞ்சா போல.

அதான் பாத்தன். சடையன் வீட்டுத் துக்கத்துக்கு இவ விட்ட கண்ணீரு... ஆக்தாடு..

ரெண்டு பேருக்கும் விருப்பமெண்டா. ஊர் என்ன செய்யறது.

இந்தக் கதைகளுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடு இல்லாமலே போய்ச்சு. தனக்குள்ள இருக்கிற ஊத்தயத் துடைக்காம அடுத்தவன் ஊத்தய துடைக்கதுடப்பக்கட்ட எடுத்த கதையா.. இந்த ஊரில் ஆளுக்கொரு பக்கம் கதைக்கறானுக. இங்க சடையனும் செல்வியும் அவதிப்பட்டுப் போய்ச்சதுகள்.

கல்யாண வீட்டில் நெருப்பு வைச்ச யோசேப்ப பொலிசில் புடிச்சுக் குடுக்கிறதுக்கு ஒத்தப் பொம்பளையா செல்வி நின்டு பட்டப்பாட்ட சுப்பையாண்ணன் சொல்லித்தான் சடையனுக்குத் தெரியும்.

சடையனுக்குச் செல்வி மேல் இருந்த மதிப்பு காதலாக கண்ணாழுச்சி விளையாடுது.

மனசுக்குப் பிடிச்சவளோட நின்டு கதைக்க ஏலாமக் கிடக்கு. மனசு விரும்பின ஆணும் பொன்னும் கதைச்சுப் பறையறதுக்கு இடம் குடுக்காத சமுதாயக் கட்டளையை நினைச்சா சடையனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது.

நல்லது கெட்டது தெரியாம கழுத்த நீட்டிப் போட்டு அக்கா சௌந்தரி படுற துன்பத்த நினைச்சுப் பாத்தான் சடையன். பாம்பு புத்துக்குள்ள கையவிட்ட கதைதான். மூனு புள்ளைப் பெத்துப் போட்டு இன்னும் சீதனத்துக்கு அலையுறான். மச்சான் சூசை.. பொன்னப்பயல்... என்ன புடிக்கும் புடிக்காது என்டு கல்யாணத்துக்கு முன்னுக்கு ஆணும் பொன்னும் தெரிஞ்சு கொள்ளுறது பிழையா? மனசுக்குள்ள சடையன் ஒரு நியாயத்தப் போட்டுப் பாத்தான். சரிதான். இது செல்விய பக்கத்தில் வைச்சுப் பாக்கணுமென்ட ஆசையில் வந்த நியாயம். என்டத நினைச்ச தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான்.

செல்வியும் தூக்கம் கெட்டுப் போனா. புஸ்பக்காட்டப் போய் உளரிக் கொட்டத்துவங்கிட்டா. சடையன் மனசில என்ன இருக்குது. நேரில் வைச்ச கேட்டிரணும் என்டு தவியாய்த் தவிக்கறா.

புஸ்பம் என்ன செய்வா? நல்லதுக் கெட்டத சொல்லிப் பாத்தா.

“செல்வி... நொண்டிக்குதிரை சண்டித்தனம் செல்லாதுடி. நாலுபேரும் நாலச் சொல்லுவாங்க. செல்வி விட்டுறு. இந்த ஊரப்பத்தி தெரியாதா உனக்கு. நொண்டி முடம் எண்டாலும் சொந்தச் சாதிக்குள்ள தாண்டி கல்யாணம் செய்து வைப்பாங்க. நீ வடிவா ராணி மாதிரி இருந்தாலும் இந்தியாக்காரி யென்டும் வடக்கித்தியா என்டும் தாண்டி சொல்லுவாங்க. சாதி மாறிக் கல்யாணம் முடிக்கிற ஆம்புளைக்கு குடையுமில்ல. சொன்னாக் கேளு செல்வி...” என்டு புஸ்பக்கா பொழிஞ்சு, பொழிஞ்சு சொன்னாலும் அது கேட்க மாட்டேன்குது.. கழுவக்கழுவப் போகாத பிலால் வெடுக்கு மாதிரி மனசில ஒட்டிவைச்சிருக்கா சடையன் முகத்த என்னத்தச் செய்யிறது. ஏதச்செய்யிறதென்டு புஸ்பமும் ஒரு நடை நடந்து போய் சடையனிட்டச் சொன்னா படக்கெண்டு பத்திக்கொண்ட மாதிரி செல்வி முகத்தப் பாக்கிற ஆசை வந்து தொத்திக் கிண்டது. புஸ்பக்கா வீட்டுக்கு சடையன் போனான். அங்கேதான் செல்வியும் நிக்கிறா.

“செல்வி..”

“ம்”

“நன்றி சொல்ல வந்தன்”

“எதுக்கு”

“நீ செஞ்ச எல்லாத்துக்கும் தான்”

“நன்றிய நீங்கதான் வைச்சுக்கங்க”

“அப்ப”

ரெண்டு பேரும் பாத்துக் கொண்டே இருக்குதுக் கிறுக்குப் புடிச்ச மாதிரி.

செல்வி இருட்டாப் போகுது உங்கண்ணன் தேடப்போறான் போ செல்வி. புஸ்பம் விரட்டினாள். மனசில்லாமப் பிரியும் போது நாளைக்கு வாங்க என்டு செல்வி சொல்லிட்டுப் போகுது.

நாளைக்கு நாளைக்கெண்டு ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு தினுசா உடுத்திக்கொண்டு கதைக்க வாறதப் பாத்துக்கின்டு

இருக்குமா எரிச்சல் புடிச்சதுக. வெளியில தெரிஞ்சு. ஊரெல்லாம் கதைக்குதுக.

ஊர்க்கதை ஒரு பக்கம் இருக்கட்டுமின்டு வழமை மாதிரி செல்வி புஸ்பக்கா வீட்டுக்கு வருகுது. புஸ்பக்கா புழிஞ்ச உடுப்ப அப்படியே போட்டுட்டு குளத்தங்கரையால மூச்சிரைக்க ஓடி வந்து சொல்றா.

“ஐயோ செல்வி.. போயிறு.. இங்க வராத. எந்த நாறுப்பட்டுப் போன தேவடியாவோ சொல்லிக் குடுத்திட்டா. நாளைக்கு ஒன்டென்டா குடியெழுப்பிருவான்க செல்வி. நாங்க இங்க இருக்க ஏலாது. போ... செல்வி.. காலில விழுறன் போ தாயே...”

செல்வியிட காதலுக்கு முதல் அடி இப்படித்தான் விழுந்துது. ஆனா.. செல்வி கலங்கயில்ல...

* * *

முற்றக்கு வேப்ப மர நிழல்ல இருந்து காவுதடியப் பிரிச்ச புதுக்கட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் சடையன். வலுத்த பாக்கு மரத்தச் சீவி ரெண்டு துண்டு. ஏழடி நீளத்தல சுட்டுற காவுதடி. ரெண்டு பக்கமும் கூடை தூக்கற மாதிரி அம்சமாக கட்டனும். மடவல இழைக்கயித்தால வரிஞ்சு கட்டனும். தூக்கிக்கிண்டு போறபோது கிறீச்சு கிறீச்சு என்டு சத்தம் வாறதுக்கு புளியங் கொட்டையத் தேய்ச்சு தேங்காய் எண்ணெய்யில ஊறவைச்சு ரெண்டு பக்கமும் பன்னெண்டு பன்னெண்டு வைச்சுக் கட்டுவாங்க. புளியங் கொட்டைய விட மூங்கில் துண்டு விசேஷம் நல்ல ஒசையா சத்தம் கேட்கும். சடையன் ஒருக்கா காவு தடி கட்டினா முனு மாசத்துக்குச் சொன்ன பேச்சுக் கேட்டுக்கிண்டு சும்மா கிடக்கும்.

“என்ன.. சடையன் வேலையா...” வெளிய சத்தம் கேட்டுது. பார்த்தான். சேசையா நின்றுக் கொண்டிருந்தார்.

“வாங்கண்ணன்...” கூப்பிடும் போதே மனசுக்குள்ள துணுக்கிற்று. கட்டளை காரிட கையாள் சேசையா.

“புதுசா கத ஒண்டு வருகுது உண்மையா...”

சடையன் ஒண்டும் கதைக்கயில்ல.

“என்னடா தம்பி... உனக்கு கிறுக்குப் புடிச்சுப் போய்ச்சா. முளையில நட்டுக் கிட்டு கழன்டு போய்ச்சா சொல்லு. அந்தப் புள்ள வடிவதான். அதுக்காக தங்க ஊசியென்டு கண்ணக் குத்துவீகளா? வடக்கத்தியாவையா பாப்பிக. அட கும்பலாவும் கலரும் ஒரு மடியில தான் ரெண்டும் ஒண்டா சொல்லு. நாமயாரு அவனுக யாரு. ஏனி வைச்சாலும் எட்டுமா? செல்வி மாதிரி வடிவான பொம்பள நம்ம சாதி சனத்தல இல்லையாடா. நீ அந்தப் புள்ளயக் கல்யாணம் முடிச்சா உப்பும் தண்ணியும் குடுத்துப் புழங்க ஏலுமா சொல்லு. நல்லது கெட்டதுக்கு நாங்க வருவோமா.. உன்னட பொழைப்புல ஓட்ட விழுந்து போயிறும். விட்டுறு சடையா...”

சடையன் நெஞ்சு பொறுக்காம குழுறினான். “அண்ணன்... மொக்குத்தனமா சாதி கீதி எண்டு கதைக்காதீங்க. இந்தியாவில இருந்து வள்ள மேறி இங்க வந்தது மனுசங்கதானே தவிர சாதியல்ல. மச்சம் புடிச்சு பொழைக்கிற நமக்குள்ள ஏனண்ண இந்த வேறுபாடு.

அண்ணன்... அவங்களும் மனுசங்கதான். செல்வி வடக்கத்தியா தான் ஆனா.. நல்லவ. எனக்குப் புடிச்சிருக்கு. நான் கட்டினா அவளத்தான் கட்டுவன்.”

“தம்பி.. சாமியப் பகைச்சாலும் சாதியப் பகைக்கக் கூடா தென்டு சொல்லுவாங்க.”

“சாதி என்னண்ண சாதி... எல்லாரும் மனுச சாதிதான். மாற வேண்டியது நானில்ல நீங்கதான்.” சடையன் மெதுவா... ஆனா நிதானமாக கதைச்சான். கடல் காகம் ஒண்டு கரைந்து கொண்டு பறந்தது.

கட்டளைகாரர் திமிறி எழும்பினாரு. நல்ல பய நல்ல பய என்டு சொல்லுவீகளேயப்பா. இப்ப பாத்தியா.. ஒன்ட வந்ததுகளுக்கு வேலை குடங்கடா. எண்டா இவன் கல்யாணம் முடிச்சு புள்ள குடுக்கப் போறானாம். ந்தா... பாரு.. சடையன் நாலு நல்லது கெட்டதுக்கு முன்னுக்கு நிக்கிற பொடியன். ஊர் வழம என்னவோ அதச் செய்யச் சொல்லு. அந்தப் புள்ளயிட அண்ணன் ராசன என்னை வந்து சந்திக்கச் சொல்லு: அந்த இளசுகளிட காதலுக்கு கொள்ளி வைக்கிறதுக்கு கட்டளைகாரர் உபாயம் தேடினார்.

செல்வி குத்த வைச்சு உக்காந்திருந்தா. அவ உச்சிமுடியப் புடிச்சு முகத்திலேயே மளார் மளாரெண்டு ஐஞ்சாறு அடி அடிச்சு மாடு மிதிச்சு வாழக் குருத்து மாதிரி சாஞ்சு கிடக்கிறா. வாழப் போறன் என்டு கேட்டவளுக்கு வாளால் வெட்டுவண்டியென்டு சொல்லி அடிச்சு மிதிச்சுப் போட்டு வெளியே போனான் அவ அண்ணன் ராசன்.

செக்கச் செவேரெண்டு சுண்டினா ரெத்தம் வாற மாதிரி உடம்பில் அப்பி வைச்சு மாதிரி வீங்கிக் கிடக்குது.

ந்தா.. இரெஞ்சுகின்டு கிடக்கு கடலு.. போ.. போய் விழுந்து சாவு... காதலிக்கிறாவாம்.. காதல்.. என்டு சத்தம் போட்டுட்டு போயிருக்கான். செல்விக்கு அவ அண்ணன் அடிச்சு மிதிச்சது ஒன்னும் கவலையில்ல. சடையனை இனிமே பாக்கக் கூடாது. கதைக்கக் கூடாது. என்டுட்டாங்களே.. அதான் கவலை. யாரு.. என்ன சொன்னாலும் வெட்டினாலும் போட்டுப் புதைச்சாலும் சடையன் தான்டா எம்புருசன். ஏன்டா இந்தியாக்காரன் புள்ள பொம்பளயில்லையா.. மனுசி இல்லையா.. இந்த வடக்கத்தியாளுக்கு காதல் வராதா... என்று அவள் மனம் ஓங்கி அழுது கொண்டிருந்தது. தாரை தாரையாக் கண்ணீர் விட்டபடி கிடக்கறா செல்வி. உசிரப் புடிச்சு இரும்புப் பொட்டிக்குள்ள வைச்சுப் பூட்டினமாதிரி துடிச்சுக்கிடக்கறா செல்வி.

11

இருட்டுக்குள்ள இருக்கிறபோது வெளிச்சத்துக்கு ஏங்கற மனச எல்லாருக்கும் இருக்கு. ஒன்று இன்பம். மற்றது துன்பம். ரெண்டும் மனுசனுக்கு சுவாரஸ்யமான விசயந்தான். ரெண்டில ஒன்று இல்லாட்டிலும் வாழ்க்கை ரசமில்லாமப் போய் விடும்.

இன்பத்தைவிட துன்பந்தான் மனுசனைப் புடம் போடுது. சடையன் தன்னோட வாழ்க்கை முழுதும் பிரச்சனையா இருக்கறதே என்று சலித்துக் கொண்டான்.

ஒரு கிழமையா செல்விய நேரில பார்க்க ஏலாமப் போய்ச்சதே என்று நினைச்ச நினைச்ச துடிக்கிறான். செல்விய அவ அண்ணன் போட்டுத் தாறுமாறா அடிச்சிட்டானென்டு கேள்விப்பட்டதில இருந்து தொண்டையில முள்ளுப் பொறுத்தமாதிரி துன்பப்படுறான். தொழிலுக்குப் போறானில்ல... வாடக்கணியத்து மீனைப் புடிச்ச ஆளாப் போறான் வலை காரனெல்லாம். இவன் வீட்டுக்குள்ள படுத்துக் கிடக்கான்.

சிங்கம் சீக்குப்புடிச்ச குகைக்குள்ள படுத்திட்ட மாதிரி மத்தவங்க எல்லாம் வெளியில ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி தொழில் செய்யறானுக.

ஆக்தாவும் சின்னக்காவும் புள்ளைக்கு என்னடா வந்து புடிச்சற்று. சாப்பாடு தண்ணியில்லாம தவம் கிடக்கறானே. என்டு தெரியாம திணருதுக. அதுக படியிறங்கி வெளியே போய் ஊர்ப்புதினம். கேட்டாத்தானே சடையனுக்குப் புடிச்சிருக்கிற பேய் என்னென்டு தெரியும்.

பந்தல் எரிஞ்சது அமங்கலம் என்டு வெளியே தலை காட்டுறாயில்ல சின்னக்கா. ஐயோ.. நான் பெத்த பொட்டக்

வோமியா

குட்டிக்கு இப்படியாகிட்டதே யென்டு சேமாலையும் வெளிய வாராயில்ல.

நாலு நாளைக்குப் பிறகு ஏசுவும் அந்தோணியும் வீட்டுக்கு வந்தானுக.

சடையா.. என்னடா உனக்கு. காய்ச்சல் கீச்சல் வந்துட்டா... டேய் செல்விய அவ அண்ணன் போட்டு வெளு வெளுன்டு வெளுத்துப் போட்டான்.

எல்லாம் கட்டளைகாரர் செய்த வேலை. செல்விட அண்ணன் ராசனப் புடிச்சு வெரட்டியிருக்காரு.. ஊருக்குள்ள இருக்கறமென்டா ஒழுக்கமா இரு. இல்லையென்டா பொட்டியக் கட்டிக்கிண்டு போவென்டு சொல்லிட்டாரு.

கூட்டாளிமார் தொழில் விசயமாக் கதைக்கறாங்க என்டு பார்க்க, கத வேற மாதிரிப் போக காது கொடுத்த அம்மா பொறுக்க ஏலாம வாயக் குடுத்தாள்.

“அட.. என்னடா.. கொள்ளையில் போவிகளா.. கதைக்கறீக.. எம் புள்ளைக்கு என்னடா நடந்தது. யாருடா அவ செல்வி. இப்ப சொல்லாட்டி செருப்பு பிய்யும்...” இனித்தாங்காது என்டவுடனே அந்தோணி சடையனிட காதல் கதைய அப்படியே அச்சரம் பிச்காம ஒப்புவிச்சான்.

“ஐயோ.. மகனே.. நீ உம் என்டு சொல்லு. சாதி சனத்தில கிளி மாதிரிப் பொம்புள கொண்டு வந்து தாறன். இந்த வடக்கத்தி பொம்புள வேண்டாமடா சடையா.. ஐயோ.. என் சீலை முந்தியில தான் உன்ன முடிஞ்சு வைச்சிருக்கன். எங்கட்டும் போயிறாது என்டுல்லாடா நெனைச்சேன். நீ இப்படித் தெருவுல விழுந்து கடக்கறீயே மகனே...” என்டு ஆத்தா கண்ணீராச் சிந்துது.

இதென்னடா சடையா.. கொலைக் குத்தம் செய்த மாதிரி வீட்டுக்குள்ள கிடக்கா.. வா. போவோம்.. வெளியில் போனாத்தான் என்னென்டு தெரியும். வாடா...

ஏசு அவனை முகம் கழுவச் சொல்லி வெளியே கூட்டிக்கிண்டு போறதுக்குத்தான் வந்திருந்தான்.

இண்டைக்கு... வாசாப்புக்¹ கூட்டம். இந்த முறையும் நம்மை வரவு நாம எடுக்கணும் வா.

அவர்கள் சடையனை ஒரு மாதிரியா வெளிக்கிட்டு வரச் செய்தார்கள். கோயில்ல வாசாப்புக் கூட்டம்.

அண்ணாவியார் குருசுப் புலவர் ஏடு கொண்டு வந்திருந்தாரு. கட்டளைகாரர், மத்தளக்காரர், மூப்பர் மற்ற வெள்ள வேட்டிக்காரவுக எல்லாரும் வந்திருந்தார்கள். சுவாமியும் இருந்தாரு.

இந்த வருசம் தொழில் ஒரு விக்கினமும் இல்லாம நடந்திருக்கு. பட்டணத்தக் காக்கிற மூவிராசாக்களுக்கு நேர்த்தியா வாசாப்பு படிக்கணும். அதுக்கு ஏற்பாடு செய்ந்கப்பா என்டு கதைச்சிட கட்டளைகாரர் கூட்டத்த ஆரம்பச்ச வைச்சாரு.

பேசாலைக்கு மார்கழி மாதமென்டா மூன்று திருவிழா. கோயில் திருவிழா, நத்தார் புதுவருசம். இதுக்குள் வாசாப்பு படிச்சா நாலாவது பெருந்திருவிழா அதான்.

குருசுப் புலவரு ஏடு அவிழ்த்து காப்பு வெண்பா படிச்சாரு. இனி வாசாப்பில நடிக்கறவங்களுக்கு வரவு குடுக்கணும். வழையை நடிக்கறவங்க எல்லாரும் நின்டாங்க. மொத்தம் அம்பத்து ஆறு வரவு. அண்ணாவி வாசிச்சாரு. ஏரோது சடையன் இருக்கானா... அண்ணாவியார் கூப்பிட, கிட்டப் போய் அவர் கால்ல கும்பிட்டு வரவு எடுக்கணும். சடையன் போனான். அப்பதான்.. சாமி முள்ளு அடிச்சமாதிரி மாயாண்டித் தாசன் சத்தம் போட்டான்.

“இந்தியாக்காரிய கல்யாணம் பாக்கற சடையனுக்கு வரவு குடுக்காதிக. குடுத்தாப் பிரச்சினை வரும். யாரோ சொல்லி கேட்டமாதிரி போட்டான் ஒரு போடு.” எல்லாரும் ஆளாளுக்குப் பாக்கிறாங்க. “யாருடா சடையனப் பாத்துக் கேள்வி கேக்கறது. ஓமடா ஊருக்குள் பொதுக்காரியமென்டா அவன் முன்னுக்கு நிக்கணும். அவனப்பாத்தாடா கதைக்கறிக” அமலன் கேட்டான்.

1. வாசாப்பு - ஊர் நேர்த்தி நாடகம்

வோமியா

சடையன் என்ன செய்யறது என்னத்தக் கதைக்கறது என்டு தெரியாம் நிக்கறான்.

கூட்டத்தில் மாறி மாறி விசம் கக்கற மாதிரிக் கதைக்கிறானுக. கூட்டம் அமளி துமளிப்படுது. கட்டளைகாரர் கையக் காட்டி அமைதிப்படுத்துறாரு.

“சடையா.. தம்பி.. நீ ஊர் நல்லதுக்கு முன்னுக்கு வாறவன். உங்கப்பன் ஊர்ல் செஞ்சத நாங்க மறக்கயில்ல. கொள்ள நோயில விழுந்து செத்தவங்கள் தூக்கிக் கொண்டு போய் சவுக் காலையில அடக்கம் பண்ணினவன் உங்க அப்பன். அவனும் செத்துட்டான்.”

“நீ பாக்கிற அந்தப் பொம்பள நம்ம சாதியில்ல. யோசிச்சுப் பாரு... சாதி சனமா.. பொம்புளயா...” சடையனுக்கு அதிர்ச்சியா இருந்தது. என் செல்வியப் பத்தி ஊர்க் கூட்டத்தில் எப்படிக் கதைக்கலாம். இவனுக எல்லாம் பெரிய மனுசன்களா. நாகரிகம் தெரியாதவன்க. அவனுக்கு கோவம் உச்சிக்கேறியது. வார்த்தைய சிதற விடாம அடக்கினதால். கண்ணில் கண்ணீர் துமிச்சது. ‘அவ என்னட செல்வி.. அவவப் பத்தி இப்படி ஆக்களுக்கு முன்னுக்கு கதைச்சது பிழை. அவ என்னட செல்வி.’’ அது மட்டும்தான் அவனுக்கு நினைப்பில் இருந்தது.

சடையனுக்கு அந்த இடத்த விட்டு வெளியே போகணும் போல இருந்தது. வெளிக்கிட்டான்.

“சடையா... நில்லு...” ஆரைக்கத்துட குரல் ஓங்கிக் கேட்டுது. சடையன் நின்றான்.

“நீங்களெல்லாம் பெரிய மனுசங்களா.. இப்படிக் கூட்டத்தில ஒரு குமரப்பிள்ளயிட விசயத்த இழுத்துக் கதைக்கலாமா?” ஆரைக்கத்தட சத்தத்திற்கு மற்றவங்கட இரைச்சல் நின்டு போய்ச்ச. ஒரு வார்த்தையில எல்லாரோட வாயையும் அடக்கிப் போட்டான்.

“இந்தியாக்காரப் பொம்பளயக் கள்ளமா வைச்ச விபச்சாரம் செய்யுற சம்மாட்டிமார் இங்க இல்லையா.. அவங்களுக்கு மாலை மரியாத... முறைப்படி கல்யாணம் முடிக்க ஆசைப்படுறவனுக்கு

செருப்படியா... இது என்ன நியாயம்.” கோடை இடி போல குத்தி விழுந்த ஆரைக்கத்தட கேள்விக்கு வாய்டைச்சு நிக்கிது சனம்.

எல்லோரும் தொபியாசு சம்மாட்டியப் பாத்தாங்க. ஆரைக்கம் விடயில்ல. வம்பிமுத்து கதைச்சான்.

“அது என்ன சாதி சனம் வடக்கத்தியா.. உங்க பூர்வீகம் தெரியுமா.. இந்தியாதான்.

நரிப்பூரும் தாத்துக்குடியும் தான் உங்க ஊரு. இங்க பெரிய மனுசங்க. இந்தியாக்காரியிட்டப் போகலயன்டு கோயில்ல சத்தியம் பண்ணட்டும் பார்ப்போம். நியாயம் பேச வாறீக. இந்த முறை சடையனுக்கு வரவு குடுக்கயில்ல.. நடக்கறது வேற. வாசாப்பு தேவையில்ல. அவனோடு ஏசவும் அந்தோனியும் சேர்ந்து கொள்ள வார்த்தை வலுத்துப் போய்ச்சு. கூட்டம் களேபரமா ஆகிட்டுது. சடையனக் கூட்டிக்கின்டு அவர்கள் வெளியேற வாசாப்புக் கூட்டம் நோக்கம் நிறைவேறாமலே கலைஞ்சிட்டுது.

சடையனுக்கு வேதனை இரட்டிப்பா போய்ச்சது. போன வருசம் பாஸ் மண்டபத்தில் மண்டாடி சாகுலுக்கு நடந்த மாதிரி இப்ப ஊரவன் தனக்கே நடந்து போய்ச்சே என்று கவலைப்பட்டான். சாகுலுக்கு நடந்தது. பச்சையாய் நெஞ்சில இன்னுமிருக்கு. அது போன வருசம் நடந்தது.

பேசாலை பாஸ் எண்டால் எல்லா இடமும் பிரசித்தம். சுத்துப்புற ஊரில இருந்தெல்லாம் வண்டி கட்டி சனம் வரும். மணிக்கடைகளும்: ஜே... ஜே... யென்ட கூட்டமும் ரெண்டு நாளும் ஊரு அமர்க்களப் பட்டுப் போயிறும். சடையன் பாஸ் மண்டபத்துக்குள்ள ஒரு காலும், நிர்வாகம் செய்யிறதுல ஒரு காலுமா கால்ல சில்லுப் பூட்டிக்கின்டு திரிவான்...

எட்டடி பத்தடியில் உடக்குச் செய்து அத நால் வைச்ச ஆட்டுற ஆட்டத்துக்கு ஆயிரம் நுட்பம். சடையனும் ஒரு மேஸ்திரி. முதல் ராவு வெம்பவம் முடிஞ்சு, அடுத்த நாள் பாசுக்காக மண்டபத்துக்குள்ள வேலை சென்சு கொண்டிருந்தான் சடையன்.

சடையனுக்கு மூத்தவங்க நாலு பேரு முக்கியமான மேஸ்திரி மாரு. அவங்கவுங்க வேலையப் பாத்துக்கின்டு இருந்தாங்க.

பாஸ் மண்டபத்துக்குள்ள நூறு தந்திர வேலை இருக்கும். அடுத்த ஊர்க்காரன் உள்ள விடமாட்டாங்க. அதுவும் கவனமா இருப்பாங்க.

ராவைக்கு காட்டப் போற பாசுக்கு வேலை மும்முரமா நடந்து
கொண்டிருந்தது.

12

மேம்பட்ட நாகரிகத்தின் அடையாளம் கலை. மக்களை ஒரு கருத்துக்காக இணைக்கிற பாலம் கலை. இந்தியாவில் இருந்து பேசாலைக்கு பெளத்திரமான ஒரு கலையாக வந்து சேர்ந்ததுதான் பாவையாட்டம் என்ற பாஸ். இது யேசு நாதரிட மரணத்தை பக்தியா தியானிக்கிற ஒரு கலை.

அம்மாடி யோ.. எந்தப் பெரிய மண்டபம் என்டு மூக்கில விரல் வைக்கற அளவுக்கு அது பெரிச. முதலாம் மாடி, இரண்டாம் மாடி யென்டு அடுக்குக் கட்டிடம். இதுதான் பாசு மண்டபம். பெரிய படிக்கட்டு நிலவறை என்டு பாக்கறதுக்கு வித்தியாசமா இருக்கும். முருகக் கல்லும் காரையும் சுண்ணாம்பும் கலந்து கட்டின கட்டிடம்.

பாசு காட்டுறதுக்கு முடிவெடுத்துட்டா குறைஞ்சது ரெண்டு மாசமா பாசு காட்டுற மேஸ்திரிமார் வேலை செய்வாங்க. பெரிய மறைப்புச் சீலை விலகினா வெளியே இருக்கறவங்களுக்கு தத்ருபமா காட்சித் தெரியும். ஆனா.. மண்டபத்துக்குள்ள நூறு பேரு ஒரே நேரத்தில் ஒரு தலைமையில் இயங்குறது வெளியே தெரியாது.

கிருசுச் சத்தம் கர கர வெண்டு வானப் பிளக்க, உடக்குப் பொம்ம கையக்கால ஆட்டி நடிக்கும். ஏசு நாதரக் கற்றாணில் கட்டி யுதனெல்லாம் சேர்ந்து அடிக்கும்போது ஆக்தே.. அழாத சனம் இருக்காது. ஏசுநாதர் குருசில கிடந்து வேதனப்பட்டு சாவுற காட்சி ஜயோ... நம்ம பிராணன் போகிற மாதிரி இருக்கும்.

மேஸ்திரி மாரிட உழைப்புத்தான் பாசு. இரண்டாம் நாள் இரவுப் பாசுக்காக பகல் முழுவதும் மண்டபத்துக்குள்ள வேலை செய்வாங்க. அப்படித்தான் வேலை நடந்து கொண்டிருக்கு. வெம்பட்டு வைல மண்டாடி லோகுவும் மண்டாடி சாகுலும்

மண்டபத்துக்குள்ள வந்துட்டாங்க.

ஊர்க்காரன் இனத்தைச் சேர்ந்தவன் மட்டும் புழங்குற இடத்துக்குள்ள சாகுலக் கண்ட மூத்த மேஸ்திரி மிராந்த வாத்தியார் சீறிப் பாய்ஞ்சாரு. “சாகுலு.. வெளிய போ.. உன்னை யாரு உள்ளவிட்டது. நீ இதுக்குள்ள வரக்கூடாது. போ.. போ.. வெளிய...” சாகுலு மண்டாடி எதிர்பார்க்கயில்ல.. கலங்கிறான்.. அங்க நின்ட எல்லாரும் அவனைப் பாக்கிறாங்க.. பத்துப் பேருக்கு முன்னுக்கு அவுத்துப் போட்டு நிக்கிற மாதிரி இருக்க சாகுலுக்கு. கண்ணீர் வடிய தழுதழுத்துச் சொல்றான்.

“நானா.. போகணும். ஏன் போகணும்? ஏன்.. நான் எந்த ஊரு இந்த ஊரு இல்லையா? சோனவனும் எங்கள் ஏத்துக்கல. நம்பி வந்த இந்த ஊரவனும் ஏத்துக்கல. எங்களுக்கு இந்த ஊரத்தவிர யாரத் தெரியும்.. எங்களுக்குப் பள்ளியுமில்ல.. தொழுகையுமில்ல. வெற்றி மாதாதான் கடவுளு.

அவன் சொன்னதக் கேட்டு அத்தனை பேரு நெஞ்சும் கலங்கிட்டு. சடையன் யோசிக்கிறான். சாகுலிட கேள்வியில் அர்த்தமும் இருக்கு. நியாயமும் இருக்கு. சடையன் கோயில் வாசாப்புக் கூட்டத்தில் பிரச்சினப் பட்டு வெளிக்கிட்ட போது ஏசுவும் அந்தோணியும் அவனோட ஆரைக்கமும் சேர்ந்து வந்தான். வீட்டு வாசல் வரை வந்தவர்களுக்கு வீட்டில் ஒண்ணையும் சொல்லிடாதங்கிடா என்டு சொல்லி அனுப்பி வைச்சுட்டான் சடையன்.

கூட்டத்தில் ஆரைக்கம் சடையனுக்காக எழும்பி காரசாரமா நியாயம் கேட்டுக் கதைச்சது சடையனுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது. ஆனா.. ஆரைக்கத்துக்கு இதனால் விழப்போற அடி என்னென்டும் சடையனுக்குப் புரிந்தது.

* * *

தட்டான் தெருச் சந்துக்குள்ளதான் ஆரைக்கத்திட வீடு இருக்கு. அவன் அம்மா இவனைப் பெத்துப் போட்டு போய்ச் சேர்ந்திட்டா. பச்சப்புள்ளயாக் கிடந்தவன் வளத்து வாலிபனாக்கினது சிப்பினாக் கிழவிதான். கிழவிட்ட கொஞ்சம் காசுப் புழக்கம் இருந்தது. கிழவி

செய்யுற எரிதூள் என்கிற சூரணம் எப்படிப்பட்ட வயித்துக் கோளாறையும் கண்டிக்கும்.

நண்டையும் கணவாயையும் திண்டுட்டு வாயுப் பறியாம உப்பிக்கிடந்து அவதிப்படுறவன், ஓடி வருவான் கிழவிட்ட. ஒரு சந்தி சுடுதண்ணியில கரைச்சுக் குடிச்சா பறியிற வாயுவோட, அப்பாடா என்டு கலைஞ்சுகிண்டு ஓடுவான்.

“அது என்ன கிழவி.. சாதியா மருந்து என்டு சூத்திரம் கேட்டா தடியால அடிக்க வரும். ஆரைக்கத்திட்ட மட்டும் சொல்லிக் குடுத்திருக்கு கிழவி. என் கண்ணுக்குப் பிறகு நீதாண்டா பேரா.. இந்த சஞ்சிவி மருந்தச் செய்து இந்த ஊருக்குக் குடுக்கணும்.

மிளகு, திப்பிலி, வசம்பு, ஓமம், கொத்தமல்லி என்டு ஒரு தொகை மருந்தோட ஏதோ மாயத்தையும் போட்டு வறுத்து இடிச்சு அரிச்சு பேப்பரில் சரையாக் கட்டி ஒரு சரை மூணு சத்துக்கு விப்பா. பாவம் கிழவிக்கு இடையில் ரெண்டு கண்ணும் தெரியாம போய்ச்சு... கண் தெரியாத மாதிரி அவ நடிக்கறா என்டு தான் பாக்கிறவங்க சொல்லுவாங்க.

வாசல்ல காய வைச்ச கருவாட்ட காகம் கொத்த வந்தா.. சடக்.. கெண்டு கையில இருக்கிற தடியால ஒரு தட்டுத்தட்டுவா.. கோழி வீட்டுக்குள் வந்தா.. சூ.. என்டு துரத்துவா.. எந்தப் போண்ணியில என்ன போட்டு வைச்சிருக்கிண்டு தடவிப் பார்த்து எடுத்து வருவா. கண் தெரியாமப் போனப் பிறகும் குழப்படி காரணன்டு ஆரைக்கத்த ஓயாமத் திட்டிக் கொண்டிருப்பா. திட்டினாலும் அவன் மேல உசிரையே வைச்சருக்கா கிழவி.

ஆரைக்கம் பள்ளிக் கூடப் படிப்பு முடிச்சிட்டு காட்டாஸ்பத்திரி கிராமக் கோட்டுல முறைப்பாடு எழுதற கிளாக்கராச் சேர்ந்திருக்கான். நிறைய எழுதுவான். பரத வாலிபர் கலைச்சங்கம் என்டு ஒரு பேரை வைச்ச ஒரு சங்கம் நடத்துறான். கிராமக் கோட்டுல வேலை என்டபடியால அவனையும் நீதிபதி அளவுக்கு நினைச்சு பயத்துல அவனோட சேர்ந்து சுத்துற பத்துப் பள்ளிக்கூடப் பயக்தான் சங்க உறுப்பினர்கள். வருசத்துக்கு ரெண்டு நாடகமாவது போடுவான். அவன் போடுற நாடகமெல்லாம் சீர்திருத்த நாடகம் தான். போர்வாள், ஆசை அண்ணா, அருமைத்தங்கை, ஆசையின்,

விளைவு... இதெல்லாம் அவன்போடுற நாடகம் ஆறா ஒஹோ வென்டு நாடகம் நடக்கும்.

சடையனைப் பற்றி வாசாப்புக் கூட்டத்தில் கதைச்சு கதை அவனுக்குப் பிடிக்கயில்ல. சாதி சனமென்டு மனுச சாதியப் பிரிச்சு ஆடுற ஆட்டம் இவனுக்குத் துப்பரவாப் பிடிக்கயில்ல.

வெக்கம் ரோசம் இருந்தா.. எல்லாத்தையும் தூக்கி வீசிற்று ஓய்ஞுசு போயிறணும். இல்லாட்டி தலையெடுக்கற இவனுகட வால ஒட்ட நறுக்கிறணும். ச்ச... மட்டுமரியாத இல்லாம..."

"ஓய்... அவன்.. யாரு.. ஆரைக்கம் அவனைச் சொல்ல ஒண்டுமில்ல ஓய்.. நீமதான் அந்தச் சனியன விட்டுத் துலைக்கறது.. வயசு போன காலத்துல..."

சத்தம் போட்டுக் கத்திக் கொண்டிருந்த தொபியாசு சம்மாட்டி வெட்கப்பட்டு அடங்கினார். அவரைக் குத்திக் காட்டுறதுக்கு இதுதான் சமயமென்டு லெம்பட்டுச் சம்மாட்டி கொஞ்சம் ஓங்காரமாகத் தான் கதைச்சார்.

கட்டளைகாரர் அவசரமாக கூப்பிட்டனுப்பினார் என்டு அவரு வீட்டில் கூடியிருந்தாங்க. ஏழு பெரியாக்களும் விதானையாரும் சம்மாட்டிமாரும் அங்க கூடியிருந்தாங்க. பிரச்சினை சடையனோட சம்பந்தப்பட்டது என்கிறதனால் அவனுட சம்மாட்டியும் கோயில் சிறாப்பருமாகிய மோசே சம்மாட்டிக்காக ஆள் விட்டுக் காத்திருந்தாங்க. மோசே வந்தவுடன் கட்டளைகாரர் கதைச்சார். "சின்னப் பயக... தோண்டித் துருவிக்கதைக்கிறான். பெரியாக்களிட மானத்த வாங்கிட்டான். இப்படி பொது இடத்தில் கட்டளைக்கு எதராப் பேசினா என்ன வழமையோ அதைச் செய்யணும்" என்று துவங்கிய கட்டளைகாரருக்கு மறுமொழியாக ஆக்ரோசமாய் தொபியாசு கதைக்கறாரு.

"கையக்கால அடிச்சு முறிச்சுப் போட்டா சரி..."

"என்னவோய் கிறுக்குத்தனமாக கதைக்கிறீரு. அவன் ஆரைக்கம் படிச்சவன் கவர்மேந்து வேலை செய்யறான். அதுவும் கிராமக் கோட்டுல வேலை."

“ஓய்.. பக்துப் பதினெஞ்சு பயக எப்பவும் அவனுக்குப் பின்னால் சுத்திக்கிண்டு திரியுறானுக. என்னத்தையும் பிழையாச் செய்திடாதிக” அவர்களின் மந்திராலோசனை வெகு நேரம் சென்றும் முடியவில்லை.

“சரி.. சரி.. ஆளாளுக்கு கதைக்காம ஒரு முடிவுக்கு வாங்க.. கேளுங்க” என்று கட்டளைகாரர் சொல்ல.. எல்லோரும் கவனமாக் கேட்டாங்க.

“ஊர்க்கட்டளைகாரர் சமூகத்துக்கு எதிரா பொது இடத்தில் ஆரைக்கம் கதைச்சது குற்றம். அந்தப் பயலுக்கு கோயில்ல முள்முடி வைச்சு பிரம்படி குடுத்துருவோம்.” கட்டளைகாரர் சொல்லி முடித்தார்.

பெரிய மனுசங்க சமூகத்தில் எதிர்பார்க்கிற மதிப்பையும் மரியாதையையும் மத்தவங்க குடுக்கணும். கட்டளைகாரர் கட்டளைய பச்சப்புள்ள மாதிரி அப்படியே ஒத்துக்கணும். செய்யணும். பொது இடத்துல கட்டளைகாரர், மூப்பர், சிறாப்பர், மொடுதம், பெரிசந்தி அடப்பனார், காத்தார் இந்த ஏழ பதவியில் இருக்கறவங்களும் ஊருக்குத் தலையானவங்க...

ஒரு ஆளப்பத்தி இந்த ஏழ பேரில் ஒருவர் குற்றப்பிராது குடுத்தா... அதை விசாரிச்ச தண்டனைய அறிவிக்கிறவரு கட்டளைகாரர்.

பொதுவா பெரிய மனுசங்களா இருக்கிறவங்க தான் ஊரில சம்மாட்டிமாராவும் இருக்கிறாங்க. இவங்களை எதிர்த்து ஒண்ணும் செய்ய ஏலாது. விதானையாரும் அவங்க பக்கத்தில் நின்டு கதைப்பாரு. இனக்க சபையும் இவங்கதான். காட்டாஸ்பத்திரி கிராமக் கோட்டுக்குப் போனா யாக்கோவு தியஸ் சமாதான நீதவானா இருந்து தீர்ப்பு சொல்லுவாரு. மன்னார் கச்சேரியில் இருந்து வழக்குப் பதிவு வாரதால கொஞ்சம் பரவாயில்ல. காணிப்பிரச்சினை, தொழில் பிரச்சினை, களவுப்பிரச்சினை இப்படி வார வழக்குகளுக்கு கிராமக்கோட்டு தீர்ப்புச் சொல்லும்.

எல்லாம் ஒரு குட்டையில் ஊறுன மட்டதான். ஆரைக்கத்துக்கு தண்டனை ருசவாப் போய்ச்சு.

13

மோசே சம்மாட்டிக்கு வலித்தது. பதினாலு வயசில இருந்து தான் கூப்பிட்ட குரலுக்கு சேவகம் செய்ய வந்தவன் சடையன். உழைச்சுத் தந்த தொழிலாளி. அவன் வயசில இத்தின பொறுப்பச் சுமக்கற சுமைதாங்கியா இருக்கான். அவனிட காதல்... பாவமா? பழியா?

இந்த ஊரு.. பஞ்சத்தில முழிபிதுங்க நின்டபோது உயிர் கொடுக்க வந்த உஞ்சவிருத்திகள்தான் இந்தியாக்காரத் தொழிலாளிகள். அந்த வம்சத்துல பொண்ணெடுக்க கூடாதா? பாவமா? பழியா?

வாசாப்புக் கூட்டத்தில்... பெரியமனுசங்க செய்யற பிழைய யாரும் சுட்டிக்காட்டிக் கதைச்சா பாவமா? நீதிக்காக சடையனுக்காக குரல் கொடுத்த ஆரைக்கத்திட குரல் வளையை நெருக்கிப் போடுறது பாவமா? பழியா? ஊருக்கு உழைக்கிற இளந்தாரி பயலுகள் இழக்கலாமா? இளசுகள் வாழுறதுக்காக. தொடுத்திருக்கிற இந்தப் போரில பெரியமனுசனா.. நல்லவனா.. நீதிமானா எப்படி நடந்துக்கறது. மோசே சம்மாட்டி யோசிக்கிறாரு. பளிச்சென்டு ஒரு யோசனை பொறியாகத் தட்ட, மாயழகுக்கு ஆள்விட்டாரு மோசே சம்மாட்டி.

இரண்டாம் சாமம் விறுக்கு விறுக்கெண்டு இருட்டுக்குள்ள. விரசா நடக்கறாரு தொபியாசு சம்மாட்டி. அடிக்கடி சுத்துமுத்தும் பாக்கறாரு. தூரத்தில கிடந்து குலைச்சு ஓடுது, தெருநாய். மேல் சட்டையில்லாம தோளில சவுக்கத்தப் போட்டுக் கொண்டு தொபியாசு துறப்பாட்டுக்குள்ள போகும்போது மடியத் தொட்டுப்பாத்தாரு இருந்தது. போன்கிழமை பேட்டையில அத்தர்

விக்கிற யாவாக்காரணிட்ட ரகசியமாச் சொல்லி வாங்கின லேகியம்... களிம்பு மாதிரி இருக்கிறத கிள்ளி நாக்குக்குக்கீழ் வச்சி எச்சியில குழைச்சு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விழுங்கினா உச்சியில வந்து நிக்கும்.

வயசு தடுமாறி தடுமாறி கொஞ்சம் கொஞ்சமா பின்னுக்கு வருது கார்த்திகை மாசத்து நாய் ரோட்டுல கொழுவிக்கண்டு நிக்கறமாதிரி நாய்க்குணம் தான் இப்ப தொபியாசுக்கு. மாயழகு பொண்டாட்டி முத்தம்மாவ நினைச்சுக்கின்டே நடக்கறாரு சம்மாட்டி.

“போனவுடனே... முத்தம்மாவுக்கு கொஞ்சம் லேகியத்த வாய்க் குள்ள வைச்சிறணும்.” அவ கிறக்கத்த நினைச்சு இவரு கிறங்குறாரு.

துறப்பாடு ஒஞ்ச போய்க் கிடக்கு. கடல் சத்தம் மட்டும் கேக்குது. இருட்டில சுருண்டு கிடந்த நாய் மிதிக்க அது நொய்.. யென்டு குலைச்சிட்டு ஓடுது...

வண்டிப்பாதையில இறங்கினா.. ஒரு நாறு வீச்சத்துக்குள்ள மாயழகுவீடு.

“ச்சி... பொம்பளத் தாகம் பிடிச்சா.. பேய் பிசாசு மாதிரி... சாமத்திலையும் ஏமத்திலையும் திரியது. வயசு அம்பது. அதுக்குள்ள லேகியத்தப் போட்டுக்கிண்டு கள்ளப் பொம்பளத் தேடி வாறவரத்து. இருட்டு காத்தோட கதைக்குது. தொபியாசுக்குத் தெரியாதா என்ன? காமம் கண்ண மறைச்சிற்று. தொபியாசுக்கு அது பழக்கப்பட்ட வளவுதான்.

மட்டை வேலிக்குள்ளால கையவிட்டு படலையக் கொழுவியிருக்கிற கயித்து வளையத்த தட்டி விட படலை சத்தமாகத் திறந்தது. சத்தத்த தணிக்கிற மாதிரி படலையைப் புடிச்சு விடுராரு. முத்தத்தில படுத்துக்கிடந்த நாய் முழிச்சு. உர். என்டு உறும்.

வீமா... ச்சு.. வீமா என்டு நாயிட பேரேச் சொல்லி அதட்ட, அது வாடிக்கையான ஆள் என்டு அடையாளம் கண்டு படுக்குது.

தாவாரத்துல பாயவிரிச்சுப் படுத்துக் கிடக்கற மாயழகக் காணயில்ல. எங்க துலைஞ்சு போனான் மாயழகு. கையாளாகாத பொண்ணைப் பயல் எண்டாலும் அவன் பொஞ்சாதியிட்ட இவரு

போகும்போது அவனப் பத்தி யோசிக்காம இருக்க ஏலுதில்ல அவருக்கு.

சாத்தியிருந்த கதவில விரலால நிமிண்டிறாரு.

“வாறன்...” முத்தம்மா.. ரகசியமாக் குரல் வைச்சா... போதை ஏறும் சம்மாட்டிக்கு. முத்தம்மா கதவத்திறக்க, வீட்டுக்குள்ள போற அவசரத்துல கேக்கறாரு.

மாயழகக் காணயில்ல

இதில தான் கிடந்தாரு...ம்.. எங்கட்டும் காட்டுக்கு கீட்டுக்கு போயிருக்கும். தொபியாசுக்கு இருப்புக் கொள்ளயில்ல. முத்தம்மா விட நிறம் அப்படி. கண்டவுடனே கண் அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலையும். கையப்புடிச்சுக்கிண்டு குழைஞ்சு கதைப்பாரு. வா... செல்லம்...

“கிழவனுக்கு ஆசை கணக்கத்தான்...”

“கிழவனா... யாரைச் சொல்றா... இண்டைக்குப் பாரு...” மடியில இருந்த லேகியத்த விரலால் தொட்டுக்கிள்ளி அவ வாயில வைக்கறாரு.

“என்னது... இனிச்சுக் கிடக்கு...”

“லேகியம்.. அதுக்கு நல்லது.”

“காப்புச் செய்து தாற மென்டு சொன்னீங்க. சம்மாட்டி...”

முத்தம்மாவுக்கு வெருகிற பழக்கம். ஒவ்வொருமுறையும் எதையாவது கேட்டுத்தான் முந்தானை விரிப்பா.. கிழவனிட சபலத்தை வைச்சுக் கறந்த காசு கனக்க.

“திருநாளைக்கு வாங்கித் தாறன்டி” சொல்லிக் கொண்டு கட்டிப்பிடிக்க அவவும் அவரு கைக்குள்ள அடங்கிப் போறா... லேகியத்திட வேலய காட்டணுமிண்டு தவிப்பு. முச்சுச் சத்தம் மட்டும்தான் கேக்குது.

ஆரைக்கமும் பயலுகளும் மாயழகோட கள்ளன் புடிக்கிற தினுசில பதுங்கிப் பதுங்கிப் போறானுக.

மாயழகும் பயலுகளும் வளவுக்குள்ள வந்தபோது... கதவு சாத்தியிருக்கு. காத வைச்சுக் கேக்குறான்.. சினுங்கல் சத்தமும் தொபியாசு காமத்துல் சொல்லுற தூசணச் சத்தமும் மெல்லிசாக் கேக்குது. மெதுவாக சாத்தியிருந்த கதவுக்கு வெளியால் பூட்டப் போட்டுப் பூட்டுறான் ஆரைக்கம்.

டேய் தொபியாசு... மாட்டினா.. பாரு... டேய் ஊரக் கூட்டுங்கடா சொன்னதும் தான் தாமதம். பயக சத்தம் போடுறானுக. துறப்பாட்டையே ரெண்டாக்கறானுக. பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக எல்லாம் என்னமோ ஏதோ வெண்டு கையில கிடைச்ச தடியையும் மண்வெட்டி, அருவாளையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வாரானுக. பெரிசு சின்னது, பொம்பள, ஆம்பள யென்டு கொள்ளோப் பேரு. ஆரைக்கத்திட பயக விதானையாருக்கு ஓடிப்போறான். பெரிசுகளிட்ட ஓடிப்போறான் எல்லாம் நினைச்சமாதிரி நடக்குது.

வளவுக்குள்ள சனம் கூடி நிற்க. மாயழகு சத்தம் போடுறான். ‘கள்ளத் தேவடியா... உன்னக் கையும் மெய்மா பிடிக்கனு மெண்டுதான்டி இருந்தன் என்டு அப்பட்டமா மனசாட்சிக்கு விரோதமா பொய்யாச் சத்தம் போடுறான்.

விசயம் தெரிஞ்சதுகள் சொல்லுதுக.. ம.. இன்டைக்குத்தான் புதுசா பொண்டாட்டி வேசையாடுறது தெரிஞ்ச மாதிரி, சொல்லுறான் பாரு மாயழகு.

“அடுத்தவன் பொண்டாட்டியில ஆசைப்படுறவன் பெரிய மனுசனாடா” சொல்லி வைத்த மாதிரி ஒருவன் சத்தம் போடுறான்.

“கள்ளனப் புடிச்ச வைச்சருக்கோம். விதானையார் வாங்க” என்டு கூப்பிட்டத நம்பி வயிறு பெருத்த அந்த மனுசனும் வந்து சேர்ந்து இங்க பாத்தா கதை வேற. விதானையார் பூட்டத்திறக்க தலையக் குனிஞ்சுகின்டு வெளிய வாராரு தொபியாசு. வீட்டுக்குள்ள முத்தம்மா குத்த வைச்சு உக்காந்தருக்கா. முழங்காலில் கையவைச்சு அதுக்கு மேல தலைய வைச்சு அவ இருக்கற தினுச வடிவாத்தான் இருக்கு. தொபியாசுக்கு பிண்ட லேகியத்திட வீரியம் குறையல. ஆக்களுக்கு முன்னுக்கு நிக்க முடியாம ‘ஓடு-ராரையா ஓட்டம்’ அம்பது வயசில. இதுதான் அவரிட கடைசி ஓட்டம். துறப்பாட்டில

நடந்த விசயம் மோசே சம்மாட்டி காதுக்குப் போக சிரிக்கிறாரு. நாளைக்குப் பார்ப்பம் நடக்கிற கூத்து.

காத்தால் சாவல் கூவும் போதே தொபியாசு சம்மாட்டி வெக்கப்பட்டுப் போனாரு. முத்தம்மாவோட கையுமெய்யுமா மாட்டிக்கிண்டாரு என்டு கோனார் கடையில கதைக்கறான் கரவலைகாரன்.

அட பெரிய மனுசங்கள் அவசங்கப் படுத்தாதீகே என்டு யாரும் கொக்கியப் போட்டுக் கதைச்சா... விலாவரியா விசயத்தச் சொல்லுதுக் இளசுக்.

நாறிப் போய்ச்சு. இனி நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்கும் தலைகாட்ட முடியாதேயென்டு பெரிசுகள் கிடந்து வேகுதுக்.

என்னப்பா ஆள் ஆளுக்குப் பேய் முழி முழிக்கிறீக. சொல்லுங்க நியாயம் கெட்டுப் போனா... நாளைக்கு மதிக்க மாட்டாங்கப்பா. கட்டளைகாரர் மத்த பெரியவங்கிட்ட கேக்கறாரு...

“அட... போங்கப்பா... நம்ம பல்ல நாமலே குத்தினா நாத்தம் நமக்குத்தான். விதானையாரே அந்த இடத்தில போய்ப் பாத்திருக்காரு. பிறகென்ன எதுக்கு இதப் போய் கதைச்சுக்கிண்டு இருக்கறீக. சும்மா விடுங்க” லெம்பட்டுச் சம்மாட்டி சொல்ல, மோசே, “அப்படியெண்டா எல்லாத்தையும் விட்டுருங்க... பஞ்சாயத்துப் பண்றது.. இனக்க சபை விசாரணை செய்யறது எல்லாத்தையும் விட்டுருங்க...”

மோசே... நீங்க சொல்றது சரியில்ல. விட்டுட் டோமென்டா என்ன நடக்கும். தடி எடுத்தவன் எல்லாம் தண்டல் போடுவான் தாங்குவீகளா.

அதுக்காக... அண்டைக்கு கூட்டத்தில இந்த உண்மையைக் கதைச்ச ஆரைக்கத்துக்கு முள்முடியும் பிரம்படியும் என்டு தீர்ப்புக் குடுத்திகளே. அதைக் கேக்குறன். மோசே தன் பிடிக்குள்ள இமுத்தார். கட்டளைகாரர் மோவாயைச் சொறிந்து கொண்டு சொன்னார். “தீர்ப்புத்தானே. தண்டனை குடுக்கயில்லயே... அப்படியே விட்டுருங்க. இனிமே இப்படி பொதுநல ஆக்களுக்கு குடுக்கற தண்டனையை நிப்பாட்டுவம்.”

அவரிட வார்த்தையில் வெற்றிமாங்குடி சனத்துக்கு விழுந்த கட்டு ஒண்டு விலகிப் போச்சு... கடவுளச் சொல்லிப் பயமுறுத்தி மனுசன் தண்டனைகுடுத்து ஆடிய அந்த ஆட்டத்துக்கு முடிவு வந்கது.

14

கெழுறு நாறிப் போனா நாட்டக்கிளப்பி பாத்தாத்தான் தெரியுமா? வாலப் புடிச்சு நெட்டுக்கு தூக்கிப்புடிச்சா சாஞ்சு விழும். தொபியாசு சம்மாட்டி சங்கதியும் நாறிப் போய் சாஞ்சு விழுந்து கிடக்காரு. தொபியாசிட மனுசி எலிசமுத்துக்கு அவரப் பார்க்க பார்க்க பத்தி எரியுது. தெரிஞ்சதுகள் எல்லாம் எலிசமுத்துவக் குறை சொல்லுதுக. “ஆம்பளயக் கட்டுல போட ஏலாத பொம்பள்” அவவுக்கு வெக்கம் தலையால போகுது. “ஐயோ நான் என்னாத்த செய்வன். மாயழகு பொண்டாட்டி என்ன மாயத்த செய்து வைச்சருக்காளோ... தெரியல்லையே. இந்தியாக்காரச் சிறுக்கி மருந்தப் போட்டுத்தான் எடுத்து வைச்சிருக்காளோ தெரியல்லையே. முத்தம்மா... முத்தம்மா வென்டு அவ வாசலுக்குப் போய் நிக்குது கிழுட்டு நாய்.”

அம்மியில காய்ஞ்ச மிளகாயும் மல்லியும் வெள்ளப்பூடும் மிளகு நச்சீரகம் வைச்சு அரைக்கறா எலிசமுத்து. சர்... சர்ரென்டு அரைக்கிற சத்தகத்தோட எலிசமுத்து புருசனத் திட்டுற சத்தமும் ஓயாமக் கேக்குது. அறைக்குள்ள முடங்கிக்கிடக்கிற தொபியாசு சம்மாட்டி காதில விழுனும் எண்டதுக்காக எலிசமுத்து குரல உயர்த்தி கதைக்கிறா.

அம்பத்தைஞ்ச வயசு.. பொம்பள வச்சிருக்காராம். கள்ளப் பொம்பள. பழக்கத்துக்கு செருப்பால அடிச்சு அரத்தால ராவனும். பேத்தி குமராப் போய்ச்சு. இது திரியுது எடுவாடு எடுத்துக்கிண்டு நாய்மாதிரி. எலிசமுத்துட ஓவ்வொரு வார்த்தையும் தொபியாசுக்கு இங்கால பொத்து அங்கால போகுது. நித்திரைக்காக கண்ண மூடினா... அந்த ராவு நடந்த சம்பவம் நினைப்புல கிடந்து அலைக்கழிக்குது.

ஜீயோ நான் என்ன செய்ய.. நான் என்ன செய்ய.. கண்ண முடினா மனசு திறக்குத்தா பயபுள்ள.. ச்சி.. அண்டைக்கு போகாம விட்டிருக்கலாம் என்டு வாய்க்குள்ள முனுமுனுத்துக் கொண்டு சுவரில ஒங்கிக் குத்துறாரு தொபியாசு.

அவரு மேலேயே அவருக்கு ஆக்திரம் வருது. பச்சாதாபம் வருது. இரக்கமும் வருது. அவரு மனசில கோத்துக்கண்டு வாற நினைவுகள் அவரைப் போட்டு பாடாப்படுத்துது.

அநாதப்பய ஆரைக்கம் புடிச்சுட்டான். கையுமெய்யுமாப் புடிச்சுட்டா... கையக் கால உடைக்காம விடமாட்டன். சிரிக்கப் போறான்க. சம்மாட்டி மாரெல்லாம் கிழிக்கப் போறாங்களே. பெரிய மனுசனென்டு யாரு சொல்லப் போறா ஜீயோ.. யாரு முகத்திலையும் முழிக்கக் கூடாது. இப்படியே இருட்டுக்குள்ள கிடப்போம். நினைவுகளே அவரை சித்திரவதைப்படுத்த நெஞ்சு கண்த்துக் கிடந்தது.

வெளியில் படலை திறந்து மூடும்போது படக் கெண்டு பாக்கறாரு. முத்தவன் சந்தியோ வாரான். கேள்விப்பட்டுத்தான் வாரானோ என்ன கொள்ளையோ என்னத்தக் கதைப்பானோ. நேரா இவரு படுத்திருக்கிற கட்டிலடிக்கு வாறான்.

“ஜீயா.. ஜீயா.. நீங்கள்ளாம் பெரிய மனுசனா.. ச்சி.. காறித் துப்பிற்றுப் போறான். அவன் ஆக்தாட்டப் போய் அம்மா.. ஏம்மா.. இப்படி எங்கட மானத்தையும் வாங்கிக்கிண்டு அவன் குரல் உடைஞ்ச அழுகுறான். இவருக்கு எல்லாம் இருட்டிக்கிண்டு வருது. இன்னும் மகள் சுவரி வரயல்ல. அவ வந்து என்ன போடு போடப் போறாளோ... மகள் வந்தாள்.

“ச்சி.. ஜீயாவுக்கு என்னம்மா இந்தப் பழக்கம். பேரப்புள்ளகளுக்கு கல்யாணம் முடிச்சுக்குடுக்கற வயசில.

ஜீயோ.. அம்மா... மானம் போகுது. தின்னுற சோத்துக்குள்ள நஞ்சக் கிண்டத ஊத்திக் குடுங்கம்மா. தின்னுட்டு சாகட்டும்.” தொபியாசுக்கு நெஞ்சு ஓலமிடுது.

“ஜீயோ... என் தங்கமே.. பெத்த அப்பனையே சாக்காட்ட

லோழியா

ஆக்தாட்டச் சொல்றியா.” கண்ணீர் கன்னத்து வழியா வடியுது. பழசெல்லாம் நினைப்புக்கு வருது.

மாயழகு புதுப்பொண்டாட்டியோட பேசாலெக்கு வந்திருந்தான். ஜோடிப் பொருத்தம் வாய்க்கயில்ல. தங்க விக்கிரகம் பக்கத்துல கருங்கல் தூண் மாதிரி இருந்தது. பாக்கிற ஆம்புளகள் திரும்பிப் பாக்க வைக்கிற அழகு அவன் பொண்டாட்டி. பஞ்சம் பொழைக்க வந்தவன் தொபியாசு சம்மாட்டிட்ட வேலை கேட்டு வீட்டுக்கு வந்தான். பேர் என்னடா... மாயழகு.

பொண்டாட்டி பேரக் கேட்டன். அவரு கேட்க அது படக்கென்டு பதில் சொல்லுது.

‘முத்தம்மா’ முக்குத்தியும் சிரிப்புமா அம்சமா இருந்தா... அவளைப் பார்த்த நிமிசத்திலேயே மனசுக்குள்ள அரிப்பெடுத்திட்டுது.

“எந்த ஊரு.”

“வாலி நோக்கம்.. இராமநாடுதான்.”

“கரவலை செய்வியா...”

“சம்மாட்டி, நான் அங்க மண்டாடி”

சரி.. நாளைக்கு காத்தால வந்துரு.. கண்ட லோடையில வலை வள்ளாம் இருக்கு.

“சரி... சம்மாட்டி...” மாயழகு பொண்டாட்டியோட புறப்பட்டான்.

“முத்தம்மா...” சம்மாட்டி குரலுக்கு நின்று திரும்பிப் பார்த்தவளிடம் “புதுசா வந்திருக்கீக.. என்னமாவது தேவையென்டா வந்து கேளு” அவள் தலையை சாய்த்து சிரித்தாள்.. தொபியாசுக்கு மயக்கம் தலைக்கேறியது.

மாயழகுக்கு தொபியாசிட வலையில் நல்ல மரியாதை. சம்மாட்டிட கையாளா மாயழகு இருந்தான். எல்லாம் முத்தம்மாவ வளைச்சுப் போடுறதுக்குத்தான் என்டு அந்த கிறுக்கன் மாயழகுக்குத் தெரியாது.

துறப்பாட்டில மாயழகு வீடு போடுறதுக்கு காசு குடுத்து. வளவு வாசல் அடைச்சுக்குடுத்துட்டு. மாயழகப் பார்க்கப் போற சாட்டில முத்தம்மாவ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கரைச்சு அவ பந்தி வைச்சு இவரு சாப்பிட்ட போது மாயழகு அப்பாவியாகத்தான் இருந்தான். ஊருக்குள்ள கதை அடிபட்ட போது மாயழகுக்கு விவரம் தெரிஞ்சு விவகாரமா மாறினால் அதுக்கும் தொபியாசு ஒரு திட்டம் வைச்சிருந்தாரு. அது கொலை. அவன் வலைகாரன் வைச்சே மாயழகக் கொலை செய்யுறது.

மாயழகு வெட்டுப்பட்டுக்கிடக்கான். விலாபிளந்து. தூக்கிக்கொண்டு ஓடிப்போறானுக காட்டாஸ்பத்திரிக்கு. “மஹாம்... உயிருக்குப் போராடுற மாயழக அவசரமா மன்னாருக்கேத்தனும்” அந்த துறப்பாட்டுச்சனம் கிடந்து மாய்ஞ்சு மாய்ஞ்சு அழுகுது. முத்தம்மா இறுகிப் போய் குப்புற தலைய விரிச்சுப் போட்டுக் கிடக்கறா.

மோசே சம்மாட்டி அவரிட வேண்ட்ரோவற ஓட்டுறவனிட்டச் சொல்லுறாரு.

டேய்... சிவத்தி மாயழகு வெட்டுப்பட்டு சாகக்கடக்கான். ஜீப்பில ஏத்திக்கண்டு மன்னார் ஆசப்பத்திரியில கொண்டுபோய்ச் சேத்திட்டுவா.. வெட்டுப்பட்டவன். யாரு எவரு என்டு பார்க்கயில்ல மோசே சம்மாட்டி. அவரு மனுசன். அவரு செய்த உதவிதான் மாயழகு உயிரக் காப்பாத்துது. தொபியாசட கொலை திட்டம். தோத்துப் போகுது. மாயழகு மோசே சம்மாட்டிக்கு விசவாசமா இருக்கான்.

கூட்ட நாட்டத்தில லெம்பட்டுச் சம்மாட்டி எப்போதும் தொபியாசு சம்மாட்டி மட்டில எக்த்தாளமா நடந்து கொள்வாரு. தொபியாசு எதைச் சொன்னாலும் லெம்பட்டுச் சம்மாட்டிக்கு அது விக்கினமாகத்தான் தெரியும். கள்ளப் பொம்பளைக்கு சாராயம் விக்கிறதுக்கு லைசென்சு எடுத்துக்குடுத்தது. லெம்பட்டுச் சம்மாட்டிக்கு துப்பரவாப்பிடிக்கயில்ல.

இந்த விசயத்த சாடை மாடையா குத்திக் காட்டுறதால தொபியாசுக்கு லெம்பட்டுச் சம்மாட்டி மேல கடுங்கோபம்

லெம்பட்டுச் சம்மாட்டி யோட விடுவலைகாரன் மடிக்கு கம்பு வைச்சுப் பிரச்சினப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தப் பயன்படுத்தி அவரிட வலை வள்ளத்த யோசேப்ப விட்டு எரிச்சுப் பாதகம் பண்ணினாரு. அதே யோசேப்ப வைச்சு சடையன் வீட்டுக் கல்யாணப் பந்தலுக்கு நெருப்பு வைச்சு அதில இரண்டு பிள்ளகள் செத்துப் போனதுக்கும் இவருதான் காரணம்.

பாவக் கணக்க எண்ணிற மாதிரி தொபியாசு ரா ராவா நித்திரை வராம புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கிண்டு கிடக்காரு. தான் பெத்த பிள்ளயே சாக்காட்டச் சொல்றா எந்டவுடனே அவரு நெஞ்சு உடைஞ்சு போய்ச்சு. வெளியால தலை காட்டினா சந்தி சிரிக்கும். ரெண்டாம் சாமத்துக் கோழி கூவிச்சு. மனுசனுக்கு நித்திரை வரயில்ல.

ராப்புமுக்கத்துக்கு முத்தத்தில பாய் போட்டு படுத்திருக்கிற தொழிலாளிக் சாமத்தில ஆக்காட்டி கத்திக்கிண்டு பறந்தபோது த்து..த்து.. வென்டு துப்பிப் போட்டு புரண்டு படுக்கறானுக... ஆக்காட்டி கத்தினா ஊருக்குள்ள சாவு விழப்போகுது என்டு சொல்லுவாங்க.

காரை வீட்டில இழவு விழுந்திட்டுது. எலிசமுத்து வாசல்ல கிடந்து வெறு வாயோட வைக்கற ஒப்பாரிச்சத்தம் ஊருக்குள்ள கேக்குது. இனஞ்சனம் ஒண்ணு ஒண்ணா வந்து சேருது. விதானையார் வந்து பாக்கிறாரு.

அந்தப் பாரிச்ச உடம்பு நெலோன் கயித்தில தொங்கறதப் பார்த்தா பயமாயிருக்கு. மனுசன் மூணாஞ் சாமத்தில தான் செத்திருக்கணும். உடம்பில சூடு இருக்கு.

என்ன இருந்தாலும் மனுசனிட சாவுக்குப் பிறகு அவனப் பத்தி கதைக்கற கதைகள் எல்லாம் இலாப நட்டக் கணக்குப் பாக்கற மாதிரி வாழுற காலத்தில ஆடுன ஆட்டம் முடிஞ்சு. இப்ப கயித்துலயும் ஆடிக்கிண்டுதான் இருக்கு தொபியாசிட உடம்பு.

15

“பின்னேரம் கொடியேற்றம் இருக்கற படியால் பிரேதத்த வைச்சுக் காவல் காக்காம இன்டைக்கே புதைச்சிடுங்கப்பா” கட்டளைகாரர் சத்தமாகச் சொன்னாரு.

அவசரமா சமாதான நீதவான் சந்தியா தீயேசுக்கு ஆள்விட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தாங்க. அவரும் பல்தானு டாக்டரும் கயித்தில் தொங்கின பிரேதத்த ஆள்விட்டுக் கீழே இறக்கி விசாரணை வைச்சாரு. “யாரு பாத்தது.”

“நாந்தான்” எலிசமுத்து சிலைத் தலைப்ப வாயில் வைச்சுக்கிண்டு வந்து முன்னால் நின்டா.

“ஜியா என்னத்துக்கு அதையும் இதையும் கேக்குறீக. மனுசன் அவமானப்பட்டு ஆக்தாம கயித்துல தொங்கிற்று.”

“ந்தா எலிசமுத்து போயிருக்கறது பெரிய உசரு. கேள்வி கேட்பாருக்கு நாங்க பதில் சொல்லணும்.”

எல்லாம் முடிஞ்சு பிரேதத்த எலிசமுத்துட்ட கையளிச்சாங்க. சட்டுப்புட்டுன்னு அந்த மத்தியானமே அடக்கம் பண்ணியாச்சு. தற்கொலை செய்தவங்க.. பிரேதத்த சவுக்காலைக்குள் கொஞ்சம் தள்ளி கோயிலுக்கு இடப்பக்கம் புதைக்கணும். புதைச்சாச்சு.

தொபியாசு செத்துப்போனதற்கு ஒரு பயல் குந்த வைச்சு அழமாட்டேன் என்கிறான்.

அவன் வாழ்க்கையைப் போல சாவு அடுத்தவனுக்கு கேடு செய்யறவன் இப்படி நாண்டுக்கிட்டுத்தான் சாவணும் என்டு சனம் கதைக்குது.

தொபியாக்காக துக்கப்பட்டது பொண்டாட்டி எலிசமுத்து வும் மன்னார் கோட்டை மறியல்ல இருக்கிற யோசேப்பும் முந்தி விரிச்சு வறுகித் திண்ட முத்தம்மாவும்தான். வேற ஒரு குஞ்சு காக்கா கண்ணீர் விடல்ல. சாதி சனமெல்லாம் கோயில் விசயத்தில் தடை வந்திரக் கூடாதென்டு தவம் கிடக்கு. கொடியேற்றப் பராக்கில் சனம் ஓடுபட்டுத் திரியது.

மார்கழி மாசம் எட்டாம் நாள் திருவிழா. திருவிழாவுக்கு ஒம்பது நாளுக்கு முந்தி கொடியேற்றம். அதோட துவங்கிடும் வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரனிட கொண்டாட்டம் புதுசா கல்யாணம் பாக்கற பொண்டுகளும் பொடியன்களும் சிரிப்பும் நையாண்டியும் முசுப்பாத்திப் போக்குமா கோயிலுக்க வாறதும் போறதும் சந்தோசமா இருக்கும். கிழடு கட்டைகளுக்கு அந்த நாட்கள் பக்திப் பரவசம் கரவலைகாரன் நேரத்தோட தொழில் முடிச்சிட்டு வெள்ளையும் சொள்ளையுமா வந்து நிப்பான்.

கொடிமரம் நாறு அடி நீட்டு இருக்கும் பாட்டத்தில் போட்டு. இரும்புப் பட்டி வளையத்தில் தடிச்ச நைலோன் கயித்தப் போட்டு கத்திரி முடிச்சு வைச்சு நீட்டுக்கு நாலுபக்கமும் விட்டுட்டு திடமான இளந்தாரிகள் விட்டு கொடி மரத்திட அடிப் பக்கத்த பள்ளத்தில் விமுத்தி மரத்த தூக்கி நிமித்திர சூதானத்தப் பாக்கணும்.

மாதாட கொடி ஏறும் கோயில் ரெண்டு மணியும் ஆர்ப்பரிச்சு அடிக்கற சத்தமும் பட்டாசு வெடியும் சுத்துப்புற கிராமத்துக் கெல்லாம் கேக்கும். முதல் நோவினக்காரன் பறுனாந்து புரத்தான் பட்டாசு வெடியோட அவன் கொடிய ஏத்துவான். இப்படி ஒம்பது நாளும் பட்டக்காரன் கொடிய ஏத்தி நோவின நடத்துவான்.

ஊருக்குள்ள எந்தக் கோடியில நிண்டாலும் கொடிமரம் ஊரவன் கண்ணுக்குத் தெரியும். அதுதான் பெருமை. ஒம்பதாவது நாள் வேஸ்பர் அண்டைக்கு மாதாட சுருவம் சருவலத் தேரில் வாற அழகப் பாக்கணும். அடுத்த ஊர்க்காரன் அதிசயப்படுறதப் பாத்து இந்த ஊர்க்காரன் பெருமப்படுவான். பத்தாவது நாள் திருவிழா களை கட்டும். கரவலைகாரன் கோடிச்சரம் சேட்டு உடுத்த, தண்ணி வெண்ணியோடு விருந்து வைச்சுக் கொண்டாடுறதப் பாத்து அடுத்த ஊர்க்காரன் பொறாமைப் படுவான்.

இந்த வருசம் எல்லாரிட மனசிலையும் ஏதோ ஒரு சமை தொத்திக்கண்டு இறங்க மாட்டனென்டு அடம்பிடிக்குது. கோயில் விசயமென்டா முன்னால் நின்டு ஓடியாடித் திரியற சடையன் அந்தப் பக்கமே போறானில்ல.

“அட என்னப்பா... சடையா கொடிமரம் கை பாக்கணும். வாப்பா” மெலிஞ்சி படலைக்கு வெளிய நின்டு கூப்பிட்டான்.

“நா வரயில்ல” சடையன் சுருக்கென்டு சொல்றான். அவனுக்கு வாசாப்புக் கூட்டத்தில் ஊர்ப் பெரிசுக கதைச்சது புடிக்கல்... சடையனப் பத்திக் கதைச்சிருந்தாப் பரவாயில்ல. அவனிட செல்வியப் பத்திக் கதைச்சது பிழை. மறக்க ஏலாமத் தவிக்கிறான் சடையன். செல்வியக் கல்யாணம் முடிச்சா ஊர்ப் பெரிசுக சடையன ஊரில் ரெண்டாம் ஆளாத்தான் பார்ப்பாங்க. அப்படி அவங்க ஒதுக்கறதவிட, நானா ஒதுங்கிறன்டா என்டு நினைக்கிறான் சடையன். “ஊர்க்காரன் சாதிவிட்டு கல்யாணம் முடிச்சா கோயில் காரியத்துக்கு முன்னுக்கு வர ஏலாது”. இது இந்த ஊர் கட்டளைகாரன் சட்டம்.

மெலிஞ்சி சடையனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து குந்தினான். அவன் சடையனுக்குச் சொல்றதுக்கு செய்தியொன்டு வைச்சிருக்கிற மாதிரித் தெரியது. மெலிஞ்சு நல்லவன்.. ஊருக்கென்டு தேயறதுக்கும் மாயுறதுக்கும் பிறக்கற ஒன்னு ரெண்டில் இதுவும் ஒன்று. கோயில்ல அவனிட சுறுசுறுப்பான வேலையைப் பாத்து மூக்கில் விரல் வைக்காதவன் யாருமில்ல. திருவிழாக் காலத்தில் மெலிஞ்சு ஒடுற ஒட்டம் பாவமா இருக்கும். நாடகம், வாசாப்பு படிச்சா மேடையும் அலங்காரமும் அவன்தான்... சித்தரிப்புக் கலைஞர்.

மெலிஞ்சி வெள்ளக்காரச் சுவாமியோட மோட்டார் சைக்கிளில் போனபோது விழுந்து கால்ல அடிபட்டுப் போச்சு. இப்பவும் ஒரு கால இழுத்து விந்தி விந்தி வேகமா நடப்பான்.

என்னடா மெலிஞ்சி எல்லாம் சரியா வென்டு கேட்டா முக்கு வியர்க்க சரி என்டு தலையாட்டுவான். கேக்குறவங்களுக்கு அது திருப்தியும் நம்பிக்கையுமா இருக்கும். இப்ப கொஞ்ச நாளா செல்வியிட சிநேகதி பிலோமினாவுக்கு மனசக் குடுத்திட்டு

இருக்கான். கிட்ட வந்து குந்தின மெலிஞ்சியிட்ட சடையன் கேட்டான்.

“என்ன?”

“சடையா.. செல்வி நல்லவடா. அவள் கைவிட்டிராத...”

“ஏன்... என்ன சொல்றா...”

மெலிஞ்ச படக்கென்டு கையைப் புடிக்கிறான். அவன் கை நடுங்குற மாதிரி வார்த்தையும் நடுங்குது.

“கொள்ளியெடுக்கப் போன குமரோட் சேட்ட விட்டிருக்கான் தேவடியா மகன். நல்ல காலம் செல்வி”, சடையன் புரியாமல் பாத்தான் மெலிஞ்ச சொன்னான்.

“கோச்ச ரோட்டால நடந்து ஒத்த கைக்காட்டிக்கு அங்கால காட்டுக்குள்ள இறங்கற வண்டிப் பாதையால போனா கொஞ்ச தூரம்தான். நல்ல கொள்ளி எடுக்கலாம்டி வாறியா போவம்” பிலோமினா கூப்பிட, செல்வி கயிறும் சும்மாடு கத்திய எடுத்துக்கிண்டு வெளிக்கிட.

நானும் வாறன்டி வீட்டில தேத்தண்ணி வைக்கக்கூட ஒரு சிம்பு இல்ல என்டு பக்கத்து வீட்டு சுசிலாவும் சேந்துக்கிண்டா.

“குட்டிகளா தூரத்துக்கு கண்டதப் போயிராதைங்கடி. பேய்ப்புட்டியல கிட்டியல மிதச்சிறப் போறீக. பிறகு சீலை மாத்தி உடுத்தினாத்தான் வீடு வந்து சேருவீக.” சொன்ன பெரிசுகளுக்கு இளிப்புக் காட்டிவிட்டு போகுதுக குமருக.

மூனாம் சாமத்துல எழும்பி காட்டுக்குள்ள கள்ளப் பனங்கா புறக்கப் போன மிக்கேலாவப் பேய் ஏமாத்திக் கூட்டிக்கண்டு போன கதையச் சொல்றா பிலோமினா. அவ சொன்ன கதைய மற்ற இரண்டு குட்டிகளும் வாயப் பிளந்து கேட்டுக்கிண்டு நடக்குதுக.

“ஆவணி மாசத்துல பேசாலைக் காட்டில பனம்பழ வாசனை தூக்கும். ஊருக்குள்ள இளையானும் கண்ணோவும் புழங்குற காலம். அது ஊர்க்காரப் பொண்டுகள் காட்டில அதுக காட்டி வைச்ச மரப் பனங்காய வருசா வருசம் போய்ப் புறக்கிட்டு வருங்கள். ஓரால்

பாக்கற பனைய அடுத்தவ பாக்க மாட்டா. அப்படி ஓராலுக்கு தெரியாம ஓரால் புறக்கினா அது கள்ளப் பனங்கா. ஒன்னும் ரெண்டுமா ஜோடி சேர்ந்துகிண்டா ஒரு நாளைஞ்சு பேர் ஒருமிக்க காத்தால் வெள்ளென காட்டுக்குள்ள போய் அதுகட பனங்காயப் புறக்கி ஒலைப் பெட்டிக்குள்ள வைச்சுக்கண்டு ஒரு இடத்துக்கு கொண்டு வந்து குமிச்ச வைக்குங்க. சிலதுக அதிலேயே பாத்தி போட்டு கிழங்கும் புடுங்குங்க.

திரேசாவுக்கும் மிக்கேலாவுக்கும் கள்ளப்புத்தி. “மிக்கேலா வெள்ளென வீட்டில சத்தம் காட்டுறன் எழும்பி வந்துரு. பொண்டுகள் வாறதுக்கடையில பனங்காயப் புறக்கிட்டு வந்துருவம்.”

“சரிக்கா வெள்ளென வா” என்டு சொல்லிட்டுப் போனதை பேய் கேட்டுட்டுது. நடுச்சாமத்தில மிக்கேலா வீட்டு வாசல்ல போய் நின்டு “மிக்கேலா மிக்கேலா என்டு கூப்பிட, திரேசாதான் வந்துட்டா போல என்டு எழும்பி கடகுப் பெட்டியையும் எடுத்துக்கிண்டு வெளியால வர கூப்பிட்ட பொம்பள போறாவாம் முன்னுக்கு. இவ்வும் நித்திரைத் தூக்கத்தில பின்னால நடந்து காட்டுக்குள்ள போனா பொத்துப் பொத்தென்டு பனங்கா விழுக்குது. மிக்கேலாவும் ஒடியோடிப் புறக்குறா. பெட்டியில அள்ளி ஒரு இடத்தில குமிச்சிட்டு வந்து விழுக்கற பனங்காயெல்லாம் புறக்கிப் போட்டு களைச்சும் போனா மிக்கேலா. கிழக்கு வெளுத்து ஆக்கள் காட்டுக்குள்ள வாற சத்தம் கேக்குது. பாத்தா அதில் நின்ட பொம்பளயக் காணல. எங்க போயிட்டா திரேசா என்டு குமிச்ச பனங்காயப் பாத்தா அதையும் காணயில்ல. என்னடா கொள்ளையிது என்டு நினைச்சவருக்கு அப்பதான் மண்டயில உறைக்குது. பேய்தான் வந்து ஏமாத்திட்டு என்டு. அன்டைக்குப் புடிச்ச காய்ச்சல் குளிர்போட்டு ஒத்தியெடுத்துட்டுது.”

கதை சொன்ன பிலோமினாவுக்கு செல்வி சொல்லுது. “பேயும் பிசாசும் எல்லாம் நம்ம மனச்தான். பிலோமினாக்கா இதெல்லாம் கள்ளப் பனங்கா புறக்கப் போற பொண்டுகளப் பயமுறுத்தறதுக்காக கட்டிவிட்ட கட்டுக்கதை.”

விரசா நடந்தா கொள்ளிய எடுக்கறதும் அது வழிய கிடக்கிற

நாவப் பழத்தையும் ஆஞ்ச மடியில கட்டிக்கிண்டு ஓடிவர வேண்டியதுதான். என்டு சொல்லிக்கிண்டு நடக்குதுக குமருக.

ஏன்டி செல்வி சடையனோட கதைச்சியா என்டு அவ கேட்க இவ நெஞ்சு விம்மி ஒரு கதை சொல்லிக் கரைஞ்சிக்கிண்டு வழிநடக்க.

மெலிஞ்சியோட தனக்கிருக்கிற காதல பிலோமினா சொல்ல, கொள்ளியெடுக்கப் போகுதுக மூனு குமருக.

போற வழியெல்லாம் உடங்காடும் பனங்காடும் உயிலு வியாலிப் பத்தையும்தான். அதுல சேர்ந்துகிண்டு இலந்தையும் கிளாக்காவும் இந்த முறை அம்பாரம் காய்ச்சு பழுத்துக்கிடக்குது.

வெள்ளையும் கறுப்புமா சாவட்டயும் தும்பியும் பறந்து திரியுது.

அட காத்திகப் பூத்திருக்க வடிவப் பாரு.

மாரிகாலம் காடு வடிவாத்தான் இருக்கும். குருவிச் சத்தம் குயில் சத்தம் கேக்கற ரம்மியமான காடுதான் அது.

கொள்ளிய எடுத்திட்டு காய்ச்சுக் கிடக்கற எல்லாத்தையும் ஆஞ்சிற்றுப் போயிருவோம்டி என்டு சொல்லிக் கொண்டு ஆளுக்கொரு பக்கத்தில சாஞ்சு கிடக்கற உடையிலயும் உயலங் கட்டயிலயும் கத்தியப் போட்டு வெட்டி முறிச்சு விரசு விரசா கொள்ளி சேக்குதுக குமருக. தூரத்துல பனை தறிச்சு மரமடிக்கற சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கு.

அங்கயும் இங்கயும் அலைஞ்சு மூண்டு பேரும் ஆளுக்கு ஆள் கூப்பிடு தூரத்துக்குள்ள தனித்தனியா பிரிஞ்சு கொள்ளி எடுக்குதுக. பிலோமினா தனிச்சுப் போய் நிக்கிறா. காத்துக் கருப்புக்குத்தான் பயம். தீட்டுப்பட்ட பொம்பளக காட்டுக்குள்ள போக மாட்டாளுக. மத்தப்படி வேற வினை என்ன வந்திரப் போகுது வெற்றிமாங் குடியிருப்பில்.

உடங் காட்டில நிக்கற பிலோமினாவுக்கு முன்னுக்கு முனிமாதிரி வந்து நிக்கறான். குட்டைச் சின்ராசு வடிசாராய வெறியில கண்ணையும் முழிஞ்சுகிண்டு மூதேவி மாதிரி.

காட்டுக்குள்ள பனை மரம் அடிக்கிற தச்சப்பயல். பக்கத்து ஊர்க்காரன் அவனுக்கு நல்லாத் தெரியது. காட்டுக்குள்ள நிக்கறது பேசாலைக் குமரு கண்ணியம் கெட்டுப் போனா. கையக் கால முறிச்சறுவான் பேசாலையான் என்டு தெரிஞ்சும். சேட்டை விடுறதுக்கு பேய் மாதிரி வந்து நிக்கறான். “என்ன குட்டி கொள்ளி எடுத்து தரட்டா.”

அவனிட கேள்வியில் வெறியும் வன்மழும் தெரியது.

“வேணாம். போனாக் கானும் அவரும் மோரக்கட்டையும்.”

“என்ன கோபம் பொத்துக்கிண்டு வருது.” கேட்டுக்கிண்டு புள்ளை நெருங்குகிறான் பாவிப்பயல்.

பிலோமினா கையில் வைச்சிருந்த கத்தியத் தூக்கிக்கிண்டு நிக்கறா. “வாறீயா வா வெட்டுறன்”.

அவன் அவ கையைப் புடிச்சு திருகி, அவனை நெருக்கி இழுத்து மோரையைத் தேய்க்கிறான் அவ மேல். சாராய வாய் மணக்குது. அசிங்கம் புடிச்சவன் மூர்க்கமா நிக்கறான் பிசாசு மாதிரி. பிலோமினா கத்துறா “செல்வி செல்வி”.

செல்வி சத்தம் கேட்டு ஓடி வாறா காட்டுப் பய ஒருத்தன் பிலோமினாவோட மல்லுக்கட்டிக்கிண்டு நிக்கறதுப் பாக்கறா எப்படித்தான் மகராசிக்கு தெரியம் வந்துதோ தெரியில்ல. கையில் வைச்சிருந்த கொள்ளிக் கட்டையால் போட்டா ஒரு போடு. நடு மண்டை வெடிச்சு சீறுது ரெத்தம். அவன் தலைய ரெண்டு கையாலயும் பொத்திப் புடிச்சக்கிண்டு நிலத்துல விழுந்து புரஞ்சான். பயலுக்கு இது மரண அடி. குமருக எடுத்தது எடுத்தபடி போட்டது போட்டபடி ஓடி வாராளுக தலைதெறிக்க.

மெலிஞ்சி கட்டப் போற புள்ள பிலோமினா காட்டுக்குள்ள குடிகார கடயப் பய அசிங்கமா பொம்பள புள்ளயிட்ட வம்புக்கு போன விசயம் வெளியில் தெரியக் கூடாது என்டு நினைக்கறான். அந்த இடத்தில் செல்வி மட்டும் இல்லாட்டி பிலோமினா நிலமய நினைச்சுப் பாக்கறான். அவனுக்கு ரெத்தம் கொதிக்குது.

“சடையா செல்வி தெரியசாலி அவ நல்லாயிருக்கணும். ஊரு

என்னத்தச் சொன்னாலும் நீ மட்டும் அவளக் கைவிட்டிராது” மெலிஞ்சி உருகிச் சொல்லிட்டுப் போறான். சடையனுக்கு கொடியேற்றக்கிற்குப் போகாட்டிலும் கோயிலுக்குப் போற செல்வியப் பாக்கணும் போல இருக்கு.

சடையனுக்கு செல்விய நினைச்சா வியப்பா இருக்கு. கொள்ளிக்காட்டில் அவ தெரியசாலி. பந்தல் எரிச்ச பச்ச மண்ணுகள் கொலை செய்த யோசேப்ப பொலிசில் மாட்டிவிட அவ செய்த வேலை அதைவிடப் பெரிசு. மொத்தத்தில் அநீதியக் கண்டு வெகுண்டு சீறுற பண்பு அவனுக்கு அவ மேல இருக்கிற காதல இன்னொரு பங்கு கூட்டுது.

செல்வி வாழுற தினுசப் பாத்தா இந்தியாக்காரக் குட்டியென்டு யாரும் சொல்ல மாட்டாங்க. ஊர்ப் புள்ளகளோட சேர்ந்து கோயில் குருசென்டு திரியற திரிச்சலப் பாத்தா இது வெற்றிமாங்குடிப்பிள்ளதான். அதுக்கேத்த மாதிரி ஊர்ப் பொதுக் காரியங்களில் எந்த வஞ்சனையுமில்லாம வந்து முன்னுக்கு நிப்பா. யாரும் அவள பிரிச்சுப் பாத்ததில்ல. ஆனா சடையன், செல்வியென்டு ஊருக்குள்ள கத அடிபட்ட பிறகுதான் உன் சாதி என்சாதியென்டு இந்த ஊர்ப் பெரிசுக பிரிச்சுப்பாக்குது.

16

சோறு போடுற கடலும், சூடியிருக்கிற நிலமும் தாண்டா தொழிலாளிக்கு கடவுள்.

கடல் கொட்டிக் குடுத்தா சில நேரத்தில இந்த மனுசனுக்கு அதப் பக்குவப்படுத்த வக்கில்லாமப் போயிடும்.

“அடி பொண்டுகளா கை சுருக்கா வெட்டுங்கடி. நாறிப் போய்ட்டா ஒண்ணுக்கும் உதவாமப் போயிரும்”. சடையன் மீன் வெட்டுற பொம்பள்ளி விரட்டிப் பாக்கிறான். அதுக காலையில இருந்து மீன் வெட்டிச் சாகுதுக.

மாதாவேயென்டு கொடி யேற்றத்திலிருந்து நல்ல மீன்பாடு இன்டைக்கு. சடையன் வலையில ரெண்டு மூண்டு மடிப் பேச்சாளை. எடுக்குறத எடுத்து அள்ளிறத அள்ளி ஐஸ்போட்டு ஏத்தறத ஏத்தி கருவாட்டுக்கு வெட்டியும் தன்னக்கட்ட ஏலாமப் போய்ச்சது.

“சடையா. பத்துக்கூட மீனையும் நான் தனியா இருந்து வெட்டித் தாறன் எனக்கு என்ன குடுப்ப?” இவ சிவத்தி நேரங் காலந் தெரியாம பகடி பன்றா கிழவி.

“நீ... புள்ளைபத்துத்தா. கட்டிக்கிறன்,” இவன் கடுப்புல கதைக்க, கிழவி கெக்கேபிக்கே என்டு சிரிக்குது.

வளைச்சுப் பிடிச்ச மீன் கடலில உருட்டி விடறதப் பாத்தா தாயே.. நீ தந்தத நீயே எடுத்துக்க என்டு சொல்ற மாதிரியிருக்கும். மீனை உருட்டி விடுற மாதிரி வலைகாரனுக்கு வயித்தெரிச்சல் ஒன்னுமில்ல. கடல்ல உருட்டி விடுற மீன் அலுவாக்கரையில கிடந்து

வோமியா

ஊதி நாறிப்போய் சிந்துலப்பட்டுப் போகும். காலுக்கையும் கைக்குள்ளூயும் கிடந்து சீரழிஞ்சு போகும். அப்படித்தான் கடக்கரை கிடந்து நாறுது.

திருநாளைக்கு இன்னும் ரெண்டு நாள்தான் இருந்தது... எல்லா வலைகாரனும் நல்லா உழைச்சிட்டான் மோசே சம்மாட்டி தொழிலாளிக்குச் சந்தோஷம் செய்யிறதுக்காக கூப்பிட டிருந்தாரென்டு” எல்லாத் தொழிலாளியும் மோசே சம்மாட்டி வீட்டில் நிக்கறானுக. கோடிச்சரமும் சேட்டும் பெருநாள் காசும் பாத்தும் பாராம் அள்ளிக் குடுப்பாரு.

சடையனும் போறான் சம்மாட்டி வீட்டுக்கு. ஒரு கிழமையா சடையன் சம்மாட்டி முகத்தில் முழிக்கிறான் இல்ல. கடக்கரைக்குப் போய் வலை வளைச்சு மீனைக் கொண்டு வந்து குடுத்திட்டு சம்மாட்டிக்கு யாரையும் விட்டுத் தகவல் சொல்லிட்டு வீட்டுக்குப் போயிருநான். ஏனாம் துரை வீட்டுக்கு வரமாட்டாரோ?

“ஓன்னும் தெரியல் சம்மாட்டி”. அது அப்பாவியா பதில் சொல்லும். “அது ஓன்றுமில்ல. அவனுக்கு பொம்பள பேய் பிடிச்சிருக்கு. அவன் வீட்டுக்கு வரச்சொல்லு. பேயோட்டுற அண்ணாவி இங்க இருக்கறான். சொல்லு போ...”

வலைகாரன் சடையனுக்கு இதச் சொல்ல, சடையனுக்கு வெட்கமும் கோபமும் வருது. என்ன ஏதென்டு கேட்டிட்டு வாறதுக்கு சம்மாட்டி வீட்டுக்குப் போறான்.

சடையன் கத ஊர் முழுக்கத் தெரிஞ்சு போய்ச்சு. கொடியேற்றத்தில் காணயில்ல என்டு கண்ணால் அலைஞ்சு தேடி குமருகுளும் சின்னதுகளும். விசயம் தெரிஞ்சு முறைப்புக் காட்டின பெரிசுகளும் மொத்தம் அம்பது அறுவது குடும்பத்துக்கு கதை தெரியுறதுக்கு எவ்வளவு நேரம் எடுக்கப் போகுது.

படலையில் சடையனைக் கண்ட சம்மாட்டி மத்தவங்களுக்குத் தெரியாம. அவன் தனிய பின்னால் கூட்டிக்கிண்டு போனாரு.

“என்ன கொடியேற்றத்தில் காணயில்ல.”

சம்மாட்டி கேட்க, சடையன் வாயப் பொத்திக்கிண்டு நிக்கிறான்.

“ந்தா பாரு தகப்பன் இல்லாம போக்கில்லாமத் திரிஞ்சு உன்னக் கூப்பிட்டு தொழிலுக்குச் சேத்துப் புள்ளமாதிரி பாத்துக்கிண்டு வாற நான் கேக்கறன் சொல்லு.”

சம்மாட்டி சொல்ல, சடையன் கண்ணு நிறைஞ்சு போவது. “ஞ்சே குளத்தோடே கோவிச்சுக்கிண்டு குண்டி கழுவாம இருப்பானா மனுஷன்? கோயில் விசயம் கடவுளுக்கு. மனுசனுக்கில்லே. அதுக்கும் சடையன் ஒண்ணும் கதைக்கிறானில்ல. வயசிலே முத்தவன் பெரிய மனுசன். கூட்டத்திலே கட்டளைகாரர் கதைச்சிட்டார். அதுக்கு ஊரோடே கோவிச்சுக்கிண்டு திரியப் போறியா? வாசாப்புப் படிக்கிறத கைவிட்டதும் உன்னாலேதான்.” இப்போது சடையனுக்குப் பதில் சொல்லணும் போல இருந்தது.

“சம்மாட்டி வாசாப்புக் கூட்டத்தக் குழப்பினது நானில்ல.”

“தெரியும் தெரியும். இப்ப என்ன ஊருக்குள்ள பெரியாக்கள் ஒரு பக்கமும் இளந்தாரிகள் ஒரு பக்கமும் நின்டு இழுபடப் போறீகளா. உங்க இழுபறியில ஊருக்குள்ள இழவு விழுந்திட்டது. இனியாவது நிப்பாட்டுவீகளா?”

“சம்மாட்டி நான் செல்விய விரும்புறன். இதுக்கு குறுக்கால யாரு வந்தாலும் எனக்குப் பிடிக்காது.”

மோசே பதில் சொல்லயில்ல... கடுமையா யோசிக்கிறாரு.

சடையன் அந்தப் பொம்பளைக்காக உசிர விடுவான் போல இருக்கு. இவன் நெஞ்சுரம் பத்தித் தெரியாதா... அந்தப் பெரிய மனுசனுக்கு. முச்சடக்கி கடலுக்கடியில முத்துப் பாக்கிற பய சடையன். இவனுட்ட சாதிப் பெருமை பேசிக்கிண்டு முக்குடைப்பட ஏலாது. சமாளிச்சுத்தான் ஆகணும்.

மோசே ஆரைக்கத்தையும் வரச் சொல்லி ஆள்விட்டாரு. ஆரைக்யம் வந்தான். ஊர்ப் பெரிய மனுசன் மோசே சம்மாட்டி. நியாயமா யோசிப்பாரு. ஊருக்குச் செய்து நல்ல பேரு எடுத்தவரு. பொடியன்கள் அவரு சொன்னா கேப்பானுக... அதுவும்போக

லோமியா

சடையன் அவரு கைக்குள்ள இருக்கிறவன். இதெல்லாத்தையும் கணக்கில் வைச்சுக்கண்டு வெளியில் இருந்து இந்தப் பேச்சுவார்த்தை யெல்லாத்தையும் கவனிச்சுக்கின்டுதான் இருக்கு சனம்.

சடையன் கோயில் விசயத்தில் வெளிய நிக்கிறது ஒருவருக்கும் பிடிக்கயில்ல. ஊரைக் கூட்டிக் கூட்டம் போட்டா பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய் குரங்காப் போயிருமோவென்டு பயத்தில் மோசே சம்மாட்டி மூலமா இந்தப் பேச்சு வார்த்தை நடக்குது.

மோசே தொண்டையச் செருமிக்கண்டு ஆரைக்கத்த ஆழம் பாக்கறாரு... தம்பி.. நீ படிச்ச புள்ள.. நீ நியாயத்தக் கேட்கப் போய் ஊர்த் தண்டன தலையில் விழுந்த நேரம். நான் என்ன செய்தேனென்டு உனக்குத் தெரியும்.

தொபியாசு-முத்தம்மா விசயம் ஆரைக்கத்தட மனசில வந்து போகுது.

ஆரைக்கம் ஆயிரந்தான் இருந்தாலும் ஊர்க்கட்டுப்பாட்ட உடைச்செறிய ஏலாது. இன்டைக்கு ஈவு சோவு காட்டினா நாளைக்கு இன்னொருத்தன் எவ்வோ ஒருத்தியப் பிடிச்சுக்கிண்டு வருவான். சீரழிஞ்சு போயிரும் தம்பி ஊரு. நம்ம சாதி, நம்ம சனம் என்டு ஒன்னும் கதைக்க ஏலாது.

“ஜியா சாதிப் பெருமை கதைக்கறதுக்காக ஒருவன் விரும்பிக் கட்டுற கல்யாணத்த தடைக் குடுக்க ஏலாது.”

ஆரைக்கத்தட பதில்ல திடமனசு இருந்துது. இளந்தாரிகட உறுதியக் கலைக்கனுமின்டா யோசிக்கனும்.

“தம்பி ஊர்க்கட்டுப்பாடு வேணுமா வேணாமா?”

“வேணும். நல்லது செய்யறதுக்கு கட்டுப்பாடு வேணும். ஆனா மூர்க்கத்தனமான முட்டாள்தனமான கட்டுப்பாடு வேணாம்.”

“சரி சடையன் விரும்புறபடி கல்யாணத்த முடிச்சுக்கிண்டு இந்த ஊர விட்டுப் போயிரணும்.

எங்காலையும் போய்ச் சீவிக்கட்டும்.”

“அதெப்படி... பிறந்து வளர்ந்த ஊரவிட்டுப் போறது.”

“அப்ப. ஊருக்கு கட்டுப்பட்டுத்தான் ஆகணும்.”

மோசே சம்மாட்டி இந்த ஊர்ப் பெரிசுகளிட பிரதிநிதியா நின்டு கதைக்கற மாதிரித் தெரியுது. இவரும் அடிப்படையில பிறபோக்குத்தனமான ஆள்தான் என்டு ஆரைக்கம் யோசிக்கிறான்.

“ஐயா செல்விக்கு இந்தியா தெரியாது. அவ இங்க பிறந்தவ. அவ அப்பா பரிகாரி... மோசமான தொழில் செய்யயில்ல.”

மோசே சம்மாட்டி கைய உசத்திக் கதைக்கறாரு.

“தெரியும். ந்தா பாரு மனுசரிட உடம்பில சாதி ஒட்டிக்கண்டு இருக்கறதில்ல. அது மனிசனிட நினைப்பில இருக்கு. நினைப்பு மாறணுமென்டா அது இப்ப மாறாது. நீயும் நானும் மாத்த ஏலாது.”

சம்மாட்டியும் ஆரைக்யமும் தன்னைப் பற்றியும் தன்னோட காதலப் பத்தியும் கதைச்சு வாக்குவாதப்படுத்தப் பாத்து கண்ணில நீர் கோர்த்து நிக்கிறான் சடையன்.

“இவ்வளவு காலமும் உழைச்சுக் குடுத்த நன்றியில்லாம இந்த மனுசன் இப்படி கதைக்குதே.” அவனுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா இந்த ஊரிலை இருந்த நம்பிக்கை கரைஞ்சுகண்டே போகுது.

“செல்விட அண்ணன் ராசன் பொண்டாட்டி யாரு? மாயழகு யாரு? அவன் பொண்டாட்டி முத்தம்மா யாரு? முத்தம்மா தங்கச்சி செவல யாரு? எல்லாம் சீனிவாசன் பரிகாரிட சொந்தக்காரவதான். அது நம்ம சாதியா சனமா? இந்தியாவில இருந்து பஞ்சம் பொழைக்க வந்த கூலிக்காரன்க. நாம சொன்னாக் கைகட்டி நின்டு கேக்கற கூட்டம். அதில போய் பொண்ணெடுக்க வெக்கமாயில்ல. வெற்றிமாங்குடிச்சனம் என்டா அதுக்கொரு பேரு பெருமை இருக்கு. இல்லாட்டி ஏன்டா கோயிலும் கொடியேற்றமும் திருவிழாவும் ஞசே, முண்டிக்கிட்டு நிக்காம இந்த ஊருக்காக வந்து நில்லு போ.”

இந்தப் பெரிசுகளிட ரெத்தம், சதை, எலும்பு, சித்தம், சிந்தனையில இருக்கற சுமை இது. இத இறக்கி வைக்க சடையனாலேயோ ஆரைக்கத்தாலேயோ முடியாது.

ஹோமியா

மனசில பாரத்த ஏத்திக்கிண்டு ஆரைக்கமும் சடையனும் வெளியே போறானுக.

ஊருக்குள்ள இளசுகளுக்கும் பெரிசுகளுக்கும் இடையில் இருக்கிற இந்த மன உளைச்சல மாத்தனையின்டு வெளிக்கிட்ட மோசே, நியாயத்துல் இருந்து தடம் புரண்டுட்டதா கவலைப் படறாரு. அவருக்கு அவரை நினைக்கும் போதே வெட்கமா இருக்கு.

இந்த ஊர் உழைப்பு பிழைப்பு இல்லாம முச்சுத் தினைறின போது இந்தியாவுல் இருந்து பஞ்சம் பொழைக்க வந்ததுகள் குடுத்த பிராண வாயுவாலதான் எழும்பினோம் என்டத மறந்து பேசிட்டதா நினைக்கிறாரு.

இந்தியாக்காரன் உப்புத் தண்ணி குடிச்சு உழைச்சுக் கொட்டுறத அனுபவிக்கிற முதலாளி ரெத்தம்தான் தனக்கும் ஒடுது. ஊர் நியாயம் மனுச நீதி என்டு கதைக்கிறதுக்கு அவருக்கு அருகதையில்லாமப் போய்ச்சுது என்டு நினைக்கிறாரு.

தண்ணிட தொழிலாளி சடையன் இந்தியாக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்த பொம்பளய காதலிச்சு முறைப்படி கல்யாணம் முடிக்க தடையா இருக்கற இந்த ஊர் நியாயத்த ஆதரிச்சுக் கதைச்சது பிழை என்டு நினைக்கிறாரு.

ஊருக்குள்ள இருக்கற பெரிசுகளுக்குள்ள தனக்கு ஊரவர் மட்டில இருக்கற மரியாதைக் கூட என்டு நினைச்ச நினைப்பில தவறிருக்கு என்டு யோசிக்கிறாரு.

இந்தியாக்காரன் வீட்டில் போய் அவன் வீட்டுச் செம்பில கள்ளுக்குடிக்கற ஊரவனுக்கு அவன் வீட்டு அன்னம் தண்ணி புடிக்காது. அவன் சாதி புடிக்காது.

சந்தோஷமான சோடியப் பிரிச்சு அவங்க வாழ்க்கைய அலைக்கழிக்கப் போறோமே என்டு கவலைப்படுறாரு.

மோசே சம்மாட்டிட மனசாட்சி அவரை வாதிக்க, எழும்பி மேல் சட்டய போட்டுக்கிண்டு கோயிலுக்குப் போறாரு பாவ மன்னிப்புக் கேட்க.

சடையனுக்கு செல்வி வீட்டுக்குப் போய் அவளப் பாத்து. ஒவென்டு அழனும் போல இருக்கு. விறுவிறுண்டு நடக்கறான். செல்வி வீட்டுக்கு இனி யாரு என்ன சொன்னாலும் கவலையில்ல. காதல் வசப்பட்டு ஊருக்கும் சாதிக்கும் நடுவில் அல்லாடிக் கொண்டு இருக்கிற சடையனுக்கு ஆறுதலா சாகுலு மண்டாடி சொன்ன கதை ஞாபகத்தில் வருகுது.

“எலே சடையா நீ பாக்கற புள்ள செல்வி ஒண்ணும் உங்க ஆளுக சொல்ற மாதிரி அங்கன இங்கன கிடந்த சாதிக்காரி இல்லப்பு. ஈந்தியாவல கொடியிழுத்த குடும்ப வாரிசு. வானம் பாத்த பூமிக்காரன் புள்ள.”

என்ன ஏதென்டு சாகுலு மண்டாடி சொல்ல எல்லாத்தையும் தெரிஞ்சுக்கிண்டான்.

“வெற்றிமாங்குடியிருப்பு மாதிரி கடலும் கரையும் மீனும் பிலாலும் தின்னுற இடமில்லப்பு அந்த ஊரு. ராமநாடு ஜில்லாவில் மேற்கால காடு கழனியுள்ள ஊரு. அது கிண்டுற இடத்துல தித்திக்கிற தண்ணியும் குளிர்ச்சியும் எத விதைச்சாலும் விளையற வெள்ளாமக் காடு ஆடு, மாடுகள், அம்பாரம் வைச்சு விவசாயம் பண்ணின பெரிய குடும்பத்துக்காரன் முனியாண்டித் தேவரு. ஆளு, அருவா, அம்பு தும்புன்னு கத்துப்பட்டுக் கிராமங்களுக்கு படையோட போவாரு. பஞ்சாயத்துப் பண்ணி வருவாரு. அவருக்கு நாலைஞ்சு சகோதரத்துக்கு ஒரு பொண்ணாப் பொறந்தவதான் செல்வியோட அம்மா பவுணு.”

“மண்டாடி நீங்க சொல்றது உண்மையா?”

“அட பொய்யா சொல்றன். இங்க பஞ்சம் பொழைக்க வந்த இந்தியாக்காரவுகளோட செல்வியிட அப்பனும் வந்து சேர்ந்தான் உயிரக் காப்பாத்துறுதுக்கு.”

“மண்டாடி.”

“ஆமாப்பு முனியாண்டித் தேவரு மகளப் பத்தி உனக்குச் சொல்லுறன். அவ பேரு பவுணு. பவுணுன்னா பவுணுதான். அப்படியொரு அழகு.. பட்டுப் பூவில இழைச்ச மாதிரி உடம்பு.

வோமியா

முக்கும் முழியுமா செஞ்சந்தன நிறத்தல வார்த்த அழகு. வெத்தல பாக்கு போடாமலே சிவந்த உதடு. குவிஞ்சு மூடுறதல உசிர விட்டுடுவான் அந்த ஊரு ஆம்பளக. எலே நீ கல்யாணம் பாக்கிற பொம்பளயிட ஆக்தாளப் பத்திச் சொல்லிக்கிட்டிருக்கேப்பு... விவரமாக் கேளு.”

சடையன் தான் கட்டப்போற பொம்பள ஒண்ணும் யாருக்கும் குறைச்சல் இல்ல என்டத்த தெரிந்து கொள்ளுற ஆவலில் சாகுவு சொல்லுறதக் கவனமாக் கேக்கறான்.

“கோயில் திருவிழா ஐல்லிக்கட்டுன்னு கூட்டம் கூடுற இடத்திலயெல்லாம் முனியாண்டித் தேவரு அவரு பொண்ணு பவுணைக் கூட்டிப் போறது அவருக்குப் பெருமை. பட்டித் தொட்டி ஆம்பளக எல்லாம் அவளப் பாக்க கூடுவாக.

யாரு போட்ட கண்ணோ மாயமோ பவுணுக்கு சீக்குப் புடிச்சட்டுது. உடம்பெல்லாம் தடிச்சு போய்ச்சு. தெரிஞ்ச வைத்தியமெல்லாம் செஞ்சு பாத்தும் தடிப்பு இறங்குதில்ல. ஒப்பிலான் பக்கத்தில கைராசிப் பரிகாரி சண்முகவேலுட கால்ல தேவரும் புள்ளகளும் விழுந்து பதற, அவரும் மருந்து மூலிகையெல்லாம் எடுத்துக்கிண்டு அவரு மகன் சீனிவாசனையும் கூட்டிக்கண்டு தேவரு வீட்டுக்கு வில்லுவண்டி பூட்டிக்கண்டு போறாரு.

புள்ளயப் பாத்த பரிகாரிக்கு தெரிஞ்சு போச்சு என்ன மாயம் நடந்தட்டுது என்டு. அங்கயே தங்கியிருந்து பத்திய மருந்து குடுத்து ஜஞ்சாறு நாளில தடிப்பு இறங்கிட்டுது. எண்ணைய காய்ச்சி தேய்ச்சி மருந்து குடுக்க கையோட அந்த மகராசிய வில்லு வண்டியில ஊருக்கு கூட்டிக்கிண்டு வந்தாரு பரிகாரி. பவுணுக்கு உடம்புக் கோளாறு இறங்க, மனசுக் கோளாறு ஏறிட்டுது. பரிகாரி மகன் சீனிவாசன் மேலே மனசப் பறிகொடுத்திட்டா. ரெண்டு பேரும் விரும்பி ஆக்திலயும் மேட்டிலயும் அலையுதுக. விசயம் தெரிஞ்சு தேவர் வீட்டுக்காரங்க நெருப்பெடுக்கறதுக்கு முந்தி தமிழ்நாடு பூரா ஓடித்திரிஞ்சு நிம்மதியில்லாமக் குடும்பம் நடத்தி பெத்த புள்ளதான் ராசன். முனியாண்டித் தேவரு மனம் அடங்காம சீனிவாசன வெட்டிப் போட்டு பவுணைக் கூட்டிட்டுப் போறதுக்கு

திரியுறாரு எண்டு சண்முகவேலு பரிகாரி மூலமா தெரிஞ்ச தகவலுக்குப் பயந்து போய் அந்த நேரத்தில பஞ்சம் பொழைக்க வெள்ளக்காரனோட இலங்கைக்கு வந்ததுகளோட சேர்ந்துகிண்டு சீனிவாசனும் பொண்டாட்டியும் கைக்குழத்தேயோட இங்க வந்து சேர்ந்தாங்க. அந்த நேரம் இந்த ஊர்ல காலரா கொள்ளள நோய் வந்து சனம் சாகுது. தனக்குத் தெரிஞ்ச வைத்தியத்தால நாலு பேரக் காப்பாத்திவிட்ட சீனிவாசனுக்கு இந்த ஊரு பிடிச்சுப் போய்ச்ச. இங்கயே பரிகாரியா புழைப்பு நடத்திக்கிண்டு இருந்திட்டான். பாம்புக்கடி, விசக்கடிக்கு வைத்தியம் பாத்த சீனிவாசனுக்கு தனக்கு வந்த நெஞ்ச வலிக்கு வைத்தியம் பாக்கத் தெரியல்ல. ரெண்டாவது புள்ள செல்விய கைக்குழந்தையா அவ அம்மா பவுணுட்ட விட்டுட்டு செத்துப் போனான். ராசனுக்கு பத்துவயச, செல்விக்கு ஏழு வயச. பவுணு புருசன் இல்லாமக் கிடந்து சாப்பாட்டுக்கே பஞ்சப்பட்டுப் போனா. இரண்டு புள்ளகளப் பெத்தாலும் பவுணுக்கு அழகும் கவர்ச்சியும் குறையல. சந்தியா தலிமா பேட்டையில யாவாரம் பண்ணிக்கட்டிருந்த இந்தியாக்கார வியாபாரியோட தொடுசல் இருந்ததாக் கேள்வி. ஊரு அப்படியும் இப்படியும் கதைச்ச இங்க உள்ள பெரிய மனுசங்க சபலத்தையும் தூண்டி விட திடீரெண்டு காணாமப் போனா பவுணு. பேட்டை வியாபாரியோட போனாளோ அல்லது அவ அப்பன் முனியாண்டித் தேவருதான் ஆளவிட்டு இழுத்திட்டுப் போய்ட்டாரோ தெரியல அப்பு. புள்ளக கிடந்து தவச்சதுக. அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் தேடிப் பாத்ததுக. ஆத்தாளக் காணோம். அதுக பாட்டுக்கு வளந்திட்டுது. இப்ப செல்விக்கு இருக்கற ஒரே உறவு அவ அண்ணன் ராசன்தான்.”

சாகுலு மண்டாடி செல்வி கதையச் சொல்லி முடிச்சபோது சடையன் கண்ணில இதயம் எட்டிப்பாக்குது. செல்விக்கு என்னதான் பூர்வீகம் இருந்தாலும் குலப்பெருமை இருந்தாலும். அந்த சாதிப் பெருமைய மட்டும் என்னால ஏத்துக்க முடியாது. நான் செல்வியிட மனச மட்டும்தான் பாக்கிறன். அவகுணத்தத்தான் நேசிக்கிறன். அவன் செல்வி குறித்து மனதுக்குள் வைராக்கியப்பட்டான்.

ஆனா மோசே சம்மாட்டியோட கதைச்சப்பிறகு. அவன் நம்பிக்கை தளர்ந்துப் போக, செல்வி வீட்டுக்கு நடக்கிறான்.

லோமியா

அவன் செல்விய எந்த முகத்தோட பாப்பான். இந்த ஊருக்கும் அவனுக்கும் நடக்கற இழுபறியில செல்வி பேர் கெட்டுப் போயிரக் கூடாது. இப்படி யோசிச்ச சடையன் செல்வியப் பாக்கற யோசனையைக் கைவிட்டு கடக்கரைக்குப் போறான். கடல் காகம் ஒன்னு தாழ்வாப் பறந்து கடலும் வானமும் தொடுற தூரத்துக்குப் போகுது. பாவம் கடல் காகம் கடலும் வானமும் தொடுற மாதிரித் தெரியுறத நம்பி அது பறக்குது.

17

மனுசனிட கோபம் ஆறிப் போகும். இயற்கையோட சீற்றம் அடி வேரப் புடுங்கியயெறிஞ்சு ஆட்டம்போட்டுத்தான் ஒயும் என்ட மாதிரி இந்த ஊருக்கும் ஒரு விதி வந்திட்டுது.

பின்னேரம் கடல் கிடந்து ஓலமிடுது. ஐயோ எம்புள்ளகளா பூமிக்குள்ள சந்து பொந்து இருந்தா ஓடிப்போய் ஒளிஞ்சுக்குங்க. குஞ்சுகளா என்டு சொல்ற மாதிரி சடையனுக்குத் தோண்டு. மார்சா மாங்கு மாங்கென்டு தூறி எழும்பி ஒப்பாரி வைச்சு விழுக்குது காது மடலத் தீச்சுக்கண்டு ஊ... வென்டு கடந்து போகுது காத்து. வானம் மப்பு விழுந்து மூடிக்கிண்டு வருது.

“ஐயோ சாக்காடுதான் வந்து துவையப் போகுதோ தெரியல்லையே. மாதாவே பேய்ச் சூறாவளிக் குணம் மாதிரித் தெரியுது. கடல் பொங்குற தினுசு சரியில்லையே மாதாவே” சடையன் கடலையும் வானத்தையும் மாறி மாறிப் பாக்கிறான்.

“அடே அந்தோணி ஏசவையும் கூட்டிக்கொண்டு ஓடியா... கடல் வாற வரத்துச் சரியில்ல சூறாவளிதான் அடிச்சு சாத்தப் போகுதோ என்ன கொள்ளோயோ ஓடியா.”

அவசர அவசரமா அந்தோணியையும் ஏசவையும் கூட்டிக்கிண்டு ஆரைக்கம் வீட்டுக்கு வாறான் சடையன்.

“ஆரைக்கம் கடல் குணத்தைப் பாத்தியா? சூறாவளிடா காத்தும் மழையும் சரியில்ல ராவோட ராவா... காத்துறத்திற்றென்டா என்ன செய்யுறது.

ஆரைக்கம் வானத்தப் பாக்கறான். நீ விட்டாலும் நான்

லோமியா

விடமாட்டன் என்டு சொல்ற மாதிரி கடலோட வானமும் போட்டி போட்டுக்கிண்டு சீறித் துறுதுக.

“சடையா என்ன செய்யறது சொல்லு.”

“ராவுல ஒன்டு வந்திட்டதென்டா வெளிச்சம் வேணும். ஊருக்குள்ள வாடிகளுக்குள்ள இருக்கற லோமியா எல்லாத்தையும் தேடி எடுப்போம். என்னைய் ஊத்தி சுருக்கா கொளுத்துற மாதிரி வைச்சிருக்கணும். ஓலை வீட்டில இருக்கறதுக் காரை வீட்டுக்கும் கோயிலுக்கும் தான் ஓடிவரும். மெலிஞ்சிக்கிட்டச் சொல்லி கோயில திறந்து வைப்பம். ஆரைக்கம் நீ உன்னோட திரிகிற பயல்களைக் கூட்டிக்கிண்டு பக்கத்தில வைச்சுக்க. என்னமும் ஏதுமென்டா பயல்களைக் கூட்டிக்கண்டு வந்துரு.” சடையன் அவன் அறிவுக்குப் பட படவென்டு சொல்றான்.

எட்டு மணி. மழை கொஞ்சமும் விட்டுக்குடுக்கியில்ல. மைபூசின மாதிரி இருட்டு. வீடு, வாசல் எல்லாம் மசமசத்துப் போய்க் கிடக்குது. குளிர் குணத்துக்கு பெரிசுக சுருட்டையும் பீடியையும் பத்தவைச்சு உடம்புக்கு குடுகாட்டுதுக. சாப்பிட்டுட்டு வெளிய வந்து பாக்கறான் சடையன். தூர இருட்டுக்கு இடையிடையே லாம்பும் குப்பி விளக்கும் மினுக்கிக்கிண்டு குடிசைகளுக்குள்ள பத்துறது தெரியுது. “பாவம் ஊர் உறங்கப் போகுது மாதாவே. விக்கனம் ஒன்னும் வந்துரக் கூடாது மாதாவே.” மனசார மன்றாடுகிறான் சடையன்.

ஊ... ஊ வென்டு ஊதிச் சுழலும் காத்தோட சட சடவென்டு மழையும் பெய்யற சத்தத்தைத் தவிர மனுசரிட சத்தம் அடங்கிப் போற நேரம். சடையன் நித்தரை கொள்ளக் கூடாதென்டு உட்கார்ந்தபடி இருக்கான்.

ஊருக்குள்ள ஐஞ்சாறு வீடுதான் காரை வீடு. அதில ஒன்டு சடையனிட வீடு. மழை தண்ணிக்கு தாக்குப் பிடிக்கும். குச்சி வீட்டில இருக்கிற செல்வி பாடு என்னென்டு தெரியலையே. அவன் அவளைப் பத்தியே நினைச்சுக்கிண்டிருக்கான். “அடிக்கற காத்துக்கு அவ வீடும் தாக்குப்பிடிக்காது. செல்வியும் தாக்குப் பிடிக்காது.” கொஞ்ச நாளா அன்னந் தண்ணியில்லாம நொந்துபோனா செல்வி.

சடையன் மனம் கிடந்து அல்லாது.

“அவளைப் பாக்கணும். கதைக்கக் கிதைக்க வேணாம். பாக்கணும். அடி செல்வி செத்துச் செத்துப் பிழைக்கிறன்டி. நெஞ்சுக்குள்ள ஏறி நின்டு இந்தப் போடு போடுறியே. இது உனக்கே நல்லாருக்கா. காடேறிப் போறவன்க சட்டம் வைச்சிருக்கான். நான் உன்னக் காதலிக்கக் கூடாதாம். என் மனசு முழுக்க நீதான் இருக்கா. உன்ன நான் எப்படி மறக்கிறது? ஐயோ செல்வி எனக்கு தொழில்ல மினக்கிட ஏலாமக் கிடக்கு. கடலும் தெரியல்ல. கணியமும் தெரியல. கடல்ல தெரியுறதெல்லாம் உன் முகந்தான் செல்வி. இந்த ஊருக்கு பேய் பிசாசு பிடிச்ச மாதிரி வெறி பிடிச்ச ஆடுறான் பெரிய மனுசனெல்லாம். நான் உன்னக் கல்யாணம் முடிச்சா இந்த ஊரிலேயே இருக்கக் கூடாதாம். என்ன குற்றமடி செய்தோம் நாம். கையத் தொட்டோமா காலத் தொட்டோமா வடவிக் காட்டுக்குள்ள வேலய முடிச்சுட்டு ஒட்டின மண்ண தட்டிட்டு வந்தோமா. அப்படி ஓன்னும் நடக்கலையே செல்வி. எந்த நாய் எப்படியும் குலைக்கட்டும். நீ எனக்குத்தான் செல்வி.”

அவன் நினைப்ப உடைக்கற மாதிரி மளார்ரெண்டு என்னவோ சாஞ்சு விழற சத்தம் கேட்டுது. சடையன் எழும்பி கீழ் இறங்கினான். சுழன்டு அடிக்கிற காத்து மரம் மட்டையெல்லாம் சுழட்டி வீசுத் துவங்குது. சடையனுக்கு இருட்டில ஒன்னும் தெரியயில்ல. மெதுவா செல்வி வீட்டுப் பக்கம் நடந்தான்.

ஆம்பளக வெளியால லாம்பத் துக்கிக்கிண்டு வந்து பாக்கறாங்க. யாரோ தூரத்துல சொன்னது கேட்குது.

“சந்திப் புளியமரம் விழுந்துட்டுது.” ஆக்தாடி சடையனுக்கு நெஞ்சுக்குள்ள அடிச்ச மாதிரி இருக்கு. வேகமா நடக்கறான். அந்த நூறு வருச புளிய மரம் விழுந்துக் கிடக்குது.

ஐயோ ராவணன் செத்துக்கிடந்த மாதிரி பத்துத் தலையையும் சாய்ச்சுக் கிடக்குது புளிய மரம்.

“வெற்றிமாங்குடி மக்களிட வாழ்க்கை பூரா கூடவே இருந்த புளிய மரம் சாஞ்சு கிடக்குது.

லோமியா

வாறவன் போறவனுக்கு நிழல் கொடுத்து வாழ்கையைப் போதித்த போதி மரம் சாய்ஞஸ் கிடக்குது.

ஹருக்குள்ள நல்லது கெட்டதுக்கு சாட்சியா இருந்த புளியமரம் சாஞ்சு கிடக்கு.”

தொட்டம் தொட்டமா விட்டு விட்டு சுழட்டி அடிக்கற காத்துக்கு எந்த மவராசன் எதிர்த்து நிப்பான். குச்சிலீடு ஓல வீட்டுக் கூரையெல்லாம் பிச்சுப் பரத்தி வீசுது காத்து.

குய்யோ முய்யோவென்டு மனுசனிட ஓலம். அடிக்கிற காத்தில கரைஞ்சு போகுது. காத்தும் மழையும் பலிகேட்டு வீடு வாசலுக்கு தேடி வருகுது.. தெருவில தண்ணி முழங்கால் மட்டும் ஏறியிருக்கு. படிதாண்டி வீட்டுக்குள்ள பூந்துட்டுது. சனம் அடிச்சுப் புடிச்சுக்கொண்டு உசிரக் கையில வைச்சுக்கொண்டு ஓடி வருதுக. ஒண்டுறதுக்கு இடம் தேடி வெளியால ஓடி வருதுக. புள்ளகுட்டிக் கரிதாபத்த பாக்க முடியாம இருக்கு. இருட்டில் முன்னுக்கு வாறவனும் தெரியில்ல. பின்னுக்கு முடடினவனும் தெரியில்ல. கூரை சாய்ஞஸ் பொத்துக்கிண்டு வீட்டுக்குள்ள விமுகுது. ஓட ஏலாத சீக்குப் புடிச்ச கிழுகள் கிடந்து சாகுதுக. பச்சுப் புள்ளகளத் தொட்டிலோட அணைச்சுத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வருகுதுக.

ராசன் முன்னால ஓடுறான். செல்வி பின்னால ஓடுறா. எங்க ஓடுறது எங்க ஓடுறதுன்னு மனசில அலைஞ்சுகிண்டு கோயிலுக்கு ஓடுதுக.

சடையனும் பொடியன்களும் எதையெல்லாம் முன்னுக்கு கதைச்சாங்களோ அது மாதிரியே. எல்லாத்தையும் செய்து வைச்சிருந்தாங்க. லோமியாவப் பத்த வைச்சு சனம் ஓடிவாற பாதையிலயெல்லாம் ஓடிப் போய் நிக்கறானுக. கும்மிருட்டுல விமுந்து காயப்படாம காரை வீடுகளிலேயும் கோயிலிலேயும் உயரத்தில் கொழுவி வைச்சருக்கானுக.

முன்னால ஓடிவந்த ராசனைக் காணயில்லயென்டு செல்வி கிடந்து தவிக்குது. கோயில் முழுக்க சனம். செல்வியும் தேடித் தேடி சுத்தி சுத்தி வாறா ராசனைக் காணயில்ல. ஐயோ புள்ளயப் போட்டுட்டு வந்துட்டனே ஆக்தாள விட்டிட்டு வந்துட்டனே என்டு

மார்ல அடிக்கறதுகளிட்ட விசாரிச்ச இளந்தாரிக அங்கட்டும் இங்கட்டும் ஓடித் திரியறானுக.

கையில லோமியாவையும் எடுத்துக்கிண்டு ராவோட ராவா சீவனப் புடிச்சக்கிண்டு கிடக்குறதுகள தூக்கி எடுத்துக்கிண்டு கோயிலுக்கு வாறானுக சடையனும் பொடியன்களும்.

செல்வி அலையுற அலைச்சலப் பாத்து சடையன் கிட்டப் போய் கேக்கறான்.

“என்ன...”

“அண்ணனைக் காணயில்ல.”

“எங்க போய்ட்டான்.”

“தெரியல, ரெண்டு பேரும்தான் ஓடியாந்தோம். இங்க வந்து பாத்தா அண்ணனைக் காணயில்ல.”

“எந்தப் பாதையால ஓடி வந்தீக.”

அவ சொன்னா. சடையன் பயல்களைக் கூட்டிக்கிண்டு ராசனைத் தேடிப் போறான்.

குறாவளி அடிச்ச ஓயுறதுக்கிடையில ஊர்ச்சனத்த ஒரு இடத்துக்கு கொண்டு வந்து சேக்கறதும் பாதுகாக்கிறதுமான வேலைய சடையன் முன்னுக்கு நின்டு புத்திசாலித்தனமா ஓடியாடித் திரிஞ்சு செய்யுறத பாக்கற சனம் மூக்கில விரல் வைக்குது.

ஊருக்குள்ள கொள்ளள நோய் வந்து வெற்றிமாங்குடிச் சனம் செத்து விழுந்த நேரம். பிரேதத்த தூக்கிக் கொண்டு சவுக்காலையில அடக்கம் பண்ணின சடையனிட அப்பன் பாக்கியநாதன இந்த ஊர் இன்னும் மறக்கல. அப்பனுக்குப் பிள்ள தப்பாம பிறந்திருக்கு. ஊருக்கு முன்னுக்கு நிக்கிறவனுக்கு எப்படித்தான் இந்த ஊர் நன்றி சொல்லப் போகுதோ?

அண்டைக்கு அந்த ராவு விடிய மட்டும் சடையனும் பயல்களும் ஓயல்ல. ராசனைத் தேடி இருக்கற காரை வீடுகளிலையும் பாதைகளி லையும் கிணறுகளிலையும் லோமியாக் கொண்டு தேடியலையரானுக.

லோஹியா

காலவாய்ப் பக்கத்துல காட்டுத் தண்ணி ஏறி கடல்ல பாஞ்சதால இருந்த வீடு வாசல் எல்லாம் தண்ணியில அடிச்சிக்கண்டு போயிட்டுதாம். யாரு செத்தா? யாரு பிழைச்சா? என்ட கணக்கு தெரியலையாம். கோயிலுக்கு ஓடிவந்த சனம் கூய் என்டு சத்தம் வைச்சு அழுகுதுக.

காரை வீடுகளுக்கு ஓடின சனம் இட்டு முட்டாக் கடக்கெண்டு கோயிலுக்கு ஓடி வருகுது. காரை வீட்டு ஒடு தாக்குப் பிடிக்காம் வீசுபட்டுப் போகுது.

வெள்ளம் ஏறிக்கிண்டு வருது. அட இது பெய்த மழைத் தண்ணியா? இல்ல நிலமும் சேர்ந்துகண்டு நம்மளக் கொல்ல வருகுதோ.

வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரனப் புடிச்ச தின்னுட்டுத்தான் மறுவேலை என்ட மாதிரி கடல் அலைகளும் புஸ் புஸ்ஸா சென்டு நாக்க நீட்டுற பாம்பு மாதிரி ஊருக்குள்ள ஓடி வருது.

இலுப்பையடில இருந்து கோயிலுக்குப் பின்னால சேத்துப் பாடும் துறப்பாடும் இனி இல்ல என்டமாதிரி விழுந்து போய்ச்சுது.

ஜயோ சூராவளியும் சுழிக்காத்தும் இந்த ஊர்க்காரனுக்கா வரணும் மாதாவே. பொழுது விடியுமா.. சாதி சனத்துப் பாப்பமா என்டு ஏங்க வைச்ச ராவு அவலமா விடியது. குளிருக்கு கோயில் விதானத்தில அடைக்கலம் தங்கிய கடல் காகம் ஊர்த் துன்பம் பாக்க பறந்துப் போகுது.

18

கிழக்கு வெளுத்துப் பொழுது விடியுது.

கடல்ல கிடக்கிற காவா ஊருக்குள்ள கட்டிக் கிடக்கற வெள்ளத்துல மிதக்குது. வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரன் கண்ணில விழுகிற காட்சியெல்லாம் கண்றாவிதான்.

இன்னும் இருக்குடா உங்களுக்கு ஆட்டமா ஆடுறீக. கவனமா இரு இப்படி எச்சரித்ததுக்கொண்டே கிடக்குது வெட வெடக்கற காத்து.

பாக்கிற இடமெல்லாம் சிதைஞ்ச சின்னா பின்னப்பட்டு கிடக்குது. தெருவெண்டும் இல்லாம பாதையெண்டுமில்லாம பத்தை பத்தையா உருட்டி அள்ளிப் போட்டு வைச்சிருக்கு வெள்ளாம்.

கடக்கரையில இழுத்து வைச்ச வலை வள்ளம் ஊருக்குள்ள ஏறிப் போய்க் கிடக்கு. வெள்ளம் இடுப்பளவுக்கு கிடக்குது. வெள்ளத்தில மிதக்கிறது ஆடா, மாடா, மனுசனா, மட்டையாவென்டு தெரியலப்பு.

காட்டில கிடக்கிற பனங்குத்தியில இருந்து பன்னாடை மட்டும் ஊருக்குள்ள பரவிக் கிடக்கு.

காடு ஊருக்குள்ளயும் ஊரு காட்டுக்குள்ளயும் இடம் மாறிப் போய்ச்சுது.

கூரை விழுந்த குடிசை வீட்டுக்குள்ள குற்றுயிராக் கிடந்ததுகள சடையனும் பொடியன்களும் காப்பாத்தி கோயில்ல கொண்டு போய்ச் சேத்ததுல இருந்து இன்னும் கண் பொத்தாம

லோமியா

ஓடியாடிக்கிட்டிருக்கானுக. கடல் தண்ணி கரையோர வீடுகளெயல்லாம் கபளீகரம் செய்து இப்ப ஓய்ஞ்சு போய்க் கிடக்கு.

லெம்பட்டுச் சம்மாட்டி காரை வீட்டில் படுக்கையோட கொண்டு சேத்த குட்டி மரியானுக் கிழவன் விடிஞ்சு செத்துப் போனாரு. செய்திக் கிடைச்சும் உறவுகள் கிட்டப் போய் இருக்க ஏலாமப் போய்ச்சது. நடக்கற வழியெல்லாம் வெள்ளக்காடு.

வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரன் இப்ப கணக்குப் பாக்கறான். யாரு செத்தா? யாரு புழைச்சா? வென்டு தேடிப்பாக்கிறான். எதென்டாலும் தேடனும். எடுக்கனுமின்டா பரவிக்கிடக்கிற வெள்ளம் வத்தனும். இல்ல கடலுக்கு வெட்டிப் பாய்ச்சனும்.

“காட்டுத் தண்ணியெல்லாம் ஊருக்குள்ள வந்து கொண்டுதான் இருக்கும். வெள்ளம் இன்டைக்கு வத்தாது. ஊர்த்தண்ணிய வெட்டி கடலுக்குப் பாய்ச்சவோம். வாறீகளா?” சடையன் சத்தமாச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறான். அவனுக்குப் பின்னால் ஆம்பிளகள் எழும்பிப் போறானுக.

கடலுக்கு தண்ணி ஓடி வாறதுக்கு தடையா இருக்கிற மேடுகளப் பாத்து பாத்து வெட்டி விட தண்ணி மளார் மளாரென்டு உருண்டு புரண்டு கடலுக்குப் பாய்து.

“புள்ளகுட்டிக பசியால கிடந்து துடிக்குதுக.”

“என்னமாவது செய்யனும் சடையா.”

“உலைய மூட்டச் சொல்லு... ந்தா வாறன்.”

சடையன் நடக்கப் போறத்தைச் தெரிஞ்சி முன்னுக்கே கரைவலை வாடியில கிடந்த அரிசி மூட்டைகள் கோயில்ல கொண்டு வந்து போட்டு வைச்சிருந்தான்.

“தம்பி ந்த மரத்தல ஏறி தேங்காய ஆஞ்ச போடு. கவனம். நனைஞ்ச மரம் வழுக்கும் காத்தும் உரமா இருக்கு.”

சடையனிட ஏற்பாட்டில அந்தச் சனத்துக்கு ஒரு நேரக் கஞ்சி கிடைக்கும்.

“ஐயோ... அந்தோணியாக் கிழவி செத்துக் கிடக்கறாளாம்” பதறிக்கின்டு வந்தச் செய்திக்கு சடையனும் பொடியன்களும் ஓடுறானுக. “மாதாவே செல்வியிட அன்னன் ராசனையும் காணயல்லயென்டு செல்வி சொல்லிச்சே. அவனுக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியலையே மாதாவே.”

சடையன் மனசில செல்வியப் பத்தின கவலை தொத்திக்கொண்டது. குட்டி மரியான்கிழவன் பிரேதத்தயும் அந்தோணிக்கிழவி பிரேதத்தயும் ஒண்ணா எடுத்து அடக்கம் செய்யக் கொண்டு போனானுக இளந்தாரிமார்.

சவுக்காலையில மண்வெட்டி போட்டு கிடங்கு வெட்டினா தண்ணிதான் வருது. ஒரே கிடங்கில ரெண்டு பிரேதத்தையும் போட்டு புதைச்சுட்டு வாறானுக.

நிலத்தில புடிச்சிருந்த தண்ணி ஓடிக் கடலிலும் கலந்தது போக, மீதி காய்ஞ்சு போக மூன்று நாளாயிட்டுது. ராசனக் கண்ணப்படைச்சும் காணயில்லயே செல்விக்கு அன்னன் ராசன் உசிரோட இருப்பானோ... என்னவோ என்டெல்லாம் யோசனை போகுது. “மூன்று நாளாப் போய்ச்சுதே முன்னால் ஓடி வந்தவன் எங்கிட்டு மாயமா மறைஞ்சானென்டு தெரியயில்லையே. சடையனிட்டச் சொல்லி எல்லா இடமும் தேடியும் பாத்தாச்சே. ஓட்டியிருந்த ஒரு உறவு அவன்தானே மாதாவே அவனையும் வெட்டி எடுத்திட்டியா மாதாவே. ஐயோ நான் எங்கிட்டுப் போவன். என்னத்தச் செய்வன். “அவ நெஞ்சுக்குள்ள உருண்டையா என்னவோ அடைச்சுக்கின்டு மூச்சுக்குழாய் நெருக்கிப் புடிக்கற மாதிரி இருக்க பச்சத் தண்ணி கூட வாயில படாம கிடக்கா. அவ நினைக்கிற மாதிரியே தெரிஞ்சு பழகினவக எல்லோரும் நினைக்க செல்விக்கு ஆறுதலாயிருக்கட்டுமே என்டு அவ பக்கத்திலேயே கிடக்குதுக பொண்டுக. புஸ்பம் செல்விய மடியில போட்டுக்கின்டு அவ தலையத் தடவிக்கின்டு என்னவோ சொல்லி ஆறுதல் சொல்லுறா. துறப்பாட்டில இருந்து கோயிலுக்கு ஓடிவந்த இந்தியாக்காரிகள் நம்ம சாதி சனம் என்டு உரிமை எடுத்தக்கின்டு செல்விக்கு பக்கத்தில கிடக்கறதப் பாத்தா ஒரு தினுசா தெரியது.

மூன்று நாளாப் போய்ச்சு. அதுக அதுக குடில் இருந்த இடத்துக்குப்

போய்ப் பாக்குதுக. கூரையும் போய் நிலத்தல ஊன்றியிருந்த மரமும் போய் வெறும் தரைதான் அப்பு மிஞ்சிக் கிடக்கு. பச்சையாய் பாசி பூத்துக் கிடக்கற நிலத்துல திரும்பவும் வாழ்க்கையக் கட்டணும் வெள்ளம் இழுத்துப் போட்ட மரம் தடிகளை எடுத்து திரும்பவும் வீடு போடனும். காசுக்கு எங்க போவான்.

மீன் பிடிக்கிறவனுக்கு வழி அடைச்சுப் போட்ட மாதிரி தடுமாற்றம்தான் எப்போதும் மிஞ்சறது. மச்சம் பிடிக்கிறவனுக்கு மிச்சமில்ல என்டு சொன்ன மாதிரி உழைச்ச காச சேத்து வைச்ச நல்லது கெட்டது பாக்க வக்கில்லாமப் போயிரும். நாள் முழுக்க கடல்ல கிடந்து பாடு படுற வலைகாரன் உழைச்சுக் கிடைக்கற காச தின்னுறதும் குடிக்கறதுமா செலவழிச்சிட்டு வெறுங்கையோட பாயில சாஞ்சிறுவான். புள்ளகுட்டிகளுக்கு நல்லது கெட்டது வந்துட்டா ஓடிப்போய் சம்மாட்டி வீட்டில நிப்பான் காசுக்கு. சம்மாட்டி அவன் கணக்கில மேல் பற்றுன்னு எழுதிப் போட்டு காசுக் குடுப்பாரு. அந்டன்டைக்கே காரியத்த முடிச்சுடுவான். அந்தக் கடனக் கழிக்க வலையில கிடந்து மாய்வான். இப்படி ஆயுச முழுக்க சம்மாட்டிக்கு கைகட்டி வாய் பொத்தி சேவகம் செய்யுறவன்தான் தொழிலாளி.

ஆரைக்கத்திட கூட்டாளிமார் மரியானும் அமலனும் தரையில சாய்ஞ்சு கிடந்த பத்தினாதன் வீட்டுக் கூரையை அப்புறப் படுத்த அதில கிடக்கிற மரத்தக் கழற்றி எடுத்தருவோமென்டு பாத்தானுக.

அந்தக் கூரைக்கு கீழ் என்னமோ செத்துக்கிடக்கு நொய்ங்கென்டு மணி இளையான் ஆடுது. கெட்ட நாத்தம் பொறுக்க ஏலாம மூக்கப் பொத்திக்கிண்டு ஆளாளுக்கு முகத்தப் பாக்கறானுக.

“என்னடா இது. நாய் கீய் செத்து நாறுதோ” மணி இளையான் சுத்திச் சுத்தி கூரைக்குக் கீழ் மொய்க்கிறதப் பாக்க சந்தேகமா இருக்க அமலன் கையில வைச்சிருந்த பெரிய கம்பப் போட்டுப் தென்டுறான் ஐய... குப்பென்டு முகத்துக்கு நாத்தம் அடிச்ச வயித்தப் புரட்ட விட்டுட்டு ஓடிவாறான். இப்ப அந்த நாத்தம் எல்லாருக்கும் வீசுது. எல்லாரும் மூக்கப் பொத்திக்கிண்டு என்ன ஏதென்டு பாக்க கிட்ட வருதுக. சடையனுக்கு விசயம் தெரியது. அவன் செல்விக்காக பரிதாபப்படுறான்.

டேய் மனிசனிட பிரேதம் தாண்டா இப்படி மணக்கும் என்ற சடையன் பொடியன்களுக் கூட்டிக்கண்டு கிட்டப் போய் மேலே கிடந்த கூரையை ஒரே நேரத்தில் சொல்லிவைச்ச மாதிரி இழுத்து வீசுறான்.

ராசனிட பிரேதம் ஊதிப் புருப்புடிச்சு குப்புறக் கிடக்குது. கையாட ஏலாது. சடையன் சாக்குத்துண்ட எடுத்து கையில் சுத்திக்கிண்டு பிரேதத்த புரட்டிப் பாக்கிறான். அது லேசில் புரள மாட்டேங்குது.

அடே என்னத்திலேயோ குத்துப்பட்டுக் கிடக்கு என்டவன் கொஞ்சம் வாராத் திருப்ப பியங்கு ஊனமா வடிங்கு திரும்புது பிரேதம்.

நடு நெஞ்சில் நங்கூரம் குத்திக் கிடக்கு எதுலயோ எத்துப்பட்டு விழுந்தவன் கீழ் கிடந்த நங்கூரத்துக்கு மேல் விழுந்திட்டான். அது நெஞ்சில் குத்திட்டுது. குத்துப்பட்டவன் எழும்புறதுக்கிடையில் வீட்டுக் கூரையும் அவனுக்கு மேல் விழி, எழும்ப ஏலாமப் போய்ச்சு செத்துட்டான்.

ஜயையோ பாவிப்பயவுள்ள ராசன் இப்படிச் செத்துக் கிடக்கானே. அந்தப் பிரேதம் கிடந்த கோரத்தக் கண்ணால் பாத்துட்டு கண்ண மூடினாலும் கண்ணுக்குள்ளேயே நிக்குது. நாத்தமும் மூக்கிலேயே நிக்குது.

கோயில்ல அன்னந்தன்னியில்லாம அறிவு கெட்டுக் கிடந்த செல்விக்கு யாரோ ஓடிப்போய்ச் சொல்லுதுக.

“செல்வி உங்கண்ணன் ராசன் செத்துக்கிடக்கான்டி.”

“அண்...ணன்... அண்ணன்ன்...” நெஞ்சில் தீப்பிடிச்ச மாதிரி அவ வைக்கற சத்தத்தல பாக்கறவன் கண்ணும் கலங்க சித்தமும் பறிபோகுது.

செல்வி எழும்பி பிரேதத்த பாக்க ஓடி வாறா.

“அடே அந்தப் புள்ளய புடிங்கடா. பிரேதத்தக் காட்டாதீகை” சடையன் சொல்ல நாலைஞ்சு பொண்டுகள் செல்விய அழுக்கிப் புடிச்சிட்டுதுக.

“நீ பாக்காத ராசாத்தி. கூடப்பிறந்தவன் இந்தக் கோலத்தில் பாக்கக் கூடாது அம்மணி. உன் நினைப்பில இருக்கற உன் அண்ணனிட உருவத்த அப்படியே வைச்சுக்க தாயே. இதப்பாத்தியென்டா நித்திரை கொள்ள மாட்ட” இப்படிச் சொல்லி புஸ்பம் ஆறுதல் படுத்திக் கூட்டிக்கிண்டு போறா இருந்த ஒரு உறவையும் துலைச்சுப் போட்டு அநாதையா நிக்கறா செல்வி. அவ அழுத கண்ணீருக்கு அளவேயில்ல. கூட இருந்த வெற்றிமாங் குடியிருப்புக்காரிக வைச்ச ஓப்பாரி ஊரையே அழ வைச்சிட்டுது.

“நேச மகனாரே
நித்தரையோ கல்லறையில்
ஆவி பதைத்தீர் பாவி
எனக்காய்
நேச மகனாரே.”

இந்த ஓப்பாரியில் நெஞ்சு உருகிப் போய்ச்சுது.

“பிரேதத்த வைச்ச என்னப்பா செய்யறது. இருக்க இருக்க ஊர் முழுக்க நாறிப் போகும்.” சடையனிட ஏற்பாட்டில் எல்லாம் நடந்தது.

ராசன அடக்கம் பண்ணிறதுக்கு ஒரு பெட்டி மூட்டுறதுக்கு ஏலாமப் போய்ச்சுது. சாதிசனம் வெள்ளம் சூறாவளியில் அடிப்பட்டுக் கிடக்குது. சாமான் சட்டுமூட்டு வாங்க ஏலாமப் போய்ச்சுது. நாலு சாக்கெடுத்து ஒண்ணா வைச்ச மூட்டினான்க. ரெண்டு பக்கம் தடியச் செருகி பிரேதத்த உருட்டி சாக்கில் போட்டானுக. இன்னொரு சாக்கெடுத்து மேல போட்டு மூடினானுக. ஐஞ்சாறு பேர் தூக்கிக்கொண்டு சவுக்காலைக்கு ஒட்டமும் நடையுமாகக் கொண்டு போய் கிடங்கு வெட்டி புதைச்சிட்டு வந்துட்டானுக.

செல்வி கோயில் கூடத்தில் சுவரோட சாய்ஞ்சுக்கிண்டு அழுது அழுது கண்ணீர் வற்றிப் போய்க் கிடக்கா.

ஊர்ப் பெரிய மனுசங்க மூனு நாளும் காரை வீட்டில் பாதுகாப்பா இருந்திட்டு ஊர் விடுப்பு பாக்க நிலத்துல கால வைச்ச வாறாங்க. சின்னா பின்னப்பட்டுப் போய் குடியிருந்த வீடு வாசலப் பறிகுடுத்திட்டு பரிதாபப்பட்டு நிக்குது புள்ள குட்டிக.

என்ன? எங்க இருந்தீக? என்ன செய்தீக? யாரு வந்தது? எப்படி வந்தீக? இப்படிக் கேட்கறாரு கட்டளைகாரரு. இது எல்லாத்துக்கும் வெற்றிமாங்குடியிருப்புச் சனம் சொன்ன பதில், சடையன். அவன்தான் எங்களுக் காப்பாத்தினான்” சனத்திட மனசில சடையன் மலையாய் உயர்ந்து நிக்கறான்.

19

சூத்தாடிக் களைச்சுப் போய்க் கிடக்குது கடல்.

தொண்ணூறு பேர அடிச்ச சாக்காட்டி பிரேதத்தக் கூட இனஞ்சனத்திட கண்ணுல காட்டாம மறைச்சிட்டுது இந்தக் கடல்.

நான் ஒரு பாவழும் செய்யல்ல என்ட மாதிரி பச்சைப் புள்ளையப் போல அமைதியா வெப்பல் பூத்துக்கிடக்குது இந்தக் கடல். தலைமன்னார்.. கிராமத்துக்காரன் மூன்று வள்ளத்தில தீடையில தொழில் செய்யப் போறமுண்டு போனவனுக அடையாளம் தெரியாம செத்துப் போனானுக. தொண்ணூறு பேர் ஒரு கிராமம் தாங்குமாப்பு.. கொலை வெறியில சூத்தாடி நம்பிப் பொழைக்கற புள்ளகள் கொன்னுபோட்டு கிடக்குது இந்தக் கடல்.

வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரன் சூறாவளியில திணறிக் கொண்டு இருந்த நேரம்தான் இந்த சுழிக்காத்து பக்கத்து கிராமத்துக்காரன்த் திண்டு ஏப்பம் விட்டிருக்கு. மூன்று நாளைக்குப் பிறகுதான் நடு உச்சியில விழுந்த இடிபோல இந்தச் செய்தி வந்து சேர்ந்தது.

“ஜயோ மாதாவே காத்தும் கடலும் சேர்ந்து திண்ணுட்டுதே. தீடைப்புட்டியில தேடிப் போய்ப் பாத்தும் ஒன்னும் கிடைக்கயில்லயே.” அந்த ஊர்க்காரன் வைச்ச ஒப்பாரி மன்னார் தீவையே உலுக்கிப் போட.

சம்மாட்டி மாரெல்லாம் வில்லு வண்டி பூட்டிக்கிட்டு தலைமன்னார் கிராமத்துக்குத் துக்கம் விசாரிக்க வெளிக்கட்டுப் போறாங்க. அவனுக்கு ஒன்டென்டா இவன் தாங்க மாட்டான்.

இவனுக்கு ஒன்டென்டா அவன் தாங்க மாட்டான். இன்டைக்கு வண்டி கட்டினா போய் ரெண்டு நாள் செல்லும் வந்து சேர.

குறாவளியிடிச்சு ஆறு நாளாப் போய்ச்சு. கோயில்ல தங்கிக் கிடந்ததுக. அது அதுக பாட்டுக்கு பொழைப்பு பாக்க போய்ட்டுதுக. செல்விதான் ஆறுதல் தேறுதலுக்காகக் கிடந்து அரட்டுறா. செல்வியிட துக்க முகத்தப் பாத்துக்கிண்டு எத்தன நாளைக்கு கிடக்கிறது. சடையன் வந்து சத்து நேரம் நின்டு என்ன ஏதென்டு கேட்டிட்டு சாப்பாடு தண்ணிக்கு ஒழுங்கு செய்துட்டுப் போவான்.

“செல்வி போட்டது போட்டபடி வந்துட்டோம். ஊர்த்துணிகள் அப்படியே கிடக்குது போய்ப் பாக்கணும். வீடு வாசல ஒப்பம் பண்ணனும் செல்வி வாறீயா போவம்.” என்டு புஸ்பமும் சுப்பையாவும் கூப்பிட, அதுவும் வேற கதை சொல்லாம அக்கா வாறன் என்டு பின்னால் போகுது.

தெருவில இறங்கி அதுக போறத எல்லாரும்தான் பாக்கிறாங்க. வழி நெடுகிலும் உள்ளதுக பாவம் குமரு. ஆரு வைச்சுப் பாக்கப் போறா வென்டு தெரியலையே என்டு மனசுக்குள்ள நினைக்கத்தான் செய்யுதுக.

சடையனின் வீடு உயரமான படியும் திண்ணையும் உள்ள வீடு சேமாலை படியில நின்டு பாக்கறா. செல்வி வாறது தெரியது. சேமாலைக்கு சடையனிட குணம்தான். இரக்கப்படுறதும் அடுத்தவருக்கு உதவி செய்யிறதும் அவ கூடப் பொறந்த குணம். அவ கண்ணுக்கு செல்வி அந்தரிச்சு ஆகரவு கேட்டு அவ வீட்டுக்கு வாற மாதிரித் தெரியது. திருவிழாவுக்கு சோடிச்சு வடம் போட்டு இழுத்த தேர், திருவிழா முடிஞ்சு சோடனை களைஞ்சு கோயில் மாடத்தில யாரும் தீண்டாம தனிச்சு நிக்குமே. அது மாதிரி செல்வி தனிச்சு விட்டமாதிரி வாறா.

“ஐயோ சந்தனம் பூசினாப் போல நிறமா வடிவா இருந்தவ இப்படி வாடி வதங்கிப் போனாளே. மூல்லைப் பூப்போல சிரிச்சுக்கிண்டு திரிஞ்சவ இப்படி துக்கம் சுமந்து வாறாளே. இவ அழகு பாத்துத்தான் என்புள்ள சடையனும் ஆசைப்பட்டான். இவ குணம் பாத்துத்தானே இந்த ஊரோட மல்லுக் கட்டினான். இவ

தைரியம் பாத்துத்தானே எம்புள்ள மயங்கிப் போனான். இப்ப இந்த அழகு தரையில கிடக்குதே தூக்கி எடுத்து சூடிப்பாக்க ஒரு நாதியில்லையா?" சேமாலை மனசில இப்படியெல்லாம் நினைப்பு ஒடுது. அவவுக்குள்ள ஒரு துடிப்பு. தாள முடியல்ல. செல்வியக் கூப்பிட்டு ஆறுதல் சொல்லனும் போல இருக்குது. இன்டைக்கு நாக்கில பல்லுப் போட்டுக் கதைக்கற ஊர் உலகம் நாளைக்கு யாரு செத்தா யாரு புழைச்சாவெண்டா கேட்கப் போகுது.

· செல்வி தெருவில சடையன் வீட்டு வளவத் தாண்டுறதுக் கிடையில படலையைத் திறந்துகிண்டு சேமாலை ஓடிப்போறா. போனவ செல்வியிட ரெண்டு கையையும் புடிச்சக்கிட்டு கண்ணில ஒத்தி ஒத்தி அழறா.

புள்ள தங்கச்சி வா நீ என் வீட்டுக்கு வா புள்ள பொன்னுக்குப் பொன்னா பூவுக்குப் பூவா நான் வைச்சுப் பாக்கறன். வா... புள்ள வாம்மா என்டு மனசால நினைச்ச வாயால சொல்லுற சடையனிட அம்மா. சேமாலை முகத்தப் பாக்கறா செல்வி. அவ கண்ணில கண்ணீர் நிறைஞ்ச வடியுது. சேமாலையிட இமுப்புக்கு அவ தோளில சாய்ஞ்சுகொள்ள செல்வியக் கூட்டிக்கிண்டு சேமாலை அவ வீட்டுக்குள்ள போறத ஊர் பாக்குது.

புஸ்பம் சொல்லுறா.. "செல்வி... நீ சேர வேண்டிய இடம் அதுதான் போ..." வீட்டுக்குள்ள செல்வியக் கூட்டிக்கொண்டு அம்மா வாறதப் பாத்து கிட்டாடிவாறா சின்னக்கா மேரி. செல்வியோட தோளைப் பிடிச்ச ஆறுதலாகத் தடவுறா. செல்விக்கு இழந்த சொந்தமெல்லாம் ஒண்ணாச் சேந்து வந்தது போல இருக்கு.

சடையன் ஒண்ணும் கதைக்கறானில்ல. கிணத்துக்குள்ள போட்ட கல்லு மாதிரி அசையாமக் கிடந்தான். அம்மாவும் அக்காவும் செல்விய வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்தத நினைச்ச அவனால பெருமைப்படவோ, சந்தோஷப்படவோ முடியல. அவன் இந்த ஊர்பத்தி நினைச்சக் கிடக்கான்.

வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரன் இப்ப கூடிக் கதைச்ச சடையனுக்கு வக்காலத்து வாங்குறான். யாரும் சடையனுக்கு எதிரா வாய் திறக்கிறான் இல்ல. ஊர்க் கட்டளைக்காரர் என்ன சொல்லப் போறாரு என்டு எல்லாரும் பாத்துக்கிண்டு இருக்கானுக.

சடையா நான் சுவாமிட்ட சொல்லிட்டன். உன்னையும் செல்வியையும் கூட்டிக்கிண்டு வந்து கோயில்ல வைச்சு கையப் புடிச்சு விடட்டாம். இன்னொரு குமர வீட்டுல வச்சுக்கிண்டு இருக்க ஏலாது. சடையன் செல்வி சோடிய மனுசன் யாரும் பிரிச்சுறக் கூடாது என்டு ஆதங்கம் மெலிஞ்சுக்கு. வீட்டுக்கு வந்து சொல்லிட்டுப் போறான்.

“கட்டளைகாரர் என்னத்தையும் சொல்லிட்டுப் போகட்டும். நீ கல்யாணத்த முடி சடையா.” இத அந்தோணி சொல்லுறான்.

“மனுசனுக்குத்தான் சட்டம். சட்டத்துக்காக மனுசன் இல்ல.” ஆரைக்கம் வழிமை போல ஆக்ரோசமாய்ச் சொல்லுறான்.

“சடையா செல்வி இனி உன் வீட்டிலதான் இருக்கப் போறா பாப்பம் எந்தப்பயல் சாதி கீதியென்டு கதைக்கறானென்டு பாப்பம்.”

“குறாவளிக்கு காரை வீட்டுக்குள்ள ஒளிஞ்ச பெரிய மனுசனெல்லாம் மூன்று நாளைக்குப் பிறகு யாரு செத்தா? யாரு பொழைச்சாவென்டு பாக்க வந்தாங்க. சடையன் மட்டும் இல்லாட்டி எத்தன சாவு விழுந்திருக்கும்.”

“அதுகள விடுங்கப்பா. கூடப் பிறந்த சகோதரத்தையும் சாகக் குடுத்திட்டு அநாதரவா நிக்கற குமருக்காக இரக்கப்படாட்டி என்ன பெரிய மனுசங்க.”

ஆளாளுக்கு சடையனுக்காக எத்தனப் பேர் கதைச்சாலும் சடையன் மனசில முள்ளுக் குத்தின மாதிரி வலியும் வருத்தமும் கூடிக்கிண்டுதான் இருந்தது.

“ஜயா பெரிய மனுசங்களே! வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்கென பெருமை, கலாசாரம், கட்டுப்பாடு எல்லாம் இருக்கென்டு சொல்றீங்க. அந்த நினெப்பு இந்தப் பொடிப் பயலால உடைஞ்சிரக்கூடாது.

நீங்களே அதை உங்க தோள் மேல வைச்சு சுமந்துக்குங்க... அதே நேரத்தில என் நெஞ்சுக்குள்ள பொத்தி வச்சிருக்கிற செல்விக்கும் துரோகம் செய்திடக் கூடாது. செல்விய வீட்டில வைச்ச ஆதரிக்கிற மாதிரி கல்யாணம் கட்டி வாழ்வு கொடுக்கணுமே. எந்த முடிவாய்

லோமியா

இருந்தாலும் இந்த ஊர்க்கட்டளைகாரர் சொல்லட்டுமே. எனக்குத் தொழில் தந்து மனுசனாக்கின மோசே சம்மாட்டி சொல்லட்டும். இண்டைக்கு இல்லாட்டிலும் எண்டைக்காவது இந்த சடையன் செய்ததுதான் சரியென்டு இந்த ஊர் சொல்லும். காதலிச்ச பொம்பளை கைவிட்டுப் போறது வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரனிட பண்பில்ல. எண்டத இந்தப் பெரிய மனுசங்க உணராட்டியும் வரப்போற சாதி சனத்துக்காவது தெரியாமலா போயிரும். என்னவாயிருந்தாலும் நீதி எங்கறது பெரிய மனசில இருந்து பிறக்கட்டும்.” சடையன் காத்திருக்கிறான்.

இருபது வருசத்துக்கு முந்தி நெஞ்சில் ஏறின ரணம் இப்ப மாறிப் போய்ச்சுது. ஆக்திரம் வடிஞ்சு போய்ச்சுது. முனியாண்டித் தேவர் ஆடி முடிஞ்சு வயசாகிப்போய் படுக்கையில கிடக்காரு. அவருக்கு இப்ப அவரு பெத்த பொட்டக் குட்டியப்பத்தி நினைப்பு வந்திட்டுது. ஊருக்கெல்லாம் பஞ்சாயத்துப் பேசுறவரு, தாம் பெத்த புள்ளைக்கு துரோகம் பண்ணிட்டதாக் கிடந்து அழுகிறாரு. “எதுக்கப்பா. எடுபட்டுப் போன சிறுக்கியப்பத்தி நினைச்ச அழுதட்டிருக்கீக.”

“நான் பெத்த புள்ளையத்தான் அழ வைச்சட்டன். பொண்ணு வயித்துக் குஞ்சுகளாயும் அந்தரிக்க விட்டுப்புட்டேனே.”

பேசாலைப் பக்கந்தான் சூறாவளி அடிச்ச ஆளுக செத்துப் போனாங்கன்னு கேள்விப்பட்டுக் கதைக்கறாரு முனியாண்டித் தேவரு.

“அடே நம்ம வீட்டு வாரிசுக அங்கதான இருந்துச்சுக. இன்னும் நெஞ்சில வைராக்கியத்த வைச்சுக்காம எம் பேரப் புள்ளைகளக் கூட்டி வந்து கண்ணுல காட்டுங்கடா எனக்கு” என்டு மனுசன் புலம்பிக் கிடக்குது.

கட்டளைகாரர் வீட்டில கூட்டின கூட்டத்தில ஊர்ப் பெரிய மனுசர் எல்லாரும் இருந்தாக.

“இந்த வருசம் சனியன் புடிச்ச மாதிரி எல்லாம் நடந்துகொண்டு இருக்கு. கொடியேற்றம் வைச்ச நமக்கு திருநாள் கொண்டாட ஏலாமப் போச்சு. நேத்தி வாசாப்பு படிக்க ஏலாமப் போய்ச்சுது. கடக்கரையில கஞ்சி காய்ச்சுக் குடுக்க ஏற்பாடு செய்யணும்.” ஒரு

பெரிசு ஆகங்கப்பட்டுச் சொல்லுது.

“அட அத விடுங்கப்பு. சடையன் பிரச்சினை பெரிய பிரச்சனையாப் போய்ச்சுது. என்ன செய்யிறது சொல்லுங்க.”

கட்டளைகாரர் கேட்கிறாரு.

“ஊர்ல் எல்லாரும் சடையன் பக்கம் நிற்கும்போது நாம் நியாயம் கதைச்சு என்ன செய்யுறது. அவன் முடிக்கப் போறமென்டு சொல்லுற அந்தப்புள்ள ஒரு அநாதை. உறவென்டு சொல்ல யாருமில்ல. சாதி கீதயென்டு தூக்கிப் புடிக்காம நடக்கிறது நடக்கட்டும் விடுங்க.” மோசே சொல்ல, மத்தவங்களும் அதை ஆமோதிக்கிறாங்க.

“சரி. சுவாமியிட்டச் சொல்லி அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் கையப் புடிச்சு விடுற அலுவலப் பாருங்க.” கட்டளைகாரர் பொதுவாச் சொல்லி முடிச்சுட்டாரு.

ஊர் முழுச்சனமும் சடையனையும் செல்வியையும் கூட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்கு வந்திருந்தது. செல்வியிட அண்ணன் ராசன் செத்து நாள் செல்லயில்ல என்டதுக்காக கல்யாணச் சடங்கு ஒண்டுமில்லாம சுவாமிக்கு முன்னால கைப்புடிச்சு விடுறதுக்காக எல்லாரும் வந்திருந்தாங்க. கைப்புடிச்சு விட்டவுடனே சடையன் செல்வியக் கூட்டிக்கொண்டு மோசே சம்மாட்டிக்கு முன்னால போய் நின்டான். வளர்த்து ஆளாக்கின மனுசன் கால்ல விழுந்து பொஞ்சாதியும் புருசனும் ஆசீர்வாதம் வாங்க. ஆண்டவன் புண்ணியத்தில. நல்லாயிருங்கப்பு. சடையா இந்த ஊரே உனக்கு பின்னால நிக்குதுப்பா. ஊர் வழக்கமே மாறிப்போச்சு என்டு சொல்லி எழுப்பி விட்டாரு. ஆனால் சடையனுக்கு மோசே சம்மாட்டி சொன்ன தீர்ப்பு நெஞ்சுக்குள்ளேயே கிடக்கு. இந்த ஊர் விட்டு யாருக்கும் குறை வராம செல்வியக் கூட்டிக்கொண்டு வேற எங்கையாச்சும் பொழைப்பு தேடி போயிறனும் என்டு நினைக்கறான் சடையன்.

“சடையா, நீ என்ன நினைக்கிறாய் சொல்லு.”

ஓம் சம்மாட்டி. என்னால இந்த ஊரிட ‘பெருமை’யில ஒரு குறையும் வராது.

லோமியா

மோசே சம்மாட்டிக்கு சடையன் வார்த்தையில் இருந்த உறுதியும் யதார்த்தமும் நல்லாப் புரியது. சடையன் எவ்வளவு நல்லவனென்டும் தெரியது.

செல்வி சடையனிட கண்ணெப் பாக்கறா. நம்பிக்கை அவன் கண்ணுக்குள்ள சுடரா எரியது.

சடையனிட நன்பர்களுக்குத் தெரியும். சடையன் மனசுக்குள்ள ஒரு தீர்மானம் இருக்கு.

பேசாலைக் கடக்கரையில் அந்த இந்தியா டங்கி வள்ளம் கரைப்புடிச்சு நங்கூரம் போட்டுது. வள்ளத்தில் வந்த நாலுபேர் விறுக் விறுக்கென்டு ஊருக்குள்ள போறானுக.

“இந்த ஊர்ல் பவுனு சீனிவாசன் பரிகாரியென்னு.”

“அட செத்துப்போனதுகள் விசாரிச்சுக்கண்டு வாறீக... நீங்கள்ளாம் யாரு.”

“செத்துப் போனதுகட புள்ளகள் இங்க இருக்குதுக.”

“ஓம் செல்வி. அதுக்கு இன்டைக்கு கல்யாணம் கோயிலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்காங்க.”

“செல்வி அது எங்க வீட்டு வாரிசுதான்.” சொல்லிவிட்டு கோயிலைத் தேடி வேக வேகமாகப் போறானுக. அந்த தடிச்ச ஆம்பிள்கள்.

.கோயில்ல மாலையும் கழுத்துமா நின்ட சடையனையும் செல்வியையும் ஊரெல்லாம் வாழ்த்தி நிக்கும்போது அந்த நாலு பேரும் கோயிலுக்கு வந்து சவாமிட்டக் கதைக்கறாங்க.

“சவாமி செல்வி.. எங்க புள்ளி... இங்க வந்துதான் செல்வியிட அண்ணன் ராசன் சூறாவளியில் செத்த விசயம் கேள்விப்படுறோம்.

கட்டளைகாரர் அவங்க கதையில் தலைப் போடுறாரு. செல்வி வீட்டுப் பூர்வீகமும் சிறப்பும் இந்த ஊருக்குத் தெரிஞ்ச போகுது. எல்லாரிட மனசிலையும் சந்தோசம் சிரிக்குது. செல்விக்குப் பெருமையாய் இருக்குது. இத்தன நாளும் இந்தியாக்காரி வடக்கத்தியாவென்டு கதைச்சவங்களுக்கு முன்னுக்கு இத்தன

நானும் உங்களோடுயே இருந்த என்ன எனக்கே தெரியாமப் போச்சு. எனக்கும் சொந்தம் இருக்கு. நான் அநாதையில்ல. எனக்கும் ஒரு பூர்வீகம் இருக்கு என்டு சொல்லணும் போல இருக்கு. ஆனா... இந்த சூது வாது தெரியாத வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்காரங்கட பழக்கம் வழக்கம் வரை முறை சிறப்பு எல்லாத்துக்கும் தன் புருசன் சடையனும் உரிமைக்காரன் என்டு பேசாம் இருந்தா செல்வி.

“அப்பா பெரிய மனுசங்களா எங்க புள்ளாகள் வச்சிப் பாத்திருக்கீர நன்றி அப்பு... நன்றி..” கண்ணீர் மல்க செல்வியிட மாமன் மாருக கையெடுத்துக்கேக்கறானுக. அந்த வார்த்தையில அவனுக நெஞ்சக்குள்ள கிடந்து எரிஞ்ச நெருப்பெல்லாம் அணைஞ்சு போய்ச்சு. வந்தவனுகளுக்குள்ள முத்தவனாய் இருந்தவன் சொன்னான். “எங்க புள்ள செல்வியையும் சடையனையும் கூட்டிக் கொண்டு போறோமையா... இதுக முகத்தப் பார்க்கணுமென்டு அங்க ஒரு சீவன் கிடக்குதப்பு.” செல்வி இப்ப எல்லாருக்கும் புதுசா தெரியறா. “மகராசி நீ நல்லா இருக்கணும்.. இந்த ஊரு தக்தெடுத்த புள்ளமா நீ. எங்கள் வீட்டுட்டு போயிராத குஞ்ச நீ இருந்தா. தான் சடையனும் இருப்பான்.” ஆனால் செல்விக்கு தன் மாமன் மாரின் அழைப்பை மறுக்க முடியல்.. செல்வி புருசன் கையைப் புடிச்சிக்கின்டு அவங்களுக்குப் பின்னால் நடக்கிறா. அந்த ஊர்ச்சனம் அதுகளுக்குப் பின்னால் நடக்குது.

கடல் பூரிச்சுப் போய்க் கிடக்குது. கரையில அடம்பன் கொடி பூத்துக் கிடந்த மாதிரி சனம் கூடி வந்து பார்க்குது.

“சடையனும் செல்வியும் ஈந்தியாவுக்கு போறாங்களாமே.”

“சடையன் மனசக்கும் குணத்துக்கும் போற இடத்துல நல்லா இருப்பான்.”

“சடையன் ஏன் போகணும்? இங்கேயே இருந்திட்டுமே.”

ஏக்கம் சுமந்த மனசக்குள்ளே தவிப்புத்தான் நிக்கது. வள்ளத்துல ஏறின செல்வியிட மாமன் கூப்பிடுறான்.

“செல்வி வாம்மா.. உம் புருசனக் கூட்டிக்கொண்டு வள்ளத்துல ஏறு... இப்ப கிளம்பினாத்தான் சாயந்தரம் நாலுமணிக்கெல்லாம் கரைப்புடிக்கலாம்.”

லோமியா

சடையன் செல்வியின் கையை இறுக்கப்படிச்சி அவள நிப்பாட்டுறான்.

“செல்வி.. இது என்னட ஊர்... நம்ம கூடு.. எங்க பறந்து போனாலும்.. இங்கதான் வரணும்.”

சடையன் வாயில இருந்து விழுகிற வார்த்தைகள் இந்த மண்ணில விதைக்கிற பற்று எங்கிற விதைகளை போல இருக்கு. எனக்கு உயிர் தந்து.. உணர்வு தந்த இந்த மண்ணை விட்டு... இந்தக் கடல விட்டு எங்க போய்ச் சிவிக்கிறது.. அத விட செத்து போயிரலாம் செல்வி.

செல்வி அவன் முகத்தைப் பார்க்கிறா... அந்தப் பார்வை அட மொக்குப் புருசா... புதுசா வாற வசதியான வாழ்க்கையத் தூக்கி வீசிறியா.. நான் இந்த ஊர்ல பட்ட பாடு போதாதா சடையா. என்டு கேக்கற மாதிரி இருக்கிறதா சடையன் நினைக்கறான். இத்தன நாளும் இந்த ஊர்க்காரன் வாயால அடிபட்டு நொந்துப் போன செல்வியிட நியாயத்தில பிழையில்ல என்டு சடையன் நினைக்கிறான். ஆனால் செல்வி சடையனுக்கு வாய் திறந்து ஒரு பதிலும் சொல்லுறாயில்ல. செல்வி வள்ளத்தில ஏறுறதுக்கு வசதியாய் நங்கூரத்த தூக்கி வள்ளத்த கரையில உரப்பாய்ச்சறான் வள்ளக்காரன். “சீக்கிரம் ஏறும்மா செல்வி.” செல்வி கடலையும் கரையையும், மண்ணையும் இந்த மக்களையும் பாக்கறா. “இல்ல மாமா. நா வரயில்ல. எனக்கு வாழ்க்க தந்த இந்த பேசாலைய விட்டு நா எங்கயும் போக மாட்டன். எனக்கு இந்தப் பேசாலைதான் ஊரு இந்தியாயில்ல. எனக்கு என் புருசன் சடையன்தான் உலகம்” அவன் வார்த்தை உணர்வு எல்லாமே அவளை ஒரு வெற்றிமாங்குடி பெண் என பறைசாற்றிற்று. வெற்றிமாங்குடியிருப்புக்கார செல்வியையும் சடையனையும் கரீயில விட்டு மாமன்மாரின் நெஞ்சுப்பாரத்தோடு வள்ளம் புறப்பட்டு போக எல்லோரும் கையசைக்க வள்ளத்தோடு சுகசேதி கொண்டு கடல் காகம் ஒன்று அக்கரை நோக்கி பறந்து கொண்டிருந்தது.

இந்நாவலின் ஆசிரியர் தீரு.எஸ்.ஏ.உதயன் (ஏ.ஜே.கே.துரம்) அவர்கள் மன்னார் மாவட்டத்தில் பேசாலைக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். நாடகத்துறை மூலம் கலைவானிற் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிய இவ்விளாந் - தாரகை நாடகம் கவிதை கட்டுரை சிறுகதை என்ற வரிசையில் இன்று நாவல் இலக்கியத்திலும் தடம் பதித்துள்ளார்.

நவீன உத்திகளுடன் கூடிய நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட குறியீட்டு நாடகங்களையும் நவீன நாட்டுக்கூத்துக்கள், சிறுவர் நாடகங்கள், ஹாஸ்ய நாடகங்கள், வாணோலி நாடகங்கள் என பல்வேறு வகை நாடகங்களையும் இவர் படைத்து, தானே நெறியாள்கை செய்து சிறப்பாக அரங்கேற்றியுள்ளார்.

சிறந்த நாடக நெறியாள்கைக்கான தேசிய மட்ட விருதினை (ஆனந்த கீர்த்தகா) இவர் பெற்றிருப்பதும் இவரது சில நாடகங்கள் தேசிய மட்ட, மாகாண மட்ட சான்றிதழ்களைப் பெற்றிருப்பதும் இதற்குச் சான்றாகும். ஓரிரு தீரைப்படங்களுக்கும் தொலைக்காட்சி நாடகங்களுக்கும் இவர் கதை எழுதியதையும் சிறுகதைகள் சில பத்திரிக்கைகளில் வெளியாகி பாராட்டுப் பெற்றதையும் இங்கு சிறப்பாகக் குறிப்பிடுவது பொருத்தம்.

சிறந்த சிந்தனைத் தெளிவும் நினைக்கப் படைக்கும் ஆற்றலும் செம்மையான மொழிநடையும் இவர் இத்தகைய படைப்பிலக்கியங்களில் முத்திரை பதிக்கக் காரணமாக அமைந்துள்ளன.

சி.எம்.சேவியர் பெர்னாண்டோ

அதிபர், மன்றபத்திமா ம.ம.வி.,
பேசாலை.